

Giới thiệu Yêu Em Mất Rồi!

Cũng lâu lắm rồi mình mới đăng truyện lại, đợt trước có lưu mấy câu chuyện trong máy tính nhưng chưa kịp đăng thì bị trộm luôn cả máy nên khỏi đăng luôn. Tự nhiên, hôm nay ngồi khuya khuya ra vài chữ rồi muốn chia sẻ với mọi người. Chắc hẳn bài chẳng thể nào hay được nhưng rất mong mọi người ủng hộ truyện Yêu Em Mất Rồi!

Cô – Nguyễn Thị Nhung – 21 tuổi. Cô một người con gái không có gì đặc biệt. Không xinh đẹp, gia đình không giàu có, học thì lằng nhằng, không mơ ước, tương lai mù mịt thôi thì cứ đi học hết đại học rồi tính. Ngay cả cái tên của cô cũng bình thường. 21 tuổi đầu mà tính tình thất thường chẳng khác gì đứa trẻ mới lớn, đến ăn mặc gì vẫn phải nhờ bố mẹ. Ấy thế mà cũng có lúc cuộc đời cô có một bước ngoặt lớn kể từ khi gặp anh.

Anh- võ tiến đạt- 30 tuổi. cái gì cũng hơn người ta một bậc. Đẹp trai ngồi ngồi, tiền nhiều không thể nhiều hơn, gia cảnh cũng tốt cũng không thể tốt hơn, tài giỏi chắc cũng chẳng mấy người giỏi hơn thế nhưng cũng lạnh lùng và bí ẩn có lẽ chẳng ai hơn được.

Hai con người, hai thế giới, chẳng hiểu sao lại gặp nhau để rồi chẳng biết mọi thứ sẽ đi về đâu.

Khoảng hai, ba chương đầu truyện tình yêu hơi mang hướng gia đình, đến các chương sau sẽ khai thác tình cảm nhân vật nhiều hơn ạ

Song song đó, Thiên Thần Trong Mơ cũng là tác phẩm hay, mời các bạn cùng điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1.

Trong giảng đường đại học, cô nằm trườn ra bàn nói chuyện với Phi- cô bạn thân của nó kể từ khi nó vào học đại học

-Lát nữa đi chơi với tao không?- Phi nhiệt tình mời nó đi cùng

-Mình không có nhu cầu làm bóng đèn- cô trả lời mà mắt không rời quyển truyện conan trên tay. cô thừa biết Phi hôm nay lại đi chơi với anh bạn trai của nó nên chẳng muốn đi theo làm ki đà cản mũi bọn họ.

-Đi cùng tao, chỗ này thú vị lắm- phi nài nỉ

-Lại muốn giới thiệu mình với anh bạn nào của bạn hả- cô biết tổng ý định của phi rồi

-Sao biết- Phi thừa nhận vì nó biết sao có thể qua mắt của cô được

-Thế thì mình với là bạn chứ- nó cười mắt vẫn không rời truyện tay lật liên tục các trang truyện

-Đi với tao, đảm bảo anh ấy sẽ rất phù hợp với mày- Phi vẫn không từ bỏ ý định làm mai mối

Cô bình tĩnh, rời mắt khỏi cuốn truyện nhìn thẳng vào đôi mắt háo hức của phi từ từ hỏi

-Đẹp trai không?

-Siêu cấp đẹp trai- phi hào hứng vì hiếm khi cô tò mò hỏi thế này

-Giàu không

-Giàu, giàu, giàu- phi lia lịa gật đầu

-Tài giỏi không

-Quá giỏi luôn

-Đáng yêu không

-So cute- Phi vẫn toe toét đáp từng câu hỏi không mục đích của cô không?

-Bằng anh ấy không?- cô chỉ tay vào hình shinichi trong cuốn truyện conan

-Bằng, bằng... à mà không biết- Phi vụt tắt nụ cười. “mày bót điên đi thằng đó ở trong truyện đó”.

Vừa lúc đó tiếng chuông tan học về cô liền cất mấy cuốn truyện vào cặp rồi chạy về trước không quên chào Phi thật tươi. Cô biết chứ, phi chỉ là muốn tốt cho cô, muốn giới thiệu cho cô một người bạn khác giới tốt nhưng thể giới của Phi và cô cũng không giống nhau, bạn của Phi giới thiệu thì sao có thể là người bình thường được, nếu không phải đại gia thì cũng là cậu ấm của đại gia. Cô rất trân trọng tấm lòng của Phi nhưng cô chẳng bao giờ tin vào các câu chuyện cổ tích, lo lem sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc được với hoàng tử đâu nên nó thà tỏ ra kiêu căng từ chối Phi còn hơn. Thôi thì coi như cô gửi tạm tình yêu của mình cho shinichi rồi khi nào cần lấy cô sẽ lấy đi.

-Mẹ, con về rồi. – cô vui vẻ tung tăng bước vào nhà.

Chợt cô chẳng lại ở phòng khác khi thấy một cặp vợ chồng trung niên khoảng bằng tuổi bố mẹ cô, ăn mặc sang trọng cùng một chàng trai đẹp như tạc tượng toát đầy sức hút.

-Chào hai bác, chào anh- cô cúi đầu chào lễ phép. Dù không biết đó là ai nhưng nó cũng phải tỏ ra có chút lễ nghĩa để không làm bố mẹ mình mất mặt chứ

-Là cháu Nhung đây sao?- bác gái trung niên mắt sáng lên hào hứng cùng với ánh mặt của bác trai còn anh thanh niên thì tuyệt nhiên không động đậy gì, cũng chẳng buồn nhìn

-Cháu nó đấy ạ.- bố cô tươi cười đáp, còn mẹ cô mắt ánh lên một nét gì đó rất buồn như sắp muốn khóc

-Bố, mẹ. đây là...? – cô tò mò vì chẳng mấy khi thấy có người ăn mặc sang trọng thế đến nhà cô

-Đây là b...- bố cô đang định giới thiệu thì mẹ cô ái ngại nhìn mọi người cắt lời

-Nhưng à. Con ra ngoài kia mua giúp mẹ ít hoa quả được không?- hình như bà không muốn Nhung biết học là ai

Thấy mẹ có vẻ lạ, bởi từ trước đến giờ bà luôn lắng nghe và chẳng bao giờ xen giữa và câu chuyện của ai nhưng vì nhờ cô mua ít hoa quả tiếp khách mà mẹ cô ngắt lời bố cô trước mặt mọi người thì thật có điều hơi khó hiểu. Nhưng cô chẳng muốn đứng đó nhiều nên cũng nhanh chóng đi luôn. Mọi người đều hiểu vì sao mẹ cô lại làm như vậy. trong phòng khách, 5 con người ấy, à không chỉ 4 người thôi đang bàn bạc một vài chuyện có vẻ nghiêm trọng và căng thẳng vì khuôn mặt ai cũng toát lên vẻ nghiêm túc đến lạ thường.

-Me ơi, con mua đồ về rồi- cô vui vẻ xách giỏ hoa quả vào nhà. “ ủa mấy vị khách đâu rồi” cô vọng tiếng vào bếp hỏi mẹ

-Họ có việc gấp nên về trước rồi. tại con đi lâu quá đấy- mẹ cô cố vui vui nói nhưng cổ cứ như có gì nghẹn nghẹn.

-Thế càng tốt, lại béo con gái mẹ- cô không nhận ra điều gì, vui vẻ đem giỏ hoa quả không quên lấy một quả táo vui vẻ cắn một miếng rồi lên phòng của mình

Thấy Nhung như vậy không hiểu sao mẹ cô chợt rơi nước mắt, bà biết nói với cô chuyện này thế nào đây

xin chào các bạn. mấy chương đầu của mình không được thú vị lắm nên rất mong các bạn bỏ qua tiếp tục xem tiếp các chương sau để giúp mình sửa lỗi ạ. xin cảm ơn mọi người ạ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chương 2.

Trong một căn phòng của biệt thự giữa trung tâm thành phố, anh ngồi im nhìn ông mình đang nằm ngủ, ánh nhìn ấy có chút khó tả, vừa lạnh lẽo mà lại tỏ ra chút gì đó buồn buồn. kể từ khi ông anh nằm im trên giường bệnh cũng đã một tháng. Với anh, ông là người mà anh nhất mực yêu thương, dù trước mặt ông anh có tỏ ra lạnh lùng ít nói nhưng chỉ cần đó là điều ông nói thì anh sẽ nhất mực tuân theo. Anh rất thích điệu cười khả khả của ông thế mà giờ chỉ vì căn bệnh tim quái quỷ mà ông anh lại nằm im thế này. Anh hận mình không thể tự tay móc quả tim khỏe mạnh của mình thay cho ông, chỉ có thể để ông nằm im như vậy.

Trước đây, khi ông khỏe, ông vẫn hay nhắc đến một ông bạn từ ngày xưa đã từng cứu ông, nói ông ấy có một đứa cháu gái đã hứa gả cho anh, chỉ đợi

cô bé đó lớn lên là rước về làm vợ anh, như vậy coi như ông đã giữ đúng lời hứa rồi. Anh vẫn giữ thái độ cao lãnh, không để ý những gì ông nói bởi ông cứ cười cười như thể là chuyện đùa người như anh sao có thể chấp nhận được. mỗi lần như vậy anh lại im lặng lôi đồng tài liệu lên phòng làm việc làm nốt không thì nhanh cấp đất đến công ty không lại nghe ông kể thêm vài lượt nữa.

Ấy thế mà trước hôm bệnh tình đổ nặng, ông cố nắm lấy tay anh mà thì thào “tiền đạt... ta nói thật... đấy... nhớ mang... cháu dâu... về... cho... ông... xem” ông còn nhắc lại hai lần nữa mới ngắt đi trong phòng cấp cứu. xem ra ông chẳng đùa chút nào.

Mấy hôm trước, anh lục tung đồng hồ của ông mới tìm được bức ảnh nhười bạn cũ mà ông từng nói, anh sai người đi tìm đặc chỉ của người này ngay.

Tối hôm đó, trong bữa cơm có bố mẹ, anh tuyên bố một câu gọn lọn khiến những người trong nhà đứng hình không biết phản ứng thế nào

-Con sẽ kết hôn?- một câu nói khiến không chỉ đám người làm xung quanh mà đến cả bố mẹ của anh cũng không biết phản ứng thế nào, chiếc đũa trên tay không nhúc nhích, chỉ có anh là vẫn bình tĩnh gấp đồ ăn tiếp tục

Bố mẹ anh nghe tin này trong lòng cũng có chút vui vui vì từ trước đến giờ anh mới có một cô người yêu từ năm 20 tuổi nhưng từ khi cô này bỏ đi thì anh chẳng buồn yêu ai chỉ suốt ngày vùi đầu vào công việc, không thì cũng làm những việc bí ẩn đầu đầu chứ tuyệt nhiên không có sự xuất hiện của người con gái nào. Bố mẹ anh lo lắng, tìm người mai mối cho anh vài cô rồi mà anh chẳng buồn nói với người ta câu nào hoặc có chăng là những câu ngắn đến siêu kiệm lời thì thử hỏi có ai mà chịu được. Nay nghe anh muốn nói kết hôn họ vui thì ít mà ngạc nhiên thì nhiều, tự hỏi tò mò không biết ai có thể khiến anh thay đổi suốt 10 năm qua.

-Người đó là ai vậy?- sau một vài giây đứng hình, mẹ anh cũng hào hứng hỏi về người sẽ là con dâu tương lai của bà

-Một người mà ông chọn- anh gọn lọn

Lại ngạc nhiên, trước kia bố mẹ anh có nghe qua về việc này nhưng gia cảnh người này thế nào thì tuyệt nhiên họ chưa từng biết tới, tự dưng nay bỗng anh muốn lấy cô gái ấy làm vợ thì tự hỏi sao họ không ngạc nhiên được cơ chứ

-Cô gái đó thế nào?- bố anh tiếp tục truy hỏi.

-Con không biết- anh trả lời một câu mà bố mẹ anh chẳng biết nên làm gì tiếp theo nữa. Hai người ngồi nhìn nhau bằng ánh mắt thất vọng. Thật không thể hiểu được ai đã tạo cho anh cái tính làm người khác cụt hứng đến vậy. Cả nhà anh ai nấy đều vui vẻ hòa đồng ấy thế mà anh thì đến lửa tiên của thái thượng lão quân chắc cũng không làm tan chảy cái tính băng lạnh của anh mất. Hai người thờ dài một cái rồi tiếp tục bữa cơm.

-Mai con đưa hai người gặp họ- anh đứng dậy bước lên lầu bỏ lại hai ông bà lại tro mắt nhìn nhau. Ánh mắt như ai oán họ kiếm đâu ra đứa con kiệm lời đến vậy chứ. Tự nhiên hai người nghĩ đến lại thấy thương cho đứa con gái sắp trở thành con dâu của ông bà, tự hỏi không biết con bé sẽ chịu đựng con mình được bao lâu nữa. Thôi đành làm theo ý anh vậy chứ sao.

Sáng hôm sau, tại nhà của cô, bố mẹ anh, bố mẹ cô, và anh đang ngồi ở bàn uống nước nói chuyện. Bố mẹ anh mở lời về câu chuyện hứa hôn của hai người ông, tình trạng của ông anh và mong muốn của gia đình là được tổ chức lễ cưới trước khi ông của anh mất. Bố mẹ cô thực ra cũng đã biết chuyện này nhưng thực tình chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày nhà họ đến tìm mình để thực hiện lời hứa ấy nên nhất thời không biết phản ứng làm sao. Đã vậy họ lại còn là những người thuộc tầng lớp siêu thượng lưu nên ông lo con gái mình sẽ phải chịu thiệt thòi, bố mẹ cô im lặng suy nghĩ hồi lâu không thể quyết định được. Nhưng thấy được sự chân thành của gia đình anh bố cô cũng thấy xuôi xuôi, chỉ là mẹ cô thương đứa con gái đang tuổi học hành mà tự dưng giờ đi làm dâu người ta không biết phải tính sao, bà chỉ im lặng. Đang trong lúc ấy, cô lại vui vẻ như con chim sáo trở về khiến lòng mẹ cô không biết phản ứng ra sao chỉ biết bảo cô ra ngoài mua hoa quả để cô tránh những chuyện này. Hai bên gia đình cứ tiếp tục bàn bạc cho đến khi quyết định cuối cùng được đưa ra, hôn lễ sẽ được tổ chức vào tháng sau, gia đình anh sẽ chịu hoàn toàn khâu tổ chức cũng như các vấn đề liên quan. Để cô có thời gian chuẩn bị, mẹ cô sẽ trực tiếp nói với cô càng sớm càng tốt. Thế nhưng nhìn thấy đứa con của mình cứ nhí nhảnh nhí nhố bà chẳng biết phải mở lời thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chương 3. Hả? Con sẽ lấy chồng sao

Cô cứ băn khoăn không biết mấy người vừa đến nhà mình lúc chiều là ai nhưng quả thực nhìn họ quen lắm, không biết là đang gặp ở đâu rồi. Cô đang nằm phân vân thì mẹ cô cầm chồng quần áo của cô bước vào

-Mẹ này, con thấy mấy người ở nhà mình lúc chiều quen lắm mà không biết đã gặp ở đâu rồi ấy, mẹ có biết không?- cô hào hứng hỏi

-Thì con gặp họ suốt rồi đấy thôi, đó là chủ tịch, phu nhân và tổng giám đốc tập đoàn Toàn cầu còn gì

-Hả?- cô ngạc nhiên- không ngờ nhà mình lại quen với người giàu có đến thế đấy- cô tiếp tục

Cô có ngu đi nữa thì cũng biết toàn cầu hiện đang là tập đoàn lớn mạnh nhất châu á, họ kinh doanh trong tất cả các lĩnh vực từ dầu khí, năng lượng đến trang sức cao cấp, đồ dân dụng...ngày nào trên kênh doanh nhân nổi tiếng họ chẳng xuất hiện. Thảo nào cô tưởng mình đã gặp ở đâu

-Chứ con nghĩ sao? – mẹ cô vừa cất nốt ít quần áo vừa trả lời rồi chợt khựng lại đi đến bên cô ngồi xuống cầm tay cô

-Đưa con bé bỏng của mẹ giờ mà xa mẹ thì sẽ sống sao đây- bà thở dài vỗ vỗ vào tay cô

-Mẹ nói gì lạ vậy. Con cứ ở đây để mẹ chăm con suốt đời, sao có thể xa mẹ được chứ.- cô hơi ngạc nhiên về những lời mẹ nói những vẫn dụi đầu vào lòng mẹ mà nũng nịu.

-Bố cô, thế cô định làm bà cô ở nhà à?- mẹ cô mắng yêu

-Đâu có. Mẹ có con rể ở rể rồi đây mà- cô cười cười cầm cuốn truyện conan lên chỉ trỏ cười cười

-Nếu giờ mà bố mẹ cho con đi lấy chồng, con nghĩ sao?- mẹ cô hơi buồn hỏi

-Mẹ cứ đùa con, còn lâu con mới lấy- cô không nhận ra lời nói của mẹ đã nghiêm túc hơn tưởng bà đang nói đùa nên vẫn vui vẻ mà trả lời

-Mẹ không đùa con đâu- bà lấy hai tay nhấc đầu cô lên nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nghiêm túc vô cùng. Lần này cô biết bà không phải là đang nói đùa mình thật.

-Hả? Con lấy chồng thật sao?- cô ngạc nhiên nhìn mẹ cô

-ừ - bà đau lòng nhìn cô

-con lấy ai kia chứ- cô hỏi lại

-con của họ, tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu, tiến đạt người con gái lúc chiều ấy- bà từ tốn

-bức tượng ấy hả? – cô ngạc nhiên- mẹ không đùa chứ- cô hỏi lại mẹ

Trong trí nhớ của cô thì anh chẳng khác gì bức tượng. Đúng là trông anh đẹp như tạc tượng, từng bộ phận trên khuôn mặt của anh đều vô cùng hoàn hảo nhưng anh chẳng thêm động đậy lấy một chút nên cũng chỉ là một bức tượng mà thôi.

-Sao lại nói cậu ấy như vậy, cậu ấy rất tốt đó- mẹ cô trách yêu, bênh vực anh. Thật tình bà cũng thấy anh lạnh lùng nhưng bà linh cảm anh không phải người xấu

-Tốt nhưng con không lấy- cô giận dỗi

-Con đừng vậy, họ có nỗi khổ riêng mà- mẹ cô lựa lời khuyên

-Chẳng khổ gì hết, mẹ không biết nếu con lấy anh ta thì sẽ bị thương đến mức nào đâu, mẹ đã xem rất nhiều phim rồi đấy, không môn đăng hộ đối thì khó sống lắm mẹ ạ. Cứ để con ở nhà với mẹ thôi mẹ nhé- cô lại dùng cái giọng nũng nịu mong mẹ đổi ý.

-Con gái ngọc đó là phim chứ có phải thật đâu, họ đã hứa sẽ chăm sóc cho con thật tốt rồi, nếu không con có quyền li hôn ngay lập tức mà- mẹ cô an ủi

-Mẹ tin lời học sao.

-Tin chứ

-Nhưng con không tin- cô không muốn cãi nhau với mẹ mình nhưng cứ thế này thì hai mẹ con sẽ mâu thuẫn mãi, cô nằm xuống, trùm chăn kín đầu tỏ ý không thèm nghe.

Cô đọc nhiều truyện rồi, phim cũng xem nhiều rồi. Cô chẳng bao giờ mơ tưởng đến một ngày mình sẽ gặp được một hoàng tử ở đời thật, lại càng không nghĩ về việc mình sẽ một bước bước vào thế giới khác, cuộc sống của cô chỉ mong cứ bình thường an lành bên bố mẹ đến cuối đời thôi. Ấy thế mà cô tích lại đến với cô thật này, thực tình cô chẳng muốn điều đó chút nào. Trong phim hoàng tử và lọ lem luôn hạnh phúc nhưng ngoài đời thực này hoàng tử chỉ có lấy công chúa thôi chứ lọ lem thì vẫn mãi là lọ lem, cô không muốn mình mơ tưởng trở thành một nàng lọ lem như trong truyện đâu

Mẹ cô biết con gái bà ngang bướng không muốn nghe định rời ra khỏi phòng, nhưng chợt nhớ ra điều gì bà nói trước khi bước ra

-Nhưng à! Mẹ rất thương con, họ là những người có thể chăm sóc cho con đến hết cuộc đời này, mẹ tin điều đó. Mẹ chấp nhận vì muốn thực hiện lời hứa của ông con với người ta và cũng vì cho ông của cậu ấy an tâm khi nhắm mắt, con không thể giúp một người già hoàn thành tâm niệm nhỏ nhoi này cũng như ước nguyện nhỏ nhoi của bố mẹ sao? Ngày mai cậu ấy bảo sẽ đến đón con đi gặp ông, sau khi gặp con quyết định sao cũng được- nói xong mẹ cô tắt điện ra khỏi phòng và đóng cửa.

Đợi khi mẹ ra khỏi cô mới chui người ra khỏi chăn, cô biết những điều mà bố mẹ làm chắc chắn chẳng có gì là không tốt cho cô nhưng tự nhiên bảo cô

đi lấy chồng thì quả thực nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô không muốn lấy chồng nhưng chẳng muốn bố mẹ cô buồn, thật rồi quá đi. Cô vò đầu rồi chui tọt vào chăn ngủ nhưng sao mãi chẳng ngủ được thế này. Trời ơi! Làm sao mới được đây? Làm sao đây?- cô cứ lặp mãi cụm từ này trong vô thức.

ở biệt thự kia anh nắm lấy tay ông mờ lờ trầm ấm: “ngày mai cháu đưa cháu dâu của ông về đây”. Hình như khuôn miệng của ông đang cong lên nở một nụ cười trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chính Thức Được Gặp

Chương 4: chính thức được gặp

Thật tình chỉ vì chuyện vợ vẫn mà mẹ cô nói khiến tôi qua không thể nào ngủ được. Sáng ra, cô chẳng khác gì con gấu trúc, cũng may hôm nay không có tiết trên giảng đường nếu không cô sẽ dọa chết người ta với cái bộ dạng này mất.

Bước xuống nhà với thân hình uể oải và rũ rượi không thể rũ rượi hơn, cô vừa ngáp vừa xuống nơi phòng ăn

-Bố mẹ dậy ... rồi...a???- cô cố nói nốt mấy chữ cuối một cách rời rạc chỉ bởi quá ngạc nhiên.

ở phòng khách, ngoài bố mẹ cô, người thanh niên hôm trước nhìn lên cô với khuôn mặt không cảm xúc. Ở trước mặt cô lúc này, cô với anh ta đứng như ăn xin với nam thần. cô không kịp phản ứng vội quay mặt lên trên bắt đầu độc thoại. “ôi mẹ ơi, sao anh ta đến sớm vậy, chẳng lẽ định đưa mình đi ra mắt thật sao. Mà ông trời ơi, sao ông tàn nhẫn với con quá vậy, trước mặt một người như anh ta thì chỉ ít ông cũng không nên để con có bộ dạng tan thương thế này chứ, trời ơi là trời”. giờ đúng là cô chỉ biết khóc dòng, hình tượng của cô nay còn đâu, thật mất mặt quá đi. Cô chậm chậm định rảo bước lên phòng thì giật mình bởi tiếng gọi của bố

-Sao con không xuống chào Tiến Đạt

Cô thầm khóc cho số phận của mình, tự làm bầm “bố ơi, bố muốn con mất mặt lắm hay sao. Giờ mà không xuống chào anh ta thì bố giận mà xuống chào thì thăm thẳm thăm quá thăm rồi”. tự nhủ nhưng chân cô vẫn phải bước xuống chào anh

-Chào anh, em là nhưng- cô lễ phép hơi cúi người

Anh đứng dậy cúi người lịch sự đáp lại lời chào nhưng không nói gì khiến cô thực tình không biết anh bị cảm hay là đang khinh cô nữa. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là cô phải nhanh chóng tân trang lại hình ảnh của mình đã nếu không thì sớm muộn gì cô cũng trở thành một con heo trong mắt anh mất (ngủ nướng, xấu xí mà)

-Con xin phép lên phòng một chút ạ.- cô nhanh nhẹn chuẩn lên

-Con ăn mặc đẹp một chút để lát đi cùng tiến đạt nhé- mẹ cô vọng lên

Ồ, cô đã đồng ý hôm nay đi với anh ta đâu cơ chứ đang định từ chối thì bố cô chốt luôn

-Không được nói không vì hôm nay con không có việc gì

Cô nín họng, bước lên phòng. Mà có sao cơ chứ, coi như hôm nay cô đi chơi một buổi, chia tay với conan một buổi thôi mà.

Một lát sau, cô bước xuống, trông ra thì cũng tốt hơn lúc nãy một chút. Chiếc váy ngủ thùng thình đã được thay bằng chiếc đầm ren xanh thanh lịch. Bộ tóc rối xù vừa nãy cũng đã được búi cao gọn gàng và đặc biệt khuôn mặt kia đã không còn như con gấu trúc nữa mà có thêm chút sức sống rồi

-Tiến đạt vào cùng cô chú ăn sáng đã rồi đi- mẹ cô nhẹ nhàng mời anh

-Dạ, không cần đâu ạ- anh lễ phép đáp lại nhưng vẫn theo kiểu không hân hoan cho lắm

-Vậy con đợi em nó tí- mẹ cô giọng hơi buồn, bà muốn ít nhất anh nên ngồi cùng vào bàn để biết rõ hơn về anh, người bà sắp gả con gái vậy mà anh không muốn thì phải, đành chịu thôi

Không biết có phải cô nhận ra nét buồn của mẹ hay không mà cô lại tiến tới bên anh, không nhớ việc anh chính là người chồng tương lai không quen biết của mình, đặt hai tay lên vai, đẩy anh đi về phía phòng ăn, vừa đẩy vừa nói

-tôi không thích có người đợi mình khi mình đang ăn nên anh cứ ngồi vào bàn ăn cùng tôi đi- cô đẩy anh ngồi xuống ghế trong sự ngỡ ngàng của anh, chẳng lẽ cô chưa từng nghe đến việc tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu là anh ghét nhất là bị người khác động vào người sao, nếu biết rồi mà cô vẫn động vào thì quả thật gan cô cũng không nhỏ tí nào đâu mà hai người mới gặp nhau lần đầu thôi cơ mà. Mặt anh tối dần không biết vì tức giận hay shock nhưng hình như cô không nhận ra điều đó. Sau khi đẩy anh xuống ghế rồi ngồi ở ghế đối diện anh, cạnh bố mình

-mẹ tôi nấu ăn ngon lắm, anh cứ tự nhiên mà thưởng thức- cô vui vẻ nhìn anh nói rồi bắt đầu bữa sáng “ mời cả nhà dùng cơm ạ.”

Cả nhà vui vẻ ăn sáng nhưng anh chỉ thỉnh thoảng gấp lên vài đĩa hình như không hào hứng lắm nếu không muốn nói là khó chịu thật ra, anh hiếm khi ăn cơm và lại càng không có thói quen ăn sáng nên không quen lắm, với lại những người mà anh đang ngồi cùng dù có tốt thì anh với họ cũng là người lạ sao anh có thể tự nhiên được cơ chứ.. thấy anh như vậy mẹ cô ân cần

-món ăn không hợp khẩu vị sao cháu

-dạ không - anh lễ phép mà vẫn nói không thể ít hơn được nữa

-vậy thì ăn nhiều vào, nhanh lên- cô nhiệt tình gấp hết món này đến món khác cho anh

anh ngạc nhiên, sao cô có thể tự nhiên thoải mái với một người lạ đến thế cơ chứ, chẳng lẽ cô không thấy ghét thái độ của anh sao. Còn cô thì nghĩ người đâu mà lạnh lùng gớm, không phải sợ mẹ cô buồn thì còn lâu cô mới quan tâm nhé.

Cuối cùng bữa sáng cũng xong anh xin phép về để kịp với lịch hẹn với gia đình

-cháu xin phép- anh cúi đầu chào

-ừ, con bé hơi tính nghịch cháu đừng trách nó nhé- mẹ cô nhờ anh

-dạ- anh gọn lỏn

-con đừng tò mò hay nghịch ngợm quá đấy.- mẹ cô nhắc nhở cô

-con biết rồi mẹ không phải nhắc nhở, người như anh ta con cũng chẳng dám đùa nghịch gì đâu. — cô nói với mẹ

vừa lúc ấy một chiếc ô tô màu đen sang trọng tiến đến, bác tài xé xuống mở cửa cô lên trước, anh cúi đầu chào bố mẹ cô lần trước rồi tiến vào ghế sau ngồi cùng cô.

Vụt, chiếc xe nhanh chóng phóng đi.

Vì nhà anh ở trong trung tâm thành phố nên cách khá xa nhà cô. Mới đi được 10 phút cô đã cảm thấy buồn ngủ rồi nhưng giờ không thể ngủ trước mặt anh được nếu không thì cô chẳng còn tí hình ảnh nào nữa mất, tưởng ngủ của cô đến cô cũng không thể chấp nhận được cơ mà. Giờ cô phải làm gì đây, nghe nhạc hay đọc truyện lúc này chỉ khiến con buồn ngủ ập đến nhanh hơn thôi, cô phải nói chuyện, nói chuyện nhiều thì mới hết buồn ngủ nhưng nói với ai bây giờ. Nói với anh ư, vậy thì hơi quá vì anh là người lạ và còn là người mà cô sẽ lấy làm chồng nữa chứ. Thôi thì đành nói chuyện với bác tài xé vậy, bác ấy chắc hơn tuổi bố cô một chút coi như hỏi thăm đi vậy,

-bác tên là gì ạ?- cô nhướn người lên hỏi bác

-bác là Lưu Hạ, mọi người thường gọi là bác Lưu ạ- bác trả lời

-vậy cháu gọi bác là bác Lưu nhé- cô vui vẻ bắt chuyện

-được ạ thưa cô chủ- bác đáp

-bác cứ nói chuyện thoải mái đi ạ vì bác lớn tuổi hơn cháu mà, với cả cháu không phải là cô chủ hay gì đâu bác cứ gọi cháu là Nhung là được rồi ạ.- cô vui vẻ

-điều này hình như không được phép- bác tài ngáp ngừng lên nhìn anh qua chiếc gương phía trên ô tô, ánh mắt anh chớp chớp tỏ ý là được

-sao lại không chứ- cô thắc mắc

-vậy bác sẽ gọi cháu là Nhung nhé- được sự cho phép của anh bác mới dám gọi cô như vậy. mà cũng thật lạ, hôm nay cậu chủ của bác mà cũng có thể thỏa theo mong muốn của người khác sao.

Hai bác cháu cứ thế nói chuyện, hết việc gia đình, rồi trường học lại đến một vài câu chuyện lịch sử mà cô đọc được hay qua những câu kể của bác. Hai người mãi mê nói chuyện mà không để ý từ nãy giờ anh ngồi bên cạnh cô nhìn cô bằng ánh mắt tò mò lạ lùng không ngờ cô lại khá ôn ào vậy đấy. họ nói hơi nhiều khiến anh hơi khó chịu mà nhăn mày một cái. Bác tài vô tình thấy điều đó qua chiếc gương liền biết anh đang không vui nên sợ sệt bảo cô là sắp vào thành phố, xe cô đông nên bác cần tập trung lái xe kéo gây tai nạn thì không hay. Nghe bác nói vậy cô cũng không dám nói nữa, mặt buồn thiu nhìn ra cửa sổ. anh nhìn thấy điều này thì bất chợt cong miệng như thể nở một nụ cười không rõ ràng. Lòng thầm nghĩ, cô nhóc này hơn hai mươi mà vẫn như đứa trẻ buồn vui thất thường thật khác với... anh chợt dừng suy nghĩ trở về khuôn mặt nghiêm nghị lạnh như băng của mình.

Chương 5: Quyết Định Táo Bạo

Chương 5: quyết định

Cũng may là từ lúc kết thúc cuộc nói chuyện đến lúc đến nhà anh có chưa đầy 15 phút chứ nếu không cô lại show cho anh xem màn ngủ chảy dãi của mình mất.

Đến cổng có hai người gác cửa nhanh chóng mở cửa để xe tiến vào, giờ cô mới để ý thì ra từ nãy đến giờ phía sau xe của cô còn có chục cái xe ô tô sang trọng nữa đi phía sau nữa cũng tiến vào trong. Đùng bả đó là vệ sĩ của anh nhè, cô không dám cất tiếng hỏi anh mà chỉ im lặng tự hỏi mình trong sự ngạc nhiên.

Mà anh ta sống ở nơi quái nào mà từ nãy đến giờ đi gần chục phút rồi chưa thấy nhà chỉ thấy toàn cỏ mới vườn cây, không phải anh ta sống ở trong rừng rú nhè, chắc không phải đâu- cô vừa nghĩ vừa cười cho sự tương tượng phong phú của mình để rồi nhận được ánh mắt khó hiểu của anh cô chỉ biết im re thôi

Đột ngột xe dừng lại trước một tòa biệt thự sang trọng bậc nhất, nói không ngoa chứ cái tòa nhà của anh chàng thủ lĩnh f4 trong bộ phim vườn sao băng cũng thế này là cùng. Cô bước xuống xe mà hai con người mắt như lò ra mấy phân còn hàm thì rớt xuống mặt đất phần vì quá ngạc nhiên trước độ xa hoa và giàu có của gia đình anh.

- Vào thôi- anh lạnh lùng rồi rảo bước vào trước bỏ mặc cô phía sau đó

-Đợi chút- cô mau chóng thu mắt nhặt hàm rồi chạy theo anh ta. Vừa vào đến sân thì đã thấy toàn thể người làm ra đón anh

-Cậu chủ, cô chủ đã về- họ cúi đầu chào đều tằm tắp

“ôi mẹ ơi, đây có phải là đời thực không vậy, cô cũng biết nhà anh giàu nhưng giàu đến mức này thì khó tưởng lắm. lại còn giàn người làm đông nườm nượp nữa chứ, trời ạ những điều mà trước giờ mình chỉ thấy trên ti vi đang diễn ra với chính mình này, chết mất”- cô vừa nghĩ vừa rúm ró cúi chào lại mọi người.

Vừa vào đến nhà đã thấy một cặp vợ chồng trung niên ngồi nghiêm nghị đang thưởng thức trà trong cái phòng khách sang trọng to ngang cái sân vận động nhỏ mà trường cô cho các khóa tổ chức giải thi bóng đá. Vừa thấy cô và anh, hai người liền đặt chén trà xuống

-Hai đứa về rồi hả- hai người nồng nhiệt chào đón

-Vâng- anh kiệm lời

-Dạ, vâng ạ- cô ngại ngùng

-Hai đứa ngồi đi- mẹ cô niềm nở không quên bảo người làm mang cho hai người cốc nước hoa quả

-cháu là nhưng đúng không?- bố anh quan tâm cô

-dạ, vâng ạ- cô lễ phép

-hôm qua hai bác về vội quá nên chưa kịp nói chuyện với cháu

-dạ- cô lên bên- từ nãy đến giờ anh ngồi bên cạnh cô không nói một tiếng nào

-chắc cháu đã nghe chuyện từ gia đình rồi chứ- bố anh ngập ngừng hỏi cô

-Dạ, rồi ạ- cô trả lời mà mắt không dám nhìn ai

-Bố mẹ cháu cũng đã đồng ý giờ chỉ còn xem ý cháu thế nào thôi- mẹ anh dò hỏi

-Dạ cháu k...- cô đang định trả lời

-Từ từ, cháu hãy đi gặp một người rồi hãy đưa ra quyết định của mình – bố anh đề nghị

-Dạ- cô nhận lời vì cũng không dễ gì mà từ chối họ được.

Cô cùng họ, tiến lên tầng hai của căn biệt thự. Đi lên tầng hai, rẽ phải qua hai căn phòng, họ dừng trước một căn phòng có vẻ khá im lặng, bố anh gục cửa ba tiếng rồi từ từ mở cửa bước vào, cô đi theo sau cùng

Trong căn phòng thanh thoát toàn màu trắng này là một người đàn ông tầm 70 tuổi hiền từ đang nằm lặng trên giường bệnh. Không dây rợ chẳng chít nhưng ông cứ nằm đó ngủ yên mà không chịu tỉnh. Nhìn thấy ông, cô lại liên tưởng đến hình ảnh của ông mình cách đây 15 năm, khi ấy cô mới 6 tuổi, ba mẹ cô bảo ông mệt nên nằm ngủ, cô tưởng thật nên ngày nào cũng đến lay ông dậy nhưng ông chẳng những không dậy mà còn rời xa cô và gia đình mãi. Nghĩ đến đây đột nhiên nước mắt cô rơi, cô vô thức không biết mình đang khóc. Cả nhà anh nhìn cô ngạc nhiên không hiểu tại sao cô lại khóc nhưng anh khá tò mò về con người cô người có thể tự nói chuyện với mình, khi cười, khi khóc rất bất chợt mà chẳng thêm dấu giếm hay che đậy cảm xúc giống như anh.

-Đây là ông nội của tuần đạt, người đã đặt hôn ước cho hai đứa- bố anh giới thiệu

-ông đã nằm đây được 1 tháng và mong ước cuối cùng của ông là được nhìn thấy đứa cháu dâu mà ông đã chọn, chính là con đây- mẹ anh giải thích thêm

-mấy hôm trước ông mệt lắm nhưng hôm qua khi nghe thấy tuần đạt bảo sẽ dẫn cháu dâu về cho ông thì hình như ông đã vui hơn, con nhìn xem ông đang cười đó- mẹ anh tiếp

-con đến chào hỏi ông một tiếng đi – bố anh gợi ý

cô dờ khóc dờ cười, vì ông mà cô sắp phải lấy một người lạ hoặc làm chồng, ấy thế mà nhìn thấy ông, cô lại không thể giận được. cô từ từ đi đến bên giường, cầm lấy bàn tay của ông nhẹ nhàng

“ chào ông, cháu là cháu gái bạn ông, cháu tên Nhung ạ, xin lỗi ông vì cháu cháu đến gặp ông muộn thế này” chẳng hiểu sao mà cô lại có thể vui vẻ cầm tay ông mà giới thiệu mình như thế. Bất chợt, bàn tay của người ông kia động đậy nắm tay cô khiến cô giật mình còn cả nhà ngạc nhiên xôn xao gọi bác sĩ đến. chẳng hiểu đây lại là gì nữa nhưng ông bác sĩ sau khi khám xong thì toé toét đến chúc mừng nào là kì tích đã xảy ra, ông đã bắt đầu phản ứng được, nếu cứ thế này thì chắc sẽ có lúc ông tỉnh dậy lại được... bla .. bla nhiều lắm khiến bố mẹ anh cứ cười suốt còn anh tuy không cười nhưng hình như cũng toát lên một niềm vui qua ánh mắt sáng rực. cô thấy họ vui như vậy cũng vui thay cho họ nhưng đúng là điều này khiến cô càng đau đầu hơn.

Bố anh bắt đầu

-nhưng ạ, cháu thấy đấy, cháu như là bùa hộ mệnh của ông vậy, vừa được gặp cháu ông đã có phản ứng trở lại, điều tưởng chừng như không thể xảy ra vậy nên ta mong cháu hãy hoàn thành tâm nguyện của ông, đến chăm sóc ông như vậy sẽ có một ngày ông tỉnh lại chung vui với chúng ta- bố anh vui vui nói

-đúng vậy, nếu không cứ coi như cháu hoàn thành tâm nguyện cuối cùng cho ông đi

cô nghĩ bụng bùa hộ mệnh, tâm nguyện, kì tích cái khi gì, chẳng qua là muốn cô kết hôn với con trai của hai ông bà chứ gì. Cô máy mòi đang định trả lời thì mẹ anh tiếp

-ông là người bạn thân nhất của ông con, giờ ông con không còn, ông cũng đã vậy, chỉ mong hai đứa hoàn thành tâm nguyện của ông thôi. Ông con chắc cũng mong muốn điều này

cô nghĩ bụng “ không, ông mình chỉ muốn nhìn mình hạnh phúc thôi chứ chắc bắt mình lấy cháu của ông nếu biết anh ta kiêu kì thế này đâu”

-cháu hãy giúp chúng ta, cả nhà ta không quên ơn cháu đâu, chúng ta sẽ tốt với cháu hơn con cháu trong nhà, nếu ông biết nhất định sẽ vui lắm- bố anh tiếp

-giờ mà biết cháu từ chối nhờ ông từ chối mà shock tim thì gia đình bác cũng không biết làm sao

“ ầy ầy ầy, dừng lại, ý mấy người nếu tôi từ chối mà ông ấy shock là lỗi của tôi đó hả. nếu đắc tội này với tập đoàn toàn cầu thì đừng nói gia đình cô mà cả gia tộc cô sợ cũng khó mà sống từ tế được” – cô nghĩ bụng

Thế này thì cô sao dám từ chối. cô đành miễn cưỡng.

-cháu cũng muốn thực hiện lời hứa ấy nhưng thật sự gia cảnh hai nhà quá cách biệt cháu không muốn bị người ta...- cô buồn buồn nói với về tiếc nuối (thật ra cô tiếc quái gì vì cô chẳng ham mấy thứ này)

-cháu không cần lo lắng, đây là sự lựa chọn của người cao nhất của tập đoàn, không ai dám ho he gì cả- bố anh cắt ngang

-ai dám nói gì ta sẽ xử người đó ngay- mẹ anh cũng mạnh mẽ

“trời, không phải chứ, không chê mình nghèo như trên phim à. Còn gì nữa, còn gì nữa nữa”- cô đang cố nhớ lại những điều mà giới nhà giàu lấy làm cơ ngăn cản tình yêu đôi lứa

-nhưng cháu sợ anh nhà bác có người thương, không đồng ý chuyện này ạ- cuối cùng cũng nhớ ra cô thờ phào. Anh ta chẳng mấy hứng thú nên chắc sẽ

không đồng ý, cô hí hửng trong lòng

-tôi đồng ý- anh vang lên ngắn gọn mà như sét đánh giữa tai cô. “thôi xong, quả này thì xong rồi, conan oi, em phải chia tay anh thật rồi”- cô nghĩ bụng giờ thì cô phải lạc quan lên mà đồng ý thôi.

Cô bắt đầu lạc quan hóa quá trình suy nghĩ của mình : “thôi thì đằng nào chẳng lấy chồng, lấy anh ta nhà giàu không sợ thiếu ăn thiếu tiền, bố mẹ chồng cũng tốt khỏi lo, lại còn khiến bố mẹ cô an tâm, thỏa nguyện cho ông, mà nếu ông anh ta tính dặt thì cô sẽ là cứu tinh của gia đình này ấy chứ...” . Cô đã cố gắng lạc quan rồi mà sao khó chấp nhận thế nhỉ

-giờ chỉ còn ý kiến của cháu thôi.- bố anh nhìn cô như cầu khẩn, cô nhìn sang mẹ anh cũng tha thiết không kém, nhìn sang anh thì ánh mắt anh lơ đãng nơi đâu. Cô thở dài không biết phải nói gì, bất chợt

-cháu đồng ý, - cô nói nhỏ. Cháu đồng ý cuộc hôn nhân này nhưng cháu làm vậy chỉ vì ông thôi mong mọi người đừng hiểu lầm cháu có ý xấu gì khác. – cô giải thích

-chúng ta tin cháu mà, cảm ơn cháu- bố mẹ anh ngắt lời cô vì họ không muốn cô bị tổn thương. Việc đồng ý với cuộc hôn nhân này đã là một quyết định khó khăn cho cô rồi

-và nếu... nếu một ngày nào đó, anh đạt có người cần quan tâm chăm sóc thì cháu sẽ vui vẻ rời đi- cô ngập ngừng

Cả nhà anh ngạc nhiên, chẳng thể ngờ chuyện này cô cũng đã nghĩ đến. những tưởng cô sẽ nghĩ cho mình vậy mà cô vẫn nghĩ đến người khác quả là cũng là người tốt đó chứ. Bố mẹ anh cũng mỉm cười và bắt đầu tin vào quyết định của bố mình

-được, mọi việc theo quyết định của cháu- bố mẹ anh vui vẻ nắm tay cô

bên ghế đối diện anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, neho mắt anh tự hỏi lòng “rút cuộc cô gái kia thế nào mà sao khác hẳn với...” anh lại dừng ngay luồng suy nghĩ khi nghĩ đến người này.

Bố mẹ anh bảo cô ăn tối rồi anh sẽ đưa cô về. cô đồng ý vì sớm muộn gì ngày này cũng đến nên cô hãy thử bắt đầu xem. Trong bữa ăn, bố mẹ anh rất nhiệt tình, cứ liên tục gấp thức ăn vào bát của cô. Duy chỉ có một điều, gia đình anh nhiều người làm quá khiến cô không thoải mái khi ăn và tên được gọi là chồng tương lai của anh quá lạnh lùng, cô chẳng biết gì về anh ta cả ngoài việc anh ta là tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu và là chồng sắp cưới của cô. Không biết những ngày tiếp theo cuộc sống của cô là thiên đường hay địa ngục nữa. amen.

xin chào các bạn. câu chuyện của mình có lẽ không hay lắm nếu không muốn nói là tệ, văn phong chắc chắn vẫn mắc rất nhiều lỗi. Rất mong các bạn cho ý kiến nhận xét để mình chỉnh sửa thêm. Xin cảm ơn các bạn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Em Cũng Thú Vị Đó Chứ

Khoảng 7 giờ tối, cô chào nhà anh rồi anh đích thân lái xe đưa cô về. lần này cô tỉnh táo hơn, đằng sau xe anh có 4 chiếc xe đen xì chạy theo sau. Cô tò mò

-này anh tên là gì nhỉ tôi quên rồi

-tiến đạt- anh có thể trả lời dài hơn được không

-đừng bảo mấy xe đằng sau là vệ sĩ theo anh nhé?- cô tò mò

-đúng- chắc chẳng còn cách nói nào ngắn gọn hơn đâu nhỉ

-nhà anh giàu cỡ nào? Tổng thống, hay tỷ phú

-không biết

-sao anh lại đồng ý lấy tôi?

-....- anh im lặng

- Anh có người yêu chưa

- ....- anh cau mày lại

Thấy anh vậy hình như anh đã giận rồi, cô đành ngồi yên vị vừa lẩm bầm nhưng cũng đủ cho anh nghe

“đồ quái gở, không trả lời thì thôi sao phải giận thế, đồ đáng ghét”- cô phụng phịu vừa nói vừa đánh tay vào quyển truyện . nhìn thấy điệu bộ này của cô không hiểu sao anh không giận mà trong lòng thậm cười “tôi bắt đầu thấy cô thú vị rồi đây”

Không có người nói chuyện cộng với cơn buồn ngủ từ sang khiến cô ngủ gục trên xe, đầu cô dựa vào cửa kính thỉnh thoảng xe đi vào chỗ xóc khiến cho đầu cô cốc vào cửa kính, hơi đau khiến cô nhắm mắt. khi cô ngủ thì hình tượng của cô chẳng đáng giá không đồng, miệng cô há hốc anh trông mà không kiềm chế được cong một đường cong hoàn mỹ trên môi.

“rút cuộc cô là người thế nào vậy? thật là vô tư quá mà ”- anh thì thầm

Chẳng mấy chốc anh đã đưa cô về đến nhà nhưng nhìn thấy cô ngủ ngon như thế kia thực tình anh không nỡ đánh thức cô dậy.

Anh lặng yên ngồi trong xe, để cho cô ngủ. trên con đường yên tĩnh trước cửa nhà cô, 5 chiếc xe sang trọng cứ lặng im không một tiếng động. liệu cô có biết giờ cô đang khiến bao nhiêu người ghen tị không. Trời ơi, tự nhiên được lấy một anh chồng hoàn hảo đến nỗi ai cũng phát hờn, gia đình chồng giàu có đến nỗi ai cũng phát ghen, và đặc biệt là hành động này của anh chồng cô, trời ơi người đâu lại còn kiên nhẫn ngồi đợi cô ngủ dậy nữa chứ.

-Đến nơi rồi ạ?- cô giật mình tỉnh dậy dụi dụi mắt trông như con mèo mướp đáng yêu

-ừ

-sao không gọi tôi dậy cơ chứ

-... im phăng phắc

-Thôi anh về đi không muộn tôi vào nhà đây- cô bước xuống xe

-Đi đi- cô vẫy tay thúc giục anh về khi thấy anh không về

Anh nhìn cô tỏ ý cô bước vào rồi anh sẽ về nhưng cô không hiểu nên cứ đuổi đuổi tay ra hiệu cho anh về. cuối cùng anh cũng nỏ máy về. trong màn đêm, mấy chiếc xe lại lao đi vun vút. Cô đứng nhìn khi bóng chiếc xe cuối cùng khuất khỏi tầm mắt mới đi vào. Có lẽ cô hay lo lắng sợ có điều gì xảy ra.

Anh cũng nhìn cô qua chiếc gương đến tận khi không nhìn thấy nữa mới thôi. Nhận thấy cô cũng là người khá thú vị đấy chứ nhưng nếu ở với anh thì không nên như vậy. Để trở thành cô dâu của anh, cô sẽ còn được huấn luyện dài dài đến lúc đó xem cô có còn giữ được thái độ này?

Mấy chiếc xe cứ thế lao trong bóng đêm mà trở về thành phố

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thông Báo Gây Shock

Chương 7: thông báo gây shock

Tại giảng đường đại học, cô cầm quyển truyện conan mà lòng không còn tâm trạng để đọc. Cô đang suy nghĩ bây giờ cô phải mời đám bạn thân từ cấp ba của cô và Phi Phi đến lễ cưới đây. Giờ mà mời thì có mà bọn nó chọc cô chết thì thôi ai bảo ngày xưa trong các cuộc nói chuyện với bạn cô đều thể thốt sau này sẽ không lấy chồng ấy vậy mà cái nhóm ấy cô lại người bỏ cuộc chơi theo chồng đầu tiên mới chết chứ. Còn với phi phi cô cũng chẳng biết mở lời làm sao, cô đã nói không lấy chồng cả đời này phải chung thủy với conan kun mà giờ cô còn lên xe hoa trước cả phi phi mới sợ chứ.

Ôi thật khiến người ta rối trí à nhà! Cô vò đầu bứt tai. Cầm cái ảnh bìa quyển truyện kê lên má mà thậm thì “conan kun, em phải làm sao bây giờ, xin lỗi anh nhé!”

Ôi thật không tưởng được với cô, nói chuyện với một trang giấy còn ngọt ngào hơn cả chồng của mình . chết với cô mất.

Vào giờ học, giảng viên giảng thì cứ giảng còn cô và phi phi cứ tiếp tục câu chuyện của mình. Đột nhiên nó nhìn thẳng vào mắt của phi phi

-Thắng sau, bạn làm phù dâu cho mình nhé

-ừ ừ- phi phi đang đùa vui vẻ nên chưa kịp tiếp nhận câu hỏi đã vui vẻ trả lời. hà hà hà- sau vài giây thông tin chạy qua được mấy dây noron thần kinh đã đến não cô nàng thì phi phi mới có được phản ứng chân thực đến thế này đây. Chân thực đến mức giảng viên ngừng giảng, hơn 70 học viên còn lại trong lớp nhìn cô và phi phi khiến phi phi phải đứng dậy bối rối xin lỗi

-mày đùa à?- phi phi ngồi xuống thì thầm

-sao mà đùa- nó chẳng muốn nói gì thêm. Với phi phi cô nàng đã phản ứng thế này thì với mấy đứa bạn thân của cô cô thật không thể tưởng tượng ra được

-vừa hôm trước còn định gắn đời mình với thằng gì gì trong truyện mà giờ lại định lấy chồng luôn hà

-thằng gì gì nào, là conan kún đó- dù trong hoàn cảnh này mà cô vẫn không quên đính chính thông tin về “ người trong mộng” của cô

-thôi mặc kệ là conan hay bác nan, mày nghiêm túc đó hà- phi phi sốt ruột đính chính thông tin

-haiz hôn nhân đâu phải trò chơi- cô thở dài. Cô mà cũng nói được câu này á. Biết hôn nhân không phải trò đùa mà đồng ý lấy người ta khi chẳng hiểu gì người ta, mà lại lấy người ta chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của người khác mới chết chứ. Đây hẳn là rất nghiêm túc trong hôn nhân

phi phi quả thực lo lắng cho cô, là bạn của cô phi phi thực tình thấy cô quá đơn giản đi, tuy không mơ mộng nhưng cuộc sống trong mắt cô cũng chẳng có biến cố nào cả. là bạn của cô phi phi thật cảm thấy yên bình hơn rất nhiều trong thế giới mà cô đang sống. phi phi thực muốn cô hạnh phúc mà không phải cù thiết thòi vậy nên bao nhiêu người tốt mà cô quen, cô đều muốn giới thiệu cho cô nhưng cô quá cố chấp không chấp nhận gặp mặt ai lần nào. Vậy mà đúng cái cô quyết định kết hôn thì quả là có nhiều uân khúc

-sao mày lại muốn kết hôn- phi phi thăm dò

-bí mật, sau này khác biết- cô cười tươi. Đừng lo lắng cho mình, đó là người tốt- cô như đọc được suy nghĩ của phi phi liền trấn an

-đó là ai

-người rất nổi tiếng, vạn người mong

-tốt hơn cả những người tao đã từng giới thiệu

-ừ, tốt hơn, rất rất nhiều- giọng cô trầm trầm, thực ra là gia đình anh tốt chứ anh có tốt không thì cô còn chưa xác định.

-Rồi, tao chúc phúc cho mày- phi phi cười ôm lấy cổ cô. Không ngờ mày còn cấp tiến nhanh hơn tao quá là lợi hại- phi phi giờ mới bắt đầu cuộc trò chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tin Hot Của Năm

Kết thúc giờ học, cô thờ phào thoát khỏi những câu đùa của phi. Phi rủ cô đi mua ít đồ chứ ít lâu nữa lấy chồng rồi muốn đàn đúm cũng khó. Trước giờ cô luôn từ chối những lời mời ấy những hôm nay phi năn nỉ hết lời nên cô cũng xuôi lòng mà đi theo.

Vừa ra đến sân trường cô chợt thấy 5 – 6 chiếc xe sang trọng đậu gần đây, đám sinh viên tan học về tò mò dừng bu như kiến, cô và phi phi tự hỏi không biết có điều gì mà lại thu hút đám sinh viên này đến vậy, chẳng lẽ nào có thần tượng nào đến sao. Thật tò mò mà. Hai người tiến lại gần thì nghe phong thanh mấy cô sinh viên nói

-Tổng giám đốc của toàn cầu đến trường ta kìa, chỉ nhìn mấy anh vệ sĩ đã thấy đẹp trai rồi không biết anh ta phải đẹp cỡ nào nữa- nữ sinh 1 mơ màng

-Chẳng biết anh ta có đẹp không nhưng chỉ cần được anh ta để ý thì cả đời này chẳng khác nào nữ hoàng- nữ sinh 2

-Nghe đâu, mấy tên gọi là soái ca trong ngôn tình chẳng cũng kém anh ấy một phần ấy

-.....

-.....

-Không biết anh ta đến đây làm gì nhỉ

-Đón ai chẳng

-Có người nhà ở đây chẳng? Là ai nhỉ để mình quen thân

-.....

-.....

Rất rất nhiều điều cô nghe được cô thầm mĩm mai, đẹp nhưng chắc khác nào bức tượng, lạnh như băng ấy thì ai mà yêu được. mà anh ta không rảnh rỗi để đến đây thật chứ, không phải anh ta đến tìm cô chứ? – cô tự hỏi chính mình rồi lại tự trả lời. “ không thể nào, làm gì có chuyện đó, anh ta đâu biết mình học ở đây đâu. Mình đúng là ngớ ngẩn mà”

Cô định cứ thế mà ra về cũng phi phi nhưng cô bạn của cô không thích nhất định muốn xem đó là ai, có thật là tổng giám đốc của tập đoàn toàn cầu trong truyền thuyết. trong thế giới thượng lưu, người này luôn là một tài năng vượt trội, nhưng lại là một ẩn số lớn nếu không phải có vài bức ảnh nội bộ rò rỉ thì đến mặt của anh mọi người cũng khó lòng mà biết được. nghe đâu người tung ra bức ảnh ngay lập tức bị đuổi việc cơ mà. Phi phi muốn tự mình xác nhận xem vì cô đã từng thấy ảnh anh ta vài lần (nhà phi phi cũng thuộc hạng tai to mắt lớn mà)

Cô thấy phi phi kéo mình đến đó thì nhất quyết không chịu, một phần vì cô không thích bon chen với nhiều người, phần khác là nhờ người đó thật là anh thì cô biết phải làm sao cơ chứ. Kể từ hôm nhận lời kết hôn đến giờ cô chưa có liên lạc với anh lần nào, chỉ có bố mẹ anh lần nào cũng gọi đến dặn dò đủ kiểu cũng như kể cho cô nghe những tin tốt về biến chuyển trong bệnh tình của ông anh mà thôi.

Cô có cố cũng không được nên miễn cưỡng theo phi phi mà không chút cảm xúc nào. ấy thế mà khi chưa đến nơi đã có 4 tên vệ sĩ mặc áo đen, dáng người cao to, nghiêm trang đứng trước mặt cô và phi phi khiến cô giật mình

-Chào cô chủ- 4 tên vệ sĩ trang nghiêm cúi đầu khiến cô sợ sệt, phi phi ngỡ ngàng còn hàng nghìn con mắt của sinh viên ở trường phải ngạc nhiên ghen tị. cô còn tưởng đó là người của phi phi nên cô đẩy phi phi lên phía trước đến bên 4 người vệ sĩ đó

-Nếu bạn có việc thì hẹn hôm khác, mình về trước nhé- cô cười vui vui định quay về trong sự ngỡ ngàng của cô bạn phi phi. Đúng là không phải anh ta thật may quá- cô vừa đi vừa cảm ơn trời

-Mời cô chủ lên xe, cậu chủ đang đợi- 4 người vệ sĩ sau 1 thoáng ngạc nhiên về hành động của cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, hướng về phía cô trang trọng

Lần này thì quả thật mọi người không thể không ngạc nhiên được nữa. nếu đó là người của phi phi thì không có gì khó hiểu vì ít nhất học viên đều biết phi phi là con gái đại gia. Đằng này, họ lại cúi người trước cô, một con người quá đỗi bình thường khiến họ ngạc nhiên thì ít mà tò mò và ghen tị thì nhiều

-Các anh là ai, tôi không biết. tôi có hẹn rồi nên không thể đi cùng các anh- cô thật là có sợ sệt vì cô có quen ai đâu mà lại đến chỗ cô gọi là cô chủ. Chắc trong lúc hoảng loạn cô đã quên mất cái tên Võ Tiến Đạt rồi sao? Phi phi đứng cạnh vừa ngạc nhiên mà vừa lo lắng cho cô bởi phi phi cũng không biết họ là ai.

-Xin lỗi cô chủ, chúng tôi chỉ làm theo ý cậu chủ thôi ạ- 4 người họ cúi đầu lịch sự trong sự ngỡ ngàng của cô và phi phi. Ngay lúc cô chưa kịp phản ứng gì 4 người vệ sĩ đã xách tay cô lôi đi.

-Này mấy người muốn gì thả tôi ra- sau vài giây định thần, cô đã xác định được tình huống của mình liền hét toáng dấy giụa ra khỏi tay họ, nhưng làm sao mà cô có thể thoát được dễ dàng vậy chứ. Cô càng vùng vẫy thì họ giữ cô càng chặt thôi

-Buông cô ấy ra- phi phi thấy bạn mình hét toáng cũng xông vào ngăn cản nhưng thật là vô ích

Hai nữ, 4 nam cứ vừa lôi kéo, vừa hò hét khiến cho cả sân trường lúc này náo loạn. thôi thì cũng đã đến cửa xe rồi, chẳng lẽ lại không phản kháng gì để cho họ bắt đi luôn. Không được, còn sức thì phải hét biết đâu có người ra giúp đỡ, nhưng than ôi, càng hét càng mệt thôi chứ thấy có ai ra giúp đâu, khổ thân cô.

Đến trước cửa xe, có 1 tên áo đen khác mở cửa xe định đẩy cô vào nhưng cô đạp chân vào cửa xe nhất quyết không chịu. chẳng lẽ ta đây chưa được làm dâu nhà giàu mà đã bị bắt cóc tống tiền như phim rồi sao, thật hoang đường. nghĩ vậy cô cứ gầy đến mức đầu tóc rối tung lên rồi ấy

-Lên xe- một giọng nói lạnh lùng nhưng ít nhất cũng khiến cô chột tính đó không phải là chồng tương lai của cô sao. Cô chột nghe không phản kháng nữa, mấy người kia cũng buông tay cô ra, đặt cô đứng đờ ra đó. Đến cô còn không thể tin người trăm công nghìn việc như anh có việc gì mà phải đến tận đây tìm cô. Mà anh ta đến không ai báo trước khiến cô bất ngờ mà vừa diễn cho mọi người xem một màn gầy giụa quai quai miễn phí. Giờ nghĩ lại cô chỉ muốn có cái lỗ dưới đất để cô chui tọt xuống thôi. Thật là xấu hổ quá mà

-Mày sao không? Ai đấy- phi phi lao đến chỗ cô, hỏi thăm

Ai á? Cô phải trả lời sao, chồng cô, hay tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu, dù trả lời là ai thì ngày mai chắc cô cũng sẽ trở thành tâm điểm của trường. cô

đang gây người suy nghĩ

-Nhanh lên- anh vọng ra thúc giục

Phi phi ngạc nhiên chui đầu vào xe, mặt chợt tái mét đẩy cô vào xe

-Mày nhanh lên đi- phi phi vừa đẩy vừa bối rối

Cô bị đẩy vào xe, chưa kịp làm gì thì thì mấy chiếc xe đã lao vút đi. Đợi cho mấy cái xe khuất bóng, phi phi mới vuốt ngực thở phào tự nói với mình

“mẹ ơi, anh ta đúng là tổng giám đốc của tập đoàn toàn cầu rồi. quả là danh bất hư truyền, chỉ cần nhìn khuôn mặt sắc lạnh như băng đã đủ khiến người khác rùng mình. Nhưng tại sao anh ta lại đến đây đón mình. Chẳng lẽ... chẳng lẽ...” phi phi không dám nghĩ tiếp, bởi nếu điều cô nghĩ là sự thật thì phi phi cũng không biết nhưng đang gặp được điều may mắn hay xui xẻo nữa. trời ơi.

Chẳng khiến phi phi phải đợi lâu, chỉ tầm 10 phút sau, trên trang nhất của các bài báo lớn nhỏ những cái tit giật gân đã nói lên tất cả

“tổng giám đốc toàn cầu lần đầu lộ diện”; “tổng giám đốc toàn cầu đón phu nhân”; “phu nhân tập đoàn toàn cầu quá bình thường”; “phu nhân toàn cầu là sinh viên”... Nhiều nhiều lắm, cả những ngày sau, sau nữa cho đến khi họ kết hôn thì những bài báo này cũng vẫn cứ đang, toàn những chuyện ngụ ý như cô không xứng đáng hay cô đứng là lạ lem thời hiện đại, quả là khiến người ta bị tổn thương mà

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngày Càng Thú Vị

Chương 9: ngày càng thú vị

Hôm đó, sau khi lên xe, cô quả thực thấy hơi xấu hổ. ai đời gặp anh ba lần thì cả ba lần đều như thế làm cho người khác xem. Trong xe có hai người mà không khí có hơi ngột ngạt nha, cô không thích im lặng đâu, thôi lại đành mang thân mình ra chinh chiến tiếp vậy

-Sao anh rành mà đến đón tôi vậy?

-Có việc

-Việc gì vậy?

--.... Không trả lời

-Anh có cần tiết kiệm cả lời nói vậy không- cô lăm bằm một mình

-Sao không gọi trước cho tôi, khiến tôi làm lộn lộn cho mọi người xem- cô hơi hướng trách móc

-Hử- anh cau mày

-Không có gì- cô thấy anh cau mày chắc lại giận rồi nên không nói gì nữa liền lấy điện thoại ra xem

“oh my mother” cô ôm đầu dút tóc. Điện thoại của cô có đến hai mươi cuộc gọi nhờ từ bố mẹ anh, chắc gọi không được nên học có nhắn một tin báo anh sẽ đến đón cô để chọn đồ cưới. ngoài ra cô còn thấy tin nhắn từ một số lạ mở ra xem thì có ba chữ “tôi đón cô” chắc là của anh rồi. cô nhìn anh với vẻ mặt áy náy, sợ sệt rồi ra sức tự đập đầu mình vào cửa kính, tự trách mình sao không bật điện thoại lên sớm hơn.

Anh ngồi trước lái xe vô tình nhìn lên gương thấy điều đó tự nhủ cô gái này thật tự kiêu đó nhưng có vẻ thú vị lắm đây.

Nhưng điều cô sốc hơn là vừa mở lên mấy bài báo thì đã đập vào mắt cô là hình ảnh cô lúc này ở trường hơi rù rượi với những tiêu đề báo không thể nào gây tò mò hơn. Trời ơi, chẳng lẽ từ nay trong mắt mọi người cô sẽ trở nên bi thảm đến mức này sao. Quá thất vọng, cô lại đập đầu, mà càng đập cô lại chỉ càng thấy đau đầu thêm thôi chứ đâu có chết

Cuộc gọi đến, cuộc gọi đến, các cuộc gọi đến... liên tục được đưa đến máy cô từ những đứa bạn của cô hồi cấp 3. Thời đại công nghệ thông tin phát triển như vũ bão khiến con người ta quả là bất an mà. Chỉ trong vòng chưa đầy 20 phút mà cô bạn cô du học bên úc cũng đã biết tin này, thật ghê gớm thôi thì chúng bạn gọi thì cô phải nhận chứ sao. Mở màn bằng những câu cười đùa, tiếp đến là màn đối đáp thú vị đầy gió bão (tức cô chém gió), rồi những màn nũng nịu ỉ ôi, rồi lời xin lỗi ngọt ngào trong suốt các cuộc điện thoại của cô đã lọt gọn vào tâm mắt anh. Thăm nghĩ cô cũng đa tài quá chứ

-Cô bé quả rất thú vị đó- anh tự nhủ mà mặt lạnh không biến sắc

Sau khi diễn xuất với các bạn, cô chỉ biết nhìn anh rồi lắc đầu, tự than không biết cuộc đời mình sẽ thế nào đây.

Hai...z. thôi kệ đã, đi rồi tính tiếp, chợt phát hiện ra bên cạnh cô còn có anh nữa nên mặt cô đột ngột biến sắc. Từ nãy giờ cô làm gì anh đều biết hết sao. Chắc không đâu, con người như anh ta thì làm gì quan tâm đến người khác- cô tự nhủ len lén nhìn anh, khi thấy anh vẫn không phản ứng giữ nguyên cái mặt lạnh cô thờ phào vuốt tóc giữ lại hình tượng. Nhưng thôi cô bé ơi, anh đã thấy hết rồi, anh rất để ý đó, từ đầu đến cuối.

Chiếc xe bon bon chạy, chợt dừng trước cửa một trung tâm thương mại lớn, bước xuống xe cô không thể không choáng bởi sự xa hoa của nó nhưng xem kìa phía trên có chữ gì đó óng ánh to tướng. cô nheo mắt đọc, trời ạ “toàn cầu group”, ôi không phải chứ đến cái trung tâm thương mại này cũng thuộc quyền sở hữu của gia đình anh ta sao? Thật không thể tin được.

-Vào thôi- anh ra lệnh

-Đi thì đi- cô nhả mặt bước theo sau.

Vừa bước tới cửa, có một nhóm nhân viên sang trọng đến cúi chào lịch, anh giơ tay ra hiệu không cần ồn ào, đám nhân viên đưa cô và anh theo lối đi vip chỉ dành riêng cho gia đình anh, có lẽ họ đã biết tin anh sắp lấy cô nên vài người đi cùng tỏ vẻ ngưỡng mộ, có kẻ lại tỏ vẻ coi thường ghen ghét lạ thường. Cô có nhìn thấy điều đó nhưng chẳng quan tâm, cô chỉ muốn nói với bọn họ “đây không phải là điều tôi muốn à nhà, là bọn họ muốn tôi làm đây, làm vợ anh ta chắc cũng chẳng sung sướng gì đâu nên đừng ghét tôi, tôi còn ghen tỵ với sự tự do của mấy chị này, nếu được, rất mong các chị hãy cứu rỗi lấy con người tội nghiệp là tôi đây”- cô chỉ thờ dài

Thang máy di chuyển lên tầng 15, nơi mà mẹ anh đang đợi sẵn, suốt cả quãng đường, anh chẳng nói lời nào khiến cô khó chịu vô cùng, tuy không phải là thích náo nhiệt nhưng im lặng đến độ căng thẳng thế này thì thật khiến cô hơi sợ hãi đó

-Hai đứa đến rồi- mẹ anh niềm nở đứng dậy

-Mẹ- ah ngắn gọn. anh à nếu không muốn thì anh không cần phát ra một chữ lạnh băng thế đâu- cô nhìn anh mà nghĩ

-Con chào bác ạ- cô lễ phép

-Vừa nãy bác gọi cho cháu mãi không được, làm cháu bất ngờ rồi

-Không có gì ạ, cháu xin lỗi bác- cô đáp. Nhưng bác ạ, quá thực cháu bất ngờ lắm luôn này- cô nghĩ

-Đầu tiên hai đứa hãy thử đồ cưới trước đi- mẹ anh yêu cầu

-Dạ- cô ngạc nhiên tự nghĩ không cần gấp đến vậy chứ

-Dạ vâng gì, nhanh lên còn có việc khác nữa- vừa nói bà nhanh chóng đẩy cô và anh vào phòng thay đồ.

Hai người miễn cưỡng đi vào. Một lúc sau cô thò cái đầu ra đã thấy anh thay xong. Nhìn mọi hôm anh đẹp trai phong độ một thì hôm nay vẻ đẹp lãng tử lạnh lùng như soái ca ấy tăng lên 10, đến cô không mê trai đẹp còn phải nhìn mấy giây mới rời mắt được chứ đừng nói đến mới cô nhân viên cầm đồ mất cứ gọi là dính chặt lên người anh. Bộ vest trắng của anh quả là được may riêng cho anh mà. Cô cứ đứng đó lắp ló không dám đi ra

-Ra đây ta xem nào- mẹ anh giục

-Dạ- cô ngượng ngùng

Cô từ từ ngại ngùng bước ra, chiếc váy cưới trắng tinh khôi thiết kế hở vai, hở trước dài sau. Quả thật chiếc váy này được thiết kế theo kiểu hở đúng chỗ mà bởi chỗ nào hở ra là cô khoe trọn vẻ đẹp chỗ ấy. mẹ anh và anh nhìn cô đứng hình mất vài giây bởi không ngờ thay đổi một chút thì cô cũng không khác gì đại mỹ nhân

-Sao con phải ngại, chiếc váy đó đúng là được thiết kế cho con dâu mẹ- bà cười tươi

-Đúng không con trai- bà quay sang phía anh hỏi

Anh không trả lời ánh mắt nhanh chóng rời đi chỗ khác,

Cô nhìn anh chợt đỏ mặt, lần đầu tiên cô ăn mặc hở hang vậy lại trước mặt người mà mình sắp lấy nữa không ngại mới lạ đấy.

-Đẹp, đẹp lắm- mẹ anh liên miện khen

-Nhưng bác ơi, cô ngượng ngùng, con chưa bao giờ mặc mà hở nhiều thế này, bác cho phép con đổi cái khác ạ?- cô đề nghị

-Được con cứ tự nhiên- mẹ anh dễ tính

Cô bước vào trong thử cái khác mà không biết đằng sau lưng cô có một cặp mắt nhìn cô từ nãy đến giờ

Sau vài lần thử váy, cô cũng chọn được một chiếc váy xòe trắng theo đậm chất cổ điển, cũng may chiếc này chỉ để lộ có đôi bờ vai trắng nõn của cô còn những chỗ khác thì hoàn toàn kín như bưng, đúng hợp ý cô luôn.

Đến cửa hàng trang sức, thật tình cô chẳng biết chọn cái nào cho đúng. Chọn cái nhỏ quá thì mẹ anh không chịu, mà chọn cái to cô lại sợ người khác nghĩ mình tham lam nên cái này cô chỉ đứng nhìn mà không chọn chiếc nào.

-Cái này- anh lạnh lùng chỉ vào một cặp nhẫn đôi được thiết kế rất tinh xảo. cả cô và mẹ anh đều ngạc nhiên, không biết sao anh lại chọn, chẳng phải từ nãy đến giờ thiếp mời, váy, giày dép anh đều không để tâm để cho mẹ anh tự chọn sao. Sao giờ anh lại chủ động lên tiếng nhỉ. Chẳng lẽ... mẹ anh thoáng nghĩ gì đó rồi lại dừng luôn.

Sau một ngày chọn đồ, cô đã hết hơi rồi, giờ cô chỉ muốn ngủ thôi, ngủ thôi. Ngồi trên xe của anh trên đường về nhà cô đánh một giấc ngon lành từ lúc nào không hay, chỉ biết đến sáng hôm sau cô đã thấy mình thức dậy ở trên giường rồi. nhưng vì đi học muộn rồi nên cô chẳng buồn nghĩ lại xem tại sao lại như vậy, có lẽ nào lúc ấy cô mộng du mà tự bước vào nhà được nhỉ.

A! đang ngồi trong lớp cô đột nhiên đập bàn như chợt nhớ ra điều gì quan trọng lắm mà cô đã quên. Thì ra cô quên mất rằng cậu học sinh mà cô làm gia sư, nó mà biết cô “chống lầy” thì chắc sẽ buồn lắm, mà cũng chẳng biết nói với phụ huynh em ấy ra sao. Quả thực, một sinh viên đang đi học mà lấy chồng thì sao còn đủ tư cách để đi dạy nhưng quả thực cô rất quý thằng bé, hai chị em đã gắn bó với nhau hơn hai năm, giờ xa nó hai chị em đều không nỡ. Thôi thì để tối nay, cô đến dạy rồi nói chuyện với phụ huynh của em xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chị Hết Ế Rồi

Hôm nay, cô lại đến nhà dạy hải, thằng nhóc học lớp 5 mà cô đang làm gia sư. Ngày trước, cô và nó cũng không quý nhau lắm chỉ vì thằng bé không thích học mà cô thì quá nhiệt tình, dạy mãi mà không chịu về khiến hai người hơi bất đồng chút. Ấy thế mà khoảng hai tháng sau, hai người cứ như chị em ruột ấy, một tuần dạy ba buổi thì ba buổi đó lúc nào cũng ngập tiếng cười. Hải còn nhỏ, rất dễ thương và hơi tình nghịch, thằng bé hay trêu cô là “nhưng ế”. Hôm nay đến dạy nó cô có thể ngao nghể mà tuyên bố chị hết ế rồi nhóc ạ.

Quả thật, tin tốt truyền nhanh nha. Sau khi chào bác giúp việc nhà thằng bé, Cô nhanh chóng bước vào căn phòng quen thuộc mà hai chị em hay học với nhau. Cô quen rồi, hôm nào cũng đến sớm đợi thằng bé gần một tiếng rồi hai chị em mới vào học. Ấy thế mà hôm nay, cô vừa đến thằng bé đã nhảy tót vào phòng với cô rồi chứ

-Tháng sau chị dạy em nữa không?- giọng nó buồn buồn

-Sao thế?- cô quan tâm vì chưa từng thấy nó buồn như thế bao giờ

-Mẹ em bảo chị lấy chồng đại gia rồi không đến dạy em nữa- thằng bé hơi buồn

À, ra là chuyện này. Thật tình cô cứ tưởng nó sẽ vui nếu cô không dạy nữa chứ ấy vậy mà phản ứng của nó thế này thì cô chưa bao giờ nghĩ đến. Hóa ra trong lòng thằng bé, cô cũng có một chỗ đứng quan trọng chứ. Thật ra cô chưa từng nghĩ sẽ bỏ dở việc dạy thằng bé, chuyện này cô sẽ bàn bạc với mọi người sau. Nhưng nổi hứng cô muốn trêu nó một tí xem nó có thật lòng không?

-Chắc là không được đâu, chị phải ở nhà chồng rồi nên không đến dạy em được nữa rồi- cô nói mà lòng cười nhưng phải giả vờ buồn chút

-Dừng mà, chị dạy em đi mà, đi mà- thằng bé tưởng thật nên nài nỉ

-Chị muốn lắm nhưng không được rồi- cô cười thâm

-Đi mà chị, chị dạy em đi mà- thằng bé không giỏi ăn nói nên chiêu duy nhất của nó là tỏ vẻ đáng thương rồi nũng nịu thôi

-Tại em ấy, ai bảo em bảo chị ế, bố mẹ chị biết nên mới bắt chị đi lấy chồng đấy. – cô vẫn diễn sâu

-Để em bảo bố mẹ chị không cho chị lấy chồng nhé- thằng bé tưởng thật

-Không được đâu, bố mẹ chị tốn lắm, bắt chị làm gì rồi thì chị phải làm thôi- cô giả vờ buồn

-Dừng mà chị- thằng bé lại dờ dờ nũng nịu

Cu ả, trò này chị của em miễn nhiễm rồi nhé. Chúng ta cứ chơi thêm chút nữa đi

-Thôi đi, mấy buổi cuối học chị nhớ ngoan chút để cho chị còn nhớ về em nhé- vừa nói đùa cô vừa lôi sách vở ra bắt đầu dạy.

Quả thực hơi có tác dụng à nha, hôm nay không hiểu nó buồn hay vì nó muốn tạo kỉ niệm đẹp với cô mà nó chẳng nói chẳng rằng chỉ ngồi cặm cụi giải toán thỉnh thoảng hỏi cô cách giải vài câu khó. Đôi khi nó lại nhìn trộm cô, cô buồn cười mà không dám phát ra thành tiếng.

Hải ạ, em thật quá sức dễ thương đó

Sau hơn hai tiếng, cô cũng cho thằng bé nghỉ. Trước khi về cô không quên cười tươi nói to “ từ nay chị hết ế rồi đừng có mà gọi là nhưng ế nữa nhé”- cô ra khỏi phòng nháy mắt tinh nghịch.

Cô vào phòng khách nói chuyện với mẹ của hải. thực tình mẹ của hải rất quý cô và mong muốn cô sẽ tiếp tục dạy thằng bé sau khi kết hôn, cô cũng vui vẻ nhận lời sẽ cố gắng sắp xếp nếu được vì cô cũng khá quý thằng bé. Cô cũng không quên nhắc mẹ hải đừng nói gì cho thằng bé biết để trên nó thêm vài bữa nữa đã.

Cũng hay, khi đi dạy thằng bé, cô không nghĩ đến những điều đang xảy ra với mình hiện tại, tạm thời lúc ấy lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô vui vẻ lấy chiếc xe đạp điện lao về nhà, nhưng mà lạ ghê, đằng sau cô hình như lúc nào cũng có hai chiếc xe đi theo phía sau nhưng cô cho rằng chắc đó chỉ là ngẫu nhiên thôi nên không để ý nhiều lắm gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghi Lễ Thôi Sao Kinh Vậ

Ai da, giới nhà giàu cũng phức tạp quá đi. Sắp đến ngày cưới, cô phải đến nhà anh liên tục để học mấy cái ngày quan trọng trong dòng họ, chuyện gì chứ chuyện học nguyên tắc lễ độ là chuyên môn của cô rồi, khỏi phải lo. Mồn duy nhất mà cô ngại đó là việc học đi đứng sao cho mang thân thái của một nhà quý tộc xứng đáng với uy lực của nhà anh, điều này quả thực làm khó cô rồi nha.

Cô mất có hai tiếng để học chồng giấy vở với loảng ngoảng những ngày tháng mà mẹ anh đưa cho thế mà đến 5 ngày luyện tập cô cũng chẳng thể ăn tiệc khi tiếp khách đúng cách ấy chứ đừng nói đến mấy việc khác. Cứ thế này mà để cô ra ngoài tiếp khách với anh thì anh còn mặt mũi thể diện gì nữa chứ.

Cái bà cô mà dạy cô đi đứng làm sao cho toát lên khí chất mới kinh khủng làm sao. Cô tuy không cao như siêu mẫu nhưng cũng đủ để người khác phải ngược nhìn rồi nên giày cao gót không bao giờ xuất hiện dưới chân cô. Dép quai hậu, san dal là những đôi mà cô trưng diện nhiều nhất vì vừa đơn giản, vừa dễ đi vậy nên á, đi dép cao gót chẳng khác gì cực hình đối với cô cả.

Đôi dép cao khoảng 10 phân, đế nhọn, nhìn đôi giày có phần “ thanh cao” thế này cô đã hơi tối mắt rồi, giờ mà bước lên không ngã thì cũng loạng choạng chứ chẳng đùa. Quả không nằm ngoài dự đoán để đứng im được trên đôi giày đó cô đã mất 1 tiếng đồng hồ với sự cố gắng không ngừng nghỉ của hai cô bé giúp việc (đỡ cô mỗi khi ngã) và cái súng liên thanh của bà cô dạy đi. Chắc sau khi dạy cô bà ta phải uống mất cả lô bổ phế nam để thanh lọc giọng nói mất. còn cô thì cũng có khá khảm gì hơn đâu, mới tập đứng, chưa tập đi mà hai bên chân đã bong bô cả da, máu bắt đầu chảy rồi ấy chứ. Đi giày thôi mà có cần trầy da trớt máu như đi đánh nhau vậy không?

Với sự cầu nài của cô cộng thêm sự mệt mỏi của bà giáo dạy bảo, cuối cùng cô cũng được nghỉ một chút để ăn trưa. Thế nhưng chưa kịp vui thì cô đã phải mếu máo. Trời ơi! Bữa trưa cũng lại là một bài thực hành. Hai người bụng đồ ăn lên, một bà cô khác đứng đó trầm tĩnh mà nghiêm khắc vô cùng. Thật tình nhìn thấy những món này cô cũng không hứng thú lắm vì cô khá nhạy cảm với đồ ăn ấy vậy mà bà ấy cứ ra lệnh không ngớt

-Cô chủ, với khách, cô luôn phải cười thật tươi trong bữa ăn- ôi cái giọng lạnh lùng hết của anh chỉ khác điều bà ấy nói nhiều hơn chút

-Mím cười- cô mím cười, ngược đôi mắt long lanh như thể hiện sự khốn khổ của mình nhìn bà ấy

-Ánh mắt tươi lên một chút

-Thế này được chưa ạ?- cô nhìn bà ta một lần nữa mà không quên lặp lại cụm từ “ thật tươi thật tươi” trong não bộ

Rồi bắt đầu ăn bà ấy giảng giải 1 loạt là phải ăn cái gì trước, cái gì sau, ăn với tốc độ thế nào, uống nước ra sao... nhiều lắm, nhiều lắm khiến cô quay mòng mòng chẳng nhớ nổi gì.

Sau bữa trưa cũng là bài học về cách ăn uống, cô được phép nghỉ ngơi một tiếng để chuẩn bị cho bài học buổi chiều. bố mẹ anh, và anh đều bận công chuyện không có ở nhà. Trong ngôi nhà rộng lớn chỉ còn toàn người làm với mấy bà cô hung dữ để dạy cô nên cô chẳng biết làm gì. Thế nên mấy ngày này mỗi lúc được nghỉ cô lại chui tọt vào phòng của ông anh coi như tâm sự nói chuyện với ông đi.

Mà hay thật nha, cô mới gặp ông có một lần mà sao lại có cảm giác người ông này thân thuộc thế nhỉ. Phải chăng cô đã gặp ông ở đâu- cô tự hỏi

Cô ngồi thủ thi với ông, vừa cười một mình vừa nói chuyện với ông về những điều vui ở trường cô, có lúc cô lại tự diễn giặc dối nói xấu đứa cháu trai của ông. Được một lúc, có lẽ do mệt quá nên cô thiếp đi một chút, đầu gác bên giường của ông

Đúng giờ, có một người lên gọi cô xuống tiếp tục những bài học buổi chiều. ừ oải vron người cô tự nghĩ giờ này cô mới biết học ở giảng đường vẫn sướng chán. Đúng đây cô thấy ở gót chân rớm máu của mình vừa nãy đã có người bôi thuốc và dán cho hai cái băng cá nhân, đúng là đỡ đau hơn trước.

“ ông bác sĩ đúng là tốt thật đấy”- cô mỉm cười tự nói nhỏ vì cho rằng ông bác sĩ của ông đã giúp mình.

Buổi chiều, nhờ có miếng băng ở dưới chân mà cô không đau nhiều như buổi sáng, cũng gắng gượng đi được vài bước trên đôi dép vô cùng “ thanh cao” kia. Chiều tối, hai chiếc xe đưa cô trở về nhà mình. Thực ra, họ đã sắp xếp cho cô ở một phòng trong nhà anh cho tiện nhưng cô không chịu vì đâu gì cũng chưa phải người một nhà mà lại không thích chạm mặt anh cho lắm

trở về cảnh cũ một chút

Anh có một thói quen là dù bận đến đâu thì trưa cũng phải ghé qua nhà thăm ông một chút rồi mới đi làm tiếp, coi ông như nguồn tiếp sức. mấy hôm nay, trưa nào anh về cũng thấy cô ở trong phòng ông, đang cầm tay cười nói với ông như thể đang trò chuyện với ông thật ấy. anh cũng ngại chạm mặt cô nên âm thầm đứng ngoài theo dõi rồi lảng lạng rời đi. Anh thấy, không biết có phải cô bị sao không mà cứ ngồi nói như thể không biết chán, nhưng anh vui vì điều đó, từ trước đến giờ không ai làm thế với ông cả. chắc cũng nhờ có cô mà dạo này trên mặt ông trông cũng vui vẻ hơn, có nhiều phản ứng động hơn khi mọi người đến thăm, bác sĩ bảo đó là tin tốt cho bệnh của ông anh.

Hôm nay, anh về, vẫn thấy cô ở phía trong. Nhưng hôm nay, cô không còn nói luyên thuyên nữa mà đang nằm gác đầu trên giường ông. Anh ra hiệu cho mọi người im lặng rồi bước vào. nhìn thấy khuôn mặt ngủ đáng yêu của cô anh vô thức đưa tay lên định chạm vào má cô thì khựng lại, tim chột nhối đau. Anh đứng nhìn ông một lúc thì bước ra, vô tình anh nhìn thấy đôi chân cô đang ỉm máu. Lại vô thức lấy hộp dụng cụ y tế ra nhẹ nhàng rửa vết thương bôi thuốc, băng băng cả nhân vết thương rồi mới đi. Một người lên định gọi cô dậy nhìn thấy cảnh này thì ngạc nhiên không nói lên lời. anh đưa tay ra hiệu im lặng để cô nghỉ thêm một lúc nữa, rồi cùng cô người làm xuống dưới nhà.

Tuy không tận mắt được chứng kiến nhưng qua lời báo cáo của mấy bà cô dạy cô, anh cũng biết khiến cô thay đổi theo nghi thức hiện giờ quả là khó và vất vả cho cô. Nhìn cô mệt thế kia anh cũng không nỡ lòng. Dù gì anh cũng không phải ghét bỏ gì cô mà có đôi phần muốn cảm ơn vì cô đã chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Trước khi rời nhà đến chỗ làm việc, anh không quên dặn mấy người dạy cô buổi chiều không cần gay gắt với cô quá. Điều này thật khiến mọi người ngạc nhiên nha. Đã từ lâu lắm rồi anh không để ý quan tâm đến người con gái nào ngoại trừ...

kết thúc hồi tưởng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cô Dâu Táo Bạo

Nếu nói tin cô và anh kết hôn là tin hot nhất năm thì việc gọi đám cưới này là đám cưới thế kỉ chẳng nhầm nhò gì. Ngay từ khi mới bắt đầu biết tin anh-tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu sẽ kết hôn mọi ở báo lớn nhỏ đã ngồi bàn bạc, viết những bài báo suy đoán xem đám cưới này được tổ chức ở đâu, khách mời là ai, chi phí bao nhiêu hay thậm chí cả việc nhậu kiểu gì, vậy cưới sẽ như thế nào cũng bị mọi người mang ra sâu xé. Thật là, ai bảo người nổi tiếng thì sướng, giờ cô đã biết tại sao những ngôi sao hay idol đều phải đầu gối việc hẹn hò, đám cưới rồi.

Ngày gì đến thì cũng phải đến thôi. Chẳng mấy chốc, hôm nay đã là ngày cưới của cô và anh.

Hội trường đám cưới diễn ra tại một hội trường trong khách sạn xa hoa của tập đoàn toàn cầu. khung cảnh đám cưới được trang trí lung linh huyền ảo bằng những lăng hoa tươi, những đèn chùm pha lê huyền ảo, những viên đá óng ánh xa hoa. Chà! Quả là khung cảnh tuyệt mỹ nha, dù đám cưới này có diễn ra tạm bợ hay không hứng thú thì cô- với tư cách là nữ chính trong đám cưới này cũng có chút vui vui được an ủi vì dù sao đây cũng là điều hàng ngàn hàng vạn cô gái khác mong mà không được kia mà. Mà có lẽ sau ngày hôm nay cô sẽ thành “ kẻ thù quốc dân” của các cô gái trong nước mắt.

Giờ tốt đã đến mời chú rể bước vào lễ đường- vị mc mở màn

Nhìn xem, anh mặc một bộ vest đen lịch lãm, trên ngực có cài bông hoa hồng đỏ tươi đẹp mê hồn, đám bạn cô ở dưới nhìn thấy cũng không khỏi kinh ngạc. hỏi xem một người bình thường như cô sao có thể gặp may vớ được cực phẩm như vậy cơ chứ. Anh bước vào với phong thái uy nghi mà mặt không lộ chút cảm xúc, khuôn mặt lảng tử và ánh mắt dường như vô tâm của anh khiến bao quý cô, quý bà ngồi dưới không khỏi thốt lên thán phục

-Quả là danh bất hư truyền

- Trên đời còn có người hoàn hảo hơn ư

- Cô dâu là ai mà tốt số vậy

-.....

-.....

Cả họ trường như xao động vì anh. Thế này mà người ta được chiêm ngưỡng anh cười chắc không ai không phủ phục xuống chân anh mất

-Mời cô dâu bước vào- vị mc tiếp tục

Cô đứng chờ phía ngoài một lúc lâu rồi. thấy người ta xôn xao vì anh tự dưng lòng có chút lo sợ. đã vậy dưới chân cô lúc này là đôi giày trắng cao tới 10 phân, hôm trước tập luyện cô đi còn chưa vững, hôm nay hồi hộp thế này nhờ cô ngã ra thì thật mất mặt nha.

“bố ơi! Con sợ”- cô lí nhí

-Con gái, tự tin lên. Hôm nay con chính là người đẹp nhất- bố cô vỗ tay cô động viên, chuẩn bị đưa cô vào lễ đường.

-Đợi một chút, đợi một chút- cô gấp gấp bảo hai người đang định mở cánh cửa kia dừng lại

-Sao vậy?- bố cô ôn tồn

-Phải bình tĩnh , phải bình tĩnh- cô vừa hít thở vừa lặp lại câu này đều đều

-Đừng lo, con chỉ cần nắm chặt tay bố. bố sẽ dẫn con đến nơi an toàn- cô cô vỗ về. ta đi thôi không mọi người chờ- ông nói

-Phù. ... Vâng ạ- cô giải tỏa hết mọi căng thẳng

Cánh cửa mở ra, cô nắm chặt tay bố, tiến vào lễ đường. khung cảnh hào nhoáng làm cô không thể theo dõi mọi thứ xung quanh. Cô chỉ biết phía dưới cô rất rất nhiều người đang xì xào bàn tán về cô, cô không nghe được gì cả, tai cô đang ù đi, mắt cô chỉ tập trung hướng về phía trước nơi anh đang đứng

-Chỉ cần tập trung vào đích, chỉ cần nhắm đến đích- cô vừa căng thẳng nhìn chăm chăm chỗ anh đứng

-Không cần lo lắng, con xem mọi người đang khen con kia- bố cô thì thầm

Cô ngừng lăm bắm, vừa đi vừa lắng nghe.

-Cô dâu xinh quá

-Không ngờ con nhưng lại đẹp thế đấy

-Trời! nhan sắc kia đứng cùng chú rể là đúng rồi.

-.....

-.....

Mà đúng thật, chiếc váy ren xòe rộng mà cô đang mặc tôn lên vẻ đẹp của cô một cách quá hoàn hảo mà. Đôi bờ vai mượt mà, chiếc eo thon... tất cả đều được tôn lên kì diệu chứ không phải bị dấu trong lớp quần áo thùng thình như cô đi học hàng ngày mà. Khuôn mặt cô vốn đã xinh xắn nay có thêm ít phấn son, không đẹp sao được. cô mỉm một nụ cười rõ tươi khi nghe mọi người khen, mọi căng thẳng giảm đi gần hết.

Khi gần bước tới chỗ anh, bố cô dừng lại. anh từ chỗ đứng chậm chậm tiến tới. cô ngẩng lên nhìn anh. “chao ôi! Đẹp trai quá đi!”- cô buột miệng phát ra mà không tự chủ sau đó vội đỏ mặt khi thấy bố cô đang đứng bên cạnh cười cười. ai da thật mất mặt nha, người ta có đẹp trai cũng không cần phải nói ra lộ liễu vậy chứ. Mà có phải đây là lần đầu cô được nhìn đâu. Cô chẳng nhìn nhiều lần lắm rồi còn gì, thậm chí còn ăn cơm đi xe cùng nhau nữa. ấy vậy mà hôm nay cô vẫn phát ra lời này hấn anh phải đẹp lắm cơ.

Anh bước đến bên bố cô chìa bàn tay một cách nhẹ nhàng và lịch sự.

-Ta giao bảo bối của ta cho con, chăm sóc nó giúp ta nhé- bố cô rom róm nước mắt đặt tay cô lên trên tay anh. Cô nhìn bố mà lòng buồn theo, cô biết bố thương cô lắm chứ, giờ già cô đi rồi, hai bố mẹ cô ở nhà buồn biết bao nhiêu.

-Con sẽ- anh đón lấy tay cô, cúi đầu cảm ơn bố

Bố cô bước xuống để lại cô và anh trên lễ đường. anh nhẹ nhàng đặt tay cô lên khuỷu tay của anh. Ô giât mình nhận ra, cô chuyển sang tay anh tự lúc nào không biết

-A! – cô khẽ kêu lên khi xoay người, hình như giày cô dẫm vào váy khiến cô hơi mất cân bằng

-Cẩn thận- anh vừa kịp giữ eo cô để không bị ngã. Tự dưng cô thấy tim mình đập thình thịch nhanh hơn nha.

Đi có một đoạn cũng anh mà cô thấy hồi hộp quá chừng, chẳng phải vì cô và anh sắp thành vợ chồng hay gì đâu bởi cô biết cuộc hôn nhân này cô khi chỉ là tạm bợ, cô chấp nhận điều đó. Cô hồi hộp bởi con tim của cô lần đầu tiên đập mạnh như vậy trước một người đàn ông khác thôi. Như trong phim thì người ta gọi thể này là yêu nhưng cô không cho rằng như vậy. cô tự nhủ chắc lần đầu tiên nắm tay người đàn ông khác nên vậy thôi chứ sau này mới gặp được người đàn ông của đời mình chắc tim mình còn đập nhanh hơn ấy chứ

Hôn lễ bắt đầu bằng nghi thức tuyên thệ, trao nhẫn rồi kí tên vào giấy đăng kí kết hôn.

Phù! Cuối cùng cũng xong- cô thở phào nhẹ nhõm trước mặt anh. Anh thấy cô tự nhiên vậy chột cau mày.

Hôn đi! Hôn đi!- bố mẹ anh cổ vũ

Thật không ngờ nha. Ai cũng biết anh nổi tiếng lạnh nhạt nên không ai dám yêu cầu thế này. Thế mà thật không ngờ người yêu cầu hai người hôn nhau lại là bố mẹ anh. Bố mẹ cô thấy vậy cũng nhiệt tình vỗ tay

Hôn đi! Hôn đi- đám bạn cô cũng hòa vào cổ vũ. Đặc biệt phi phi còn đứng dậy hô hào. Thật quá đáng mà

Mọi người bên dưới cũng bắt đầu vỗ tay dù ánh mắt có hơi ái ngại

Anh cau mày nhìn cô. Tuyệt nhiên không biết là thế nào. Dù có cưới nhau nhưng thực tình hai người không thân thiết, thậm chí chẳng có lấy một cuộc nói chuyện từ từ vậy giờ hôn người ta là làm sao. Cái việc này đối với anh khó à nha. Anh nhìn cô rồi cau mày khiến cô cũng chẳng biết làm thế nào. Với anh, cô cũng có khá hơn đâu cơ chứ, nhìn làm gì mà nhìn. Cô ngại ngừng nhìn anh, trừng mắt xuống phía dưới nhìn đám bạn bè của mình hò hét ý muốn bảo ngừng đi nhưng khổ nỗi họ sao mà ngừng trên cô được đây khi mà bố mẹ hai bên vẫn hò reo. Suy nghĩ trong anh và cô lúc này có lẽ đều là : “ các vị phụ huynh vui tính vừa thôi, tha cho con đi”

Cô thầm nghĩ: “ xin lỗi các bạn thân yêu nha, khiến các bạn không được chứng kiến cảnh hoàng tử cúi xuống hôn lọ lem rồi, nhưng mình sẽ bù đắp cho các bạn một món quà khác nhé”

“ các vị bố mẹ, tha lỗi cho con nha”

“ còn anh, thành thật xin lỗi anh”

Sau khi xin lỗi thăm, cô hít một hơi thật sâu.

Đưa hai tay nắm lấy vạt áo trên ngực anh, cô kéo nhanh anh cúi xuống thấp đặt nhanh một nụ hôn trên môi anh rồi buông ra ngay nhìn xuống phía dưới với khuôn mặt đỏ ửng

Suy nghĩ của mọi người lúc này

“ cô dâu thật táo bạo, là cô dâu chủ động đó”

“ con gái chúng ta táo tợn thế từ bao giờ vậy”

“ con trai, có người trị con rồi”

“ nhưng à! Mày thật vi diệu”

Chắc ai cũng ngạc nhiên lắm, trong giây phút cô hôn anh cả hội trường tròn mắt im phăng phắc. cũng đúng thôi việc này xảy ra ngoài dự kiến mà

“òà òà...” cả hội trường òa lên vỗ tay cho sự mạnh dạn của cô, phá tan không khí im lặng vừa diễn ra. Còn phía trên này, cô ngại ngừng không dám nhìn anh lần nữa, con anh vẫn đứng im như tượng từ nãy đến giờ. Chắc anh không nghĩ cô sẽ chủ động làm thế

“ em thật táo bạo” – anh đặt tay lên môi thầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cô Dâu Làm Loạn

Sau phần lễ, giờ là đến phần mời rượu đây.

Trước khi đi, bố mẹ cô có nhờ anh giúp đỡ bởi cô không biết uống rượu.

-“từ nay ta xin giao con nhóc này cho con chăm sóc giúp. Rất mong con tốt với nó chút”- bố cô nhắc nhở anh

- dạ- anh đồng ý dù không biết có thật tâm không nhưng cô cứ biết thế đã

- “nhớ chăm sóc con dâu chúng ta tốt đấy”- bố mẹ anh trêu

- lát tiến đạt đỡ rượu giúp con bé nhé, nó uống nước có ga còn say chứ đừng nói là uống rượu- mẹ cô lo lắng

- còn biết rồi- cả hai cùng đáp.

Nghe dặn dò xong xuôi cô và anh cùng đi chúc rượu. quả thực, khách của anh quá đông. cô lê đau cả chân mà vẫn chưa hết. Càng ngày cô càng phải dựa vào anh để mà đi. Cô mệt đến nỗi chẳng buồn nhìn xem phản ứng của anh thế nào.

Vì chủ yếu là khách làm ăn nên họ cũng khá kiêng nể chỉ mời anh uống ít cho có chứ không ai dám bắt uống nhiều. có ai muốn mời cô uống, cô chưa kịp mở lời từ chối thì anh đã uống thay rồi. Cô nghĩ: “con người này lạnh lùng là vậy nhưng cũng tốt bụng à nha”.

Thấy cô phải đi đôi giày cao ấy mà đi lang thang khắp anh cũng không nỡ nha. “Thôi cứ cho cô dựa vào người anh chút đi”- anh nghĩ

Từ đầu đến giờ cô không phải nhắm một hột rượu nào vì có anh đỡ thay nhưng đến đám bạn tiểu quỷ của cô thì khó tránh nha. Ván này thì chết chắc, anh muốn giúp cũng không được đâu

Đến bên bàn bạn thân

-Thật không ngờ mày lại lấy chồng sớm nhất nha. Thế mà hồi nào còn mạnh miệng tuyên bố không lấy chồng- một đứa trêu

-Chồng nó thế kia, không lấy thì phí à- đùa khác đồng tình

-Hì hì- nó chỉ biết đứng cười trừ còn anh đứng cạnh không phản ứng

-Thôi. Để mừng hạnh phúc cô dâu chú rể mới mỗi người phải uống say nghe chưa- phi phi đứng lên hô hào

-Tất nhiên- cả lũ hưởng ứng khiến cô méo mặt nhìn anh

-Này nhưng- bỏ ngay ly nước cam xuống- một đứa gỡ ly nước cam của cô thay bằng một ly rượu gì đó đỏ

-Nhưng... cô ngần ngại giải thích

-Không nhưng nhị gì hết, đám cưới phải uống rượu mới vui chứ- đám bạn cất phăng lí do lí trấu

Thôi xong, ván này cô chết chắc. Thôi, cô cứ liều đi, biết đâu không say.

-Nào cạ ly- cả nhóm hô to

Cô ngược sang bên cạnh nhìn anh vẻ đau khổ. Thật lòng anh cũng muốn giúp cô nhưng đây là bạn cô, anh không thân muốn giúp cũng khó. Thấy anh cầm ly lên uống mà không giúp được gì cô nhắm mắt đưa ly rượu uống một hơi hết sạch.

-ây. phi phi, đứng yên đi, sao các bạn cứ chạy nhảy quay quay thế- mặt nó đỏ hồng cười nói

-chóng mặt quá đi phi ơi- nó nói

-không phải, rượu có tác dụng nhanh quá đấy chứ- cả lũ đứng nhìn cô nói nhảm tự hỏi

-nó say rồi đúng không- cả bọn không phải không biết cô không uống được rượu nhưng phản ứng nhanh như vậy thì thật hơi quá đấy.

-mình buồn ngủ quá- cô nói xong ngã xuống đất luôn

-xin lỗi, cô ấy say rồi!- anh ngồi xuống bế cô trên tay rồi xin lỗi bạn cô bế cô đi.

Anh bế cô vào phòng chờ, sai vệ sĩ bảo vệ rồi ra tiếp khách cùng bố mẹ hai bên. Cũng may chỉ còn vài người nữa nên mọi việc cũng nhanh xong.khi

khách ra về hết thì cũng đã tối muộn. bố mẹ cô xin phép về trước. bố mẹ anh tiễn bố mẹ cô rồi lên ở lại một phòng của khách sạn luôn. Giờ chỉ còn anh và cô ở lại khách sạn. anh đến phòng chờ để đưa cô về. thực ra ở lại khách sạn cũng được nhưng anh không thích nên quyết định sẽ đưa cô về.

Anh vào thì thấy cô đang ngủ say. Nhẹ nhàng sai đám vệ sĩ ra lấy xe trước, anh và cô sẽ ra sau.

Anh bế cô lên, đưa cô xuống xe. Nhìn khuôn mặt xinh xắn hồng hào của cô gục vào ngực anh mà ngủ khiến tim anh dường như loạn đi một nhịp, cảm giác khó tả lâu rồi mới có lại.

Bác lưu lái xe phía trước, con hai người ngồi ghế sau. Xe vừa nổ máy thì cô dụi mắt tỉnh dậy. anh cau mày nhìn cô. Có khi nào anh nghĩ nếu cô dậy sớm chút thì anh không phải ầm cô xuống không nhỉ.

Hai tay cô dụi mắt như con mèo lười rồi cười cười nũng nịu ôm lấy cánh tay anh

-chúng ta đi đâu vậy giọng nũng nịu như trẻ con

-về nhà- anh đáp lại mà thấy không thoải mái chút nào (tại cô lúc này đáng yêu quá mức mà)

-đúng, về nhà, về nhà- cô cười tươi lặp lại rồi buông tay anh ra

trông cô lúc say tự nhiên đáng yêu kinh khủng khiến anh thỉnh thoảng lại nhìn cô.

-Xin lỗi conan kun nhé, em bỏ anh lấy chồng rồi- cô ôm lấy anh, dụi đầu vào ngực anh buồn rầu nói

-Conan kun- anh cau mày hỏi lại.

-Hình như là một nhân vật truyện tranh ạ- bác lưu thấy giọng anh không bình thường sợ anh hiểu lầm nên giải thích

-Truyện tranh- anh hỏi lại một cách khó hiểu. cô bé yêu ai không yêu mà còn yêu cả một nhân vật truyện tranh cơ đấy- anh trầm nghĩ, tự thấy lòng thoải mái vô cùng

-Conan kun, tạm biệt nha- cô nhào người lên hôn chụt một hồi rồi kêu lên môi anh. Hôn xong cô lại bỏ tay anh ra ngủ tiếp

Anh đứng hình lẫn nữa. hôm nay cô đã chủ động hôn anh hai lần. Lần này cô hôn anh chỉ vì tưởng anh là nhân vật truyện tranh nữa chứ, quả là anh bị si nục mà. Anh tối mắt ngồi im trầm nghĩ “ nhóc say rồi nên hơi liều rồi đấy”

Bác lưu lái xe cũng không khỏi ngạc nhiên bởi cô chủ dễ thương của mình có thể kiềm áp cả cậu chủ lạnh lùng của mình trong con say nữa.

-Tất cả chỉ tại tên tiến đạt đáng ghét- đang im lặng cô lại bật dậy nói sáng

-Cái đồ lạnh lùng khốn kiếp, sao tôi phải lấy anh chứ- cô vừa nói vừa đập đầu vào cửa kính ô tô còn anh chỉ có thể nhìn cô bằng ánh mắt tò mò không thể khó hiểu hơn.

-Đồ khốn kiếp, tôi đánh chết anh- vừa nói cô vừa đâm vào cửa kính

-A! đau- cô kêu lên khiến anh bật cười tuy không thành tiếng nhưng là một nụ cười hoàn mỹ. Bác lưu vô tình thấy được không khỏi vui mừng vì đã hơn 10 năm nay anh chưa từng nở nụ cười nào đẹp như thế. Có lẽ cô chủ chính là liều thuốc xoa lành mọi vết thương của cậu chủ rồi- bác trầm nghĩ

-Đồ đá tảng tôi đánh anh, đánh anh này- cô đánh vào kính, đánh loạn xạ, đánh cả anh nữa.

Chắc không chịu nổi sự ồn ào và khua chân múa tay của cô nên anh giữ lại tay cô, kéo cô vào lòng, đặt đầu cô tựa vào ngực anh, xoa đầu cô ngủ ngon. Cô im lặng rúc vào ngực anh như con mèo lười.

Trên xe lúc này đây là bức tranh tuyệt đẹp, nhìn họ như một đôi thực sự. bác lưu lái xe chậm thật chậm để không phải phá vỡ khung cảnh này quá nhanh. Anh dường như không phản đối nên im lặng. con đường về nhà anh dường như đẹp hơn, nó mà dài hơn chút nữa thì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ai Là Kẻ Bỏ Ồi

Cô tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Đưa mũi người người thì thấy không phải phòng của mình thì phải, định lười nằm thêm một chút nữa thì giật mình mở to mắt ngồi dậy

Nhìn đi nhìn lại xung quanh cô thấy căn phòng này lạ hoắc ra. Căn phòng trắng được thiết kế rộng rãi và thoáng mát, xung quanh còn phảng phất mùi hoa nhài nữa. nhưng quên chuyện phòng như thế nào đi mà nói thử xem cô đang ở đâu và tại sao lại ở đây. Ngồi nghĩ một lúc cô hết lên

-Tôi đang ở đâu

-ở nhà- anh từ trong phòng tắm quần một chiếc khăn choàng màu trắng để lộ cơ ngực rắn chắc. vừa đi vừa lau mái tóc ướt lẳng từ trả lời cô

-sao... sao... sao anh lại ở đây- cô ngạc nhiên nhìn anh, lắp bắp không nói lên lời

-phòng tôi mà- anh thản nhiên

-sao tôi lại ở phòng anh

-từ đêm qua nó trở thành phòng hai chúng ta nên cô phải ở đây thôi- anh vẫn bình tĩnh. Hôm nay anh nói nhiều hơn rồi đấy

-cái gì?- cô ngạc nhiên không hiểu lời anh ta lắm

anh giờ chiếc nhẫn trên tay ra không nói thêm lời nào nhưng cũng đủ để cô nhớ ra anh và cô đã kết hôn

-nhưng sao tôi lại ở đây- cô hỏi

-tôi đưa về- anh lạnh lùng bước vào nhà tắm mặc quần áo để cô một mình trên giường với ngổn ngang những câu hỏi

cô cố nhớ lại những gì đã xảy ra tối hôm qua. Kí ức chợt quay về, hôm qua cô bị say rượu, trong mơ hồ cô thấy anh bế cô vào đâu đó rồi bước ra, nhưng sau đó cô không nhớ gì nữa. còn gì nữa nhỉ, còn gì nữa- cô cố gắng lại trí nhớ

-mau thay quần áo rồi xuống ăn sáng- anh từ nhà tắm vọng ra

-đúng rồi phải thay bộ váy công kênh này đã- cô tự nói tự nghe

khoan đã, váy cưới đâu mà cô lại mặc chiếc váy ngủ này, chuyện gì xảy ra vậy. đã có chuyện gì vậy. cô bàng hoàng. Không lẽ... không lẽ... cô nghĩ lung tung rồi lao vào nhà tắm chỗ anh đang ở trong. May sao khi cô định lao vào thì anh mở cửa bước ra.

-Có chuyện gì?- anh lạnh lùng khi thấy gương mặt cô tối sầm lại

-Anh.. anh ... đã làm gì tôi tối qua- cô giận dữ

-Làm những điều cần làm- anh nói đầy ẩn ý

-Anh... anh... bi ối. sao anh dám lợi dụng lúc tôi say là điều bấy bạ. hu .. hu hu- nói rồi cô ngồi sụp xuống sàn nhà òa khóc. Anh nhìn cô khó hiểu.

-Tôi giúp cô mà cô dám nói tôi bi ối – anh hơi tức giận

-Anh bi ối, lợi dụng lúc tôi say, làm điều bấy bạ- cô vẫn khóc

-Cô nghĩ bấy bạ thì có- anh lên tiếng

-Không phải anh cời vấy tôi rồi... rồi...- cô ấp úng

Lúc này thì anh đã hiểu cô định nói gì. Không biết phải nói cô ngốc hay giả ngốc đây. Chẳng lẽ cô không có cảm giác gì. Ngày đầu tiên ở với cô mà anh đã phải phá lệ nói rất nhiều không biết sau này còn thế nào nữa đây.- anh nghĩ bụng

-Yên tâm, là bác lan giúp việc giúp tôi- anh đặt tay lên vai cô an ủi. thật tình anh không muốn nhìn thấy con gái khóc trước mắt mình

-Còn anh- cô lau nước mắt nhìn anh như không tin

-ở ngoài

-thật không

-thật

-thề đi

-thế

-anh không nhìn thấy gì

-không

-tôi tin anh- cô lau nước mắt đứng dậy

-xin lỗi vì đã hiểu lầm anh- cô nhỏ giọng rồi vội vàng chạy vào phòng tắm. anh lắc đầu mỉm cười.

Sáng sớm, ở phòng ăn, mọi người đã chuẩn bị chỉ còn thiếu cô dâu và chú rể mới là cô và anh thôi. Sau khi cô xong xuôi, cả hai cũng bước xuống tầng 1. Mọi người trong nhà cứ nhìn cô và anh xì xào khiến cô đỏ mặt xấu hổ còn anh thì vẫn bình tĩnh lạnh băng như mọi hôm.

-Hai con dậy rồi à

-Dạ- anh gọn lỏn, vừa nãy anh nói nhiều quá mức rồi mà

-Dạ thưa bác- cô ngại ngại

-Phải là bố mẹ chứ, sao lại bác- mẹ anh nhắc yêu

-Dạ... bố mẹ- cô đỏ mặt

-Ăn sáng thôi- bố anh giục

Anh ngồi vào cho có lệ như mọi hôm, cầm tờ báo lên đọc

-Tối qua con có mệt lắm không?- mẹ anh hỏi cô

-Dạ - cô không hiểu ý mẹ anh hỏi nên trả lời rất thật

-Vậy là tốt, vậy là tốt- bà cười vui vẻ khiến cô khó hiểu còn anh thì nhìn cô bằng ánh mắt kiêu.” cô đang nói gì vậy”

Ăn xong bữa sáng, anh đi làm, còn bố mẹ anh sang nhà cô hẹn gặp nhau. Từ bao giờ hai gia đình đã trở nên thân thiết. họ bảo cô ở nhà để làm quen với mọi người trong ngày hôm nay. Bất đắc dĩ cô phải vâng lời. Khi họ ra khỏi nhà, cô cùng vào bếp để dọn dẹp nhưng mọi người không cho nên cô chỉ có cách đứng ngoài nhìn. Đúng là nhà giàu đâu có sướng

Cô đứng quanh quẩn, thỉnh thoảng những người đi qua lại đứng lại cúi chào cô, cô cũng cúi chào họ. họ lại thì thầm điều gì đó về cô khiến cô rất khó chịu. nhân lúc bác lan, giúp việc lâu năm trong nhà đưa cô đi tham quan toàn bộ căn biệt thự cô mới có cơ hội hỏi

-Bác lan à! Hình như con làm sai chuyện gì ạ?- cô bắt đầu

-Sao cô chủ lại nói vậy?- bác ngạc nhiên

-Tại. tại con thấy mọi người cứ thì thầm điều gì đó khi thấy con- cô ngập ngừng

-À. Ra là thế- bác lan à lên. Đó là do họ ngưỡng mộ cô chủ thôi- bác tiếp lời

-Ngưỡng mộ con- cô hỏi lại như không tin vào tai mình. Tối qua cô về đây có biết gì đâu mà ngưỡng mộ cả mộ. chẳng lẽ ngưỡng mộ việc cô làm dâu nhà giàu

-Tất nhiên, có người nào vừa dám đánh vừa dám hôn cậu chủ mà vẫn được cậu chủ bế lên tận phòng như cô chủ chứ. Bà mỉm cười rồi kể tiếp: “hôm qua lúc về nhà, cô say khướt, cậu chủ bế cô vào phòng, cô cứ rúc mãi vào người cậu chủ. Cô còn dám hôn cậu chủ, rồi còn đánh vào người cậu ấy mấy chiếc. ấy thế mà cậu ấy vẫn ân cần bế cô vào tận phòng, sai tôi thay đồ và rửa người cho cô chủ. Lần đầu tiên tôi thấy một người cậu chủ quan tâm như thế đấy.... blab la...”

Bà ấy nói nhiều lắm nhưng cô không có tâm trạng đâu mà nghe nữa cả, ngay từ đoạn vừa đánh vừa hôn cô đã giật mình rồi. để xem hôm qua mình đã làm gì nào? Làm gì nào?- cô cố gắng nhớ lại.

Hôm qua, sau khi say, hình như anh ta đưa mình vào phòng chờ. Sau đó mình thức dậy thì hình như đang ở trên xe... tiếp đến hình như mình thấy conan kun nên mình có hôn tạm biệt conan rồi sau đó có mảng chửi người khác một chút. .. tiếp đến hình như mình rúc đầu vào chăn ngủ tiếp. Rồi sau đó mình lại tỉnh dậy, thấy conan chưa đi mình lại hôn rồi mình lại tức giận đánh vào ai đó .... Cô lẩm bẩm nói về những điều mình nói. Không lẽ nào... không lẽ nào...- cô lắc đầu nguầy nguậy khi nghĩ đến. Không lẽ nào mình hôn, mình đánh, mình chửi, mình rúc đầu là anh ta- nói đến đây cô sụp xuống. trời ơi! Giờ tôi phải làm sao đây. Cho tôi một cái lỗ để tôi biến khỏi trái đất này với- cô ngửa đầu lên cầu trời trong vô vọng. Tôi, chính tôi mới là kẻ bị ỉn thì có. Thật mất mặt quá đi, mất mặt quá đi.

-Cô chủ sao vậy?- bà lan thấy cô không đi nữa mà ngồi sụp tít phía sau tường cô bị sao nên vội vã đến hỏi

-Con không sao, con muốn nghỉ ngơi suy nghĩ một chút- mặt cô thần thờ. Giờ cô quả phải nghỉ xem phải xin lỗi anh thế nào đây.

Cô vào phòng, không ngừng đập đầu vào gối. trời ơi phải làm sao mà đối mặt đây. Mới ngày đầu tiên thôi mà thật mù mịt- cô than lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cuộc Sống Mới

Sau một quá trình đập đầu vào gối tìm giải pháp cô vẫn thấy bế tắc. Thôi thì cứ coi như bình thường, coi như cô chưa nhớ ra gì cả.

Cô tìm hiểu ngôi biệt thự rộng lớn này với bà lan. Quả là chỉ đi bộ thôi mà cô cũng đi mất hai tiếng lặn lội đi hết các phòng. Riêng có một phòng cuối dãy phía tây trên tầng năm, bà dặn cô tuyệt đối đừng bao giờ vào nếu không được sự cho phép của cậu chủ, căn phòng đó không ai dám chạm đến, cũng chẳng ai dám vào dọn dẹp bao giờ cả.

Cô cũng chẳng mấy quan tâm. Hai tầng dưới cô còn chẳng muốn đi hết chứ ba tầng trên này chắc chẳng mấy khi cô phải mò lên làm gì. “cùng lắm thì anh ta giấu thứ dữ không thì ki vật của người yêu cũ chứ gì. Anh yên tâm, ở với em, không gian riêng của anh là vô tận”- cô cười nghĩ rồi tiếp tục đi

Cô cũng làm quen và nhớ mặt được hết các người làm trong nhà. Riêng mấy bà cô mà hôm trước dạy cô thì không thấy đâu cả, nghe đâu mấy bà ấy là hiệu trưởng mấy trường gì đó nên phải về để chỉ đạo rồi. “trời hiệu trưởng mà còn phải đích thân dạy mình ư? Sức mạnh quyền lực thật đáng sợ!”- cô thần phục với độ chịu chơi của nhà anh

Cô không quên lên nói chuyện với ông anh, lần đầu tiên với tư cách là cháu dâu, cô lại đứng lên tự giới thiệu với ông lần nữa chẳng khác nào đứa trẻ mới chuyển trường. ông hình như lại cười tươi hơn.

7 h tối, trong phòng ăn, 4 người ngồi ăn với nhau có không khí tẻ nhạt, thỉnh thoảng là đôi ba câu hỏi về công việc hay việc cô ở nhà thế nào, có quen không khác hẳn với nhà cô lúc nào cũng rộn rã tiếng cười. vốn cô định làm gì vui vui một chút nhưng nghĩ thân mình dâu mới nên ngồi yên phận một chút. “từ mai mà thế này, mình sẽ ra tay”- cô thầm nghĩ

Như thói quen, sau khi dùng bữa cô lại lững thững dọn dẹp bát đĩa để chuẩn bị đi rửa thì đám người làm đã nhanh chóng tới cướp việc của cô đi rồi

“than ôi! Nếu không có việc đi bộ quanh nhà làm thú vui chắc cô sớm trở thành lợn mất”- cô nghĩ

Lùi thui theo họ ra bếp, cầm định cầm đĩa hoa quả cho mọi người mà cô cũng bị ngăn cản, chỉ có việc lững thững đi theo. Mặt cô ỉu xiu

-Con sao vậy? trông sắc mặt con không được tốt lắm- bố mẹ anh quan tâm hỏi

-Dạ, con nói bố mẹ đừng cười nha- cô ngập ngừng

-Con là người nhà, cứ tự nhiên- bố anh cười mở

-Dạ... con thấy mình cứ ngồi không làm gì thế này buồn chân tay lắm ạ, mà con cứ định làm gì là họ lại xúm vào làm thì con lấy gì mà làm ạ- sau phút ngập ngừng cô mạnh dạn bày tỏ ý kiến.

Cả nhà anh tròn mắt nhìn nhau. Thật không hiểu đứa con dâu này giống ai. Người ta muốn ăn không ngồi rồi không được còn con dâu ông bà được vậy lại kêu buồn chân tay. Thật lạ nha. Cả nhà nhìn nhau phá lên cười chỉ có anh lại nhìn cô bằng ánh mắt xoáy sâu khó hiểu

“nhóc con. Thật ra cô đang nghĩ gì vậy”- anh nghĩ

Thấy cả nhà cười cô đỏ mặt xấu hổ, không biết mình lỡ lời nói sai điều gì liền vội vã xin phép lên phòng trước. thấy bộ dạng lúng túng xấu hổ của cô cả nhà anh càng thêm vui vẻ. quả thật con dâu ông bà không giống người thường nha. Anh bất giác nở một nụ cười nhẹ thật nhẹ nhìn theo bóng cô lên phòng

-Đạt à! Con vừa cười sao?- mẹ anh ngạc nhiên

-Không có- anh lại lạnh lùng trở lại, phủ nhận điều ấy

-Vừa nãy mẹ nhìn thấy mà- mẹ anh khẳng định

-Con lên trước đây- anh đi lên mà chẳng để rõ câu trả lời cho hai người

-Anh ạ. Có lẽ bố mình chọn đúng người rồi đấy. vừa này em thấy thằng đạt nhìn theo cái nhung mà cười rất đẹp. đã từ lâu lắm rồi em mới thấy nó cười lại- mẹ anh ngồi dưới, nhìn theo bóng anh mà nói với chồng

-Anh thấy. cứ từ từ em ạ. Nhà ta rồi sẽ vui lại như xưa- ông cầm tay vợ mình vỗ về

Trên phòng của anh

-Anh về rồi hả?- cô nhìn lên

-ừ- anh đáp gọn lẹ

-này! Tôi xem biệt thự này có rất nhiều phòng, liệu tôi có thể chuyển sang phòng khác được không?- cô hỏi dò

-không được- anh dứt khoát

-sao lại không chứ. Hai người ở chung một phòng chẳng phải sẽ bất tiện sao- cô cố viện lí do

-cô nghĩ sao nếu vợ chồng ở riêng- anh hỏi lại cô

-thì là họ đang li...- cô vô thức trả lời rồi dừng lại. cũng đúng thôi hai người vừa cưới mà dùng riêng phòng, người làm mà biết họ cười cho. Còn bố mẹ anh thì nghĩ sao chứ. Ca này khó à nha.

-Vậy thì phân chia đi- sau một hồi suy nghĩ cô lên tiếng

-Chia gì? Anh hỏi

-Tất cả

-Đầu tiên là chỗ ngủ- cô bắt đầu. anh ngủ dưới đất, tôi ngủ trên giường- cô nói chạy tọt luôn lên giường

-Thích thì tự, trời lạnh- anh sang bên kia giường ngồi

-Cũng phải nha, mùa đông này chẳng khi nào trên 15 độ, cho anh ở dưới đấy nhờ cảm lạnh thì sao. Nhưng tôi cũng không ở dưới được, làm sao đây? Cô tự nói tự nghĩ cách

-À!- cô reo lên. Có cách rồi. vừa nói cô vừa xếp mấy cái gối ôm ra giữa giường ngăn cách hai người. cô tươi cười làm việc còn anh thờ dài mặt kệ. xong rồi!- cô reo lên thật vui

-Giờ đến thứ khác-cô tự mình lần mò

-Anh tù trái, tôi tù phải. Anh cốc xanh, tôi cốc hồng... cô cứ thế chạy loanh quanh khắp phòng để chia đồ.

-Cô nhóc vẫn ngốc lắm- anh tựa người vào giường mà nghĩ. Giá như người ấy...- anh ngừng suy nghĩ

-Đã hoàn thành- cô thở phào một cái

-Tôi tôi ngủ anh đừng có mà làm gì đấy- cô nhắc nhở rồi nhanh chóng một giấc để mai đi học lại.

Mới đấy mà cô đã ngủ say, anh bước đến đắp chăn cho cô rồi tắt điện cho cô ngủ còn mình vào phòng làm việc làm nốt chút việc.(trong phòng của hai người có một ngăn nhỏ dùng phòng làm việc). “Cô nhóc, đây là lần thứ hai rồi đấy. nếu người em gặp không phải tôi mà là người khác thì không biết em sẽ ra sao nữa” – anh thầm nghĩ mỉm cười bước vào phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sau những ngày dài chuẩn bị cho đám cưới, cuối cùng cô cũng sẽ phải đi học. Từ giờ cô không còn là một sinh viên bình thường nữa mà là một sinh viên đặc biệt bởi cô là con cháu của tập đoàn toàn cầu.

Nghe lời mọi người dặn, buổi làm đầu tiên phải thức dậy thật sớm để chuẩn bị bữa ăn cho gia đình nên tối qua cô đã lấy báo thức 4 giờ sáng. Nói thật chứ mọi hôm dù cho lớp học có tiết lúc 8h thì cũng phải 7h cô mới thèm ra khỏi giường nhưng hôm nay với động lực nhà người khác nên cô đã thức dậy được sau một hồi chuông báo thức dài.

Mắt nhắm mắt mở cô vào vệ sinh cá nhân rồi đi ra, chợt nhớ không biết ông chồng quý hóa của mình đâu mà không ở trên giường cô vội vàng vào xem lại. Vẫn là không thấy anh đâu cả, cô liền vào phòng làm việc chỉ thấy anh đang ngủ gục trên bàn. Nhẹ nhàng bước lại gần như sợ anh thức giấc, cô bỗng giật mình, thì ra ông chồng của mình cũng quá là đẹp trai đi. Khi ngủ thế này, anh có phần dịu dàng hơn rất nhiều chứ không phải cái vẻ lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm khi tỉnh. Không phải nói đùa chứ cô chính thức bị cái dáng ngủ đầy nghệ thuật này của anh mê hoặc, bỗng trái tim đập liên hồi.

Cô vội vàng bỏ chạy ra ngoài vì không biết tại sao nữa, đưa tay lên ngực trấn tĩnh một hồi lâu cô mới từ từ xuống bếp. Những tưởng cô là người dậy sớm nhất rồi thế mà cô vẫn không sớm hơn được những giúp việc ở đây, không biết họ thức từ lúc nào mà nhà cửa đã sạch bóng, bếp núc đã đầy tiếng xào nấu và mùi thơm. Vẫn là cô trở thành người thừa, chỉ có thể đứng một bên nhìn họ làm coi như là học tập.

Khoảng 6h sáng, bố mẹ anh cũng đã thức giấc, mẹ anh rủ cô ra vườn dạo, hái hoa sớm để cắm. Cô nghĩ: “trời, bà mẹ chồng mình có thú vui tao nhã kinh, sáng sớm đi hái hoa...”. cô định không đi nhưng ở trong nhà một mình buồn chết nên cũng đành theo. Đúng là không chỉ hái hoa mà còn là tập thể dục. Hái hoa cái quái gì mà từ nhà ra vườn và từ vườn vào nhà mất đến 40 phút, rồi cả chân ấy chứ.

Vào đến nhà bữa sáng đã được dọn lên. Mẹ anh bảo cô lên phòng gọi anh xuống. Cô lại là muốn trốn tránh vì vừa nãy tim cô nhìn thấy anh đã đập loạn lên, giờ mà lên lại nhìn thấy anh, tim cô không nhảy ra mới là lạ. Nhưng vợ gọi chồng xuống là chuyện thường mà, cô không làm thì mới gọi là có vấn đề, kiểu gì chẳng thành chủ đề nói chuyện của mọi người trong nhà nên thôi vẫn là nên đi.

Lên đến phòng thì anh đã tỉnh từ lúc nào, đang mặc quần áo để chuẩn bị đi làm. Nhìn anh ăn mặc lịch sự thế kia, cô không đồ mới là lạ. Tưởng anh không để ý cô nhìn anh một hồi lâu mà không gọi anh xuống.

-Có việc gì sao?- qua tấm gương anh đã thấy cô nhìn chằm chằm mình một lúc rồi mà không nói gì

-À... gì ấy nhỉ...- bị hơi giật mình cô nhất thời quên mất mục đích. – à, bố mẹ bảo anh xuống – nói xong cô vội chạy xuống trước sợ anh nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ như gấc của mình

Bữa sáng không quá cầu kì nhưng cũng chẳng đơn giản chút nào. Anh không có ăn sáng chỉ ngồi vào bàn đọc báo cho có lệ, cô cũng không ăn sáng nên đành ngồi vào bàn uống cà phê, chỉ tội đám người làm cứ phải đứng đó nhìn họ ngao ngán

-Từ giờ, sẽ có vệ sĩ theo con đi học- bố anh nói

-Sao ạ? Con?- cô tưởng mình nghe lầm

-Đúng vậy, từ giờ là người của tập đoàn toàn cầu, nguy hiểm luôn rình rập, vẫn là có vệ sĩ vẫn tốt hơn- bố anh chậm rãi

-Không, không cần đâu ạ, làm gì có ai biết con đâu ạ- cô từ chối. Thực là không có muốn vì làm gì có sinh viên nào đi học lại có vệ sĩ cơ chứ. Và lại cô nhạ nhòa thế này thì ai thèm đề ý tới. Thật là họ lo xa đi

-Cứ làm theo lời bố là được rồi- bố anh kiên quyết cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho cô. Nhìn chung không biết ở trường cô thế nào chứ trong giới kinh doanh ai cũng biết ông có một cô con dâu, chẳng tốn mấy công sức họ cũng sẽ biết cô là ai, thế nên việc bị lợi dụng, trả thù là điều khó tránh khỏi

-Dạ- cô thấy bố anh kiên quyết chắc có lý do nên đồng ý. – nhưng mong bố sắp xếp kín đáo, con không muốn quá âm ỉ đâu

-Chúng ta sẽ sắp xếp ổn thỏa- bố anh đồng ý

-Hôm nay con đi học lại hả- mẹ anh giờ mới lên tiếng

-Dạ, lát con sẽ đi xe của con đến trường

-Không nên, tốt hơn là để bác lưu đưa con đi- mẹ anh ra ý kiến

-Không cần, hôm nay con đưa đi- anh ngồi im lặng cả buổi nhưng đưa ra một câu nói đầy sấm sét. Cả nhà nghe xong, đừng nói là cô, bố mẹ anh mà ngay đến cả những người làm đều đứng hình hướng mắt về phía anh tự hỏi đây có phải là anh không, lần đầu tiên thấy anh chủ động để đưa một người đi đó, ngay đến bố mẹ anh còn chưa từng mà

-Da???- cô không thể nói gì được hơn

-Tôi ra trước- nói xong, anh bước ra xe để mặc mọi người vẫn đang ngơ ngác tự hỏi

-Con nhanh nhanh lên- mẹ anh sợ anh đổi ý nên giục cô. Lần đầu con bà chủ động vậy, không gấp sao được

-Con xin phép ạ- cô nghe giục không dám ngồi thêm vội đi luôn

-Con trai mình có tiến bộ ông ạ- mẹ anh chấm chấm nước mắt nhìn ông nói (diễn quá sâu)

-Rồi rồi- bố anh vỗ lưng đỡ dành phối hợp.

Cô vội vàng lên xe để anh đưa đến trường. Phía trước 1 xe, phía sau hai xe nữa, tổng cộng có 4 xe chỉ việc hàng ngày đưa anh đi làm thôi sao. Cô ngó nghiêng một hồi mới hỏi

-Hôm nào anh cũng thế này sao?

-....- anh không hiểu cô đang hỏi gì chỉ ngược lên nhìn

-Thì hôm nào cũng gần này người đưa anh đi làm, bộ anh muốn làm tổng thống à?- cô giải thích

-Vì tôi rất đáng giá- anh trả lời. Không phải kiểu ngạo đâu nhưng quả thực anh rất đáng giá, nếu hỏi một người bạn muốn có tập đoàn toàn cầu hay vô tiền đạt thì người đó sẽ trả lời là vô tiền đạt vì tập đoàn toàn cầu mà không có anh thì chỉ là cái lâu đài mục nhưng nếu có được anh thì mười tập đoàn toàn cầu cũng có thể được xây dựng. Vậy mới thấy cô may mắn nhường nào.

-Vậy, sau này em cũng thế- cô hỏi, cầu trời không phải

-Nếu cô muốn- anh nói tỏ vẻ không quan tâm

-Không cần không cần- cô lắc đầu đầy đầy- em đâu có quý giá như anh- cô lăm bắm rồi nhìn ra phía ngoài. Thật tình như vậy là quá phở trương rồi

Anh không nói gì nữa, miệng cong lên một chút như có ý cười không rõ ràng, lật tập hồ sơ hôm nay ra xem

Chẳng mấy chốc đã gần tới trường, cô đề nghị để mình tự đi vào trường chứ một đàn người thế này không phải quá phở trương sao. Anh không nói gì chỉ ra hiệu cho người lái xe mở cửa theo ý cô. Cô vui vẻ đi bộ vào trường nhưng vừa đi đến cổng trường cô đã bị bao vây bởi một đám phóng viên. Cô đã quên rằng bây giờ cô đang là mục tiêu cho đám báo giới xấu xé, ai bảo cô từ một con chim sẽ lại biến thành phượng hoàng cơ chứ. Ánh sáng flash, tiếng chụp ảnh liên thanh khiến cô lúng túng, đầu óc hoàn toàn trở nên trống rỗng, cô muốn thoát ra khỏi đống lộn xộn này càng nhanh càng tốt.

-Xin hỏi, cuộc sống của cô hiện giờ như thế nào ạ?

-Có tin đồn hai người không yêu nhau nên hoàn toàn không có tuần trăng mật, cô nghĩ sao về điều này ạ?

-Cô có nghĩ mình là lọ lem thời hiện đại không ạ?

-Mọi người trong gia đình chủ tịch có đối tốt với bạn không ạ

-.....

-.....

Rất nhiều câu hỏi nhưng không một câu nào lọt được vào tai cô. Cô cố len ra khỏi đám đông này nhưng không cách nào ra khỏi được. Cả những sinh viên đang ở trong trường cũng xúm lấy như xem một vở kịch nhưng không ai ra giúp cô, họ chỉ có thể đứng nhìn và chỉ trỏ, cô không muốn điều này diễn ra, cô rất buồn, cô thật bất lực.

Chợt đám đông dần ra, cô nhìn thấy họ ủa về phía anh, anh vẫn lạnh lùng nhưng giờ cô nhìn ra anh như vị cứu thế của đời mình vậy. Đám phóng viên thấy anh thì như ruồi thấy mật, lần đầu tiên anh công khai trước báo giới, lại ở ngay trường học của vợ mình, đây quả là tin hot

-Xin hỏi, anh nghĩ thế nào về vợ mình ạ (câu hỏi ngu kinh)

-Có người nói hai người không hề có tình cảm, anh nghĩ sao ạ?

-Hiện tại hai người có hạnh phúc không ạ?

-.....

-.....

Lại một loạt câu hỏi được đặt ra, anh không trả lời chỉ hướng mắt về phía cô đi thẳng. Đến trước mặt cô, anh dịu dàng vuốt lại mái tóc đã lộn xộn của cô rồi nhẹ nhàng ôm eo cô cười thật tươi để cho đám phóng viên tha hồ lia máy ảnh chụp khoảnh khắc này. Anh chậm rãi nói

-Lần đầu tiên tôi xuất hiện trước báo giới để tránh mọi người đặt truyện cho vợ tôi. Chúng tôi hiện đang rất hạnh phúc. Nếu có ai còn làm phiền cô ấy, đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn

Anh chỉ nói ngắn gọn rồi ra hiệu cho nhóm vệ sĩ ngăn đường, anh nắm tay cô đưa tận vào giảng đường, hai bên phóng viên vẫn chụp ảnh, sinh viên vẫn xì xào, chỉ có anh ung dung dắt cô vào giảng đường như đang dắt cô đi trên thảm đỏ, cô chỉ nhìn anh bước theo, trong lòng dội lên một cảm giác hạnh phúc. Thì ra, anh đã đoán ra cô sẽ gặp phải chuyện này nên mới chủ động đi cùng cô để giải quyết triệt để

Vào đến sân trường anh mới nhẹ nhàng buông tay cô. Bảo cô cứ yên tâm, từ giờ chắc chắn sẽ không ai làm phiền đến cô. Anh lại đi ra, cô nhìn bóng anh

lấn vào đám người, sau đó lên xe lao thẳng đi. Cô để tay lên ngực thì thầm: “anh à! Tim em đập loạn lên vì anh rồi”

Không biết do anh diễn quá tốt hay uy lực và câu nói của anh có sức uy hiếp quá lớn mà các bài báo và tin tức hôm đó chỉ phải những tin rất vui kiểu như họ rất hạnh phúc, những ngày sau cũng không còn đám phóng viên đến trước cổng trường gây ồn ào nữa.

Về phần hai bên phụ huynh khi thấy lần đầu tiên anh chịu xuất đầu lộ diện lại vì vợ mình quá là vui mừng khôn xiết, tin tưởng anh thực lòng rất quan tâm và đối tốt với cô

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Yêu Anh Mất Rồi!

Chương

Từ khi lấy anh, cô vẫn cứ đi dạy vì phần tình cảm cô dành cho bé hải quá lớn cũng không nỡ để nó cho người khác dạy.

Mùa đông thường không có mưa nhưng đột nhiên tối nay có một cơn mưa nhỏ. Quả thực là mưa nhỏ thôi nhưng chính là vì mưa trong mà đông nên buốt vô cùng.

Phụ huynh của thằng bé và cả bé hải đều bảo cô hãy ở lại đây nhưng cô từ chối vì cô không quen qua đêm bên ngoài, với lại cô trên danh nghĩa là người đã có chồng rồi, ở lại nhà người khác quả thực không thỏa đáng cho lắm.

Xuống tầng hầm chung cư lấy xe cô mới biết mình không mang áo mưa (sau buổi hôm đó cô vẫn đi xe đạp điện đi học vì không muốn quá phô trương còn vệ sĩ của cô được sắp xếp ẩn thân chỉ khi nào cô gặp nguy hiểm mới ra tay thôi). Chẳng nhẽ cô lại chạy lên trên mượn áo mưa, mà nói thật nhà này làm gì có áo mưa mà mượn nên thôi cô đành dầm mưa mà về vậy vì ở đây cũng chẳng có nhà nào thềm bán áo mưa, ai bảo khu đô thị cao cấp cái gì cũng có là nói láo- cô thầm nghĩ.

-Ông trời thật bất công quá đi- cô vừa dắt xe lên, vừa than trời tại sao lại bắt cô dầm mưa mùa đông cơ chứ. ở đây mà gọi được taxi thì cô đã gọi rồi. Biết thế cô thà phô trương thanh thế đi ô tô còn hơn là phải dầm mưa.

-Lên xe- chợt cô nghe thấy một giọng nói vô cùng lạnh lùng mà quen thuộc vang lên. Cô mở khóa tự cười nghĩ: “mình thích anh ấy tới mức nghe ở đâu cũng thấy tiếng của anh sao?”.

-Còn không mau- cô đang định ga xe đi thì thấy anh có người mở cửa và tiếng anh giục vào xe, có hai vệ sĩ dắt xe cô xuống lại chỗ gửi xe, một người che ô mở cửa sau xe để cô vào

-Sao anh lại ở đây?- vừa cúi đầu xuống chưa kịp vào xe cô đã thấy anh ngồi ngay ghế bên trong, chẳng lẽ anh lại ở đây đợi cô sao

-.... anh không trả lời chỉ nhìn cô bằng ánh mắt “không biết sao còn hỏi” rồi kéo tay cô vào trong xe.

Tay cô lạnh, lại dính nước mưa nên buốt. Bàn tay anh to và ấm áp vô cùng khiến cô tham lam muốn anh giữ lấy nhưng có lẽ nhận ra tay mình ướt sũng anh lạnh nên cô vội rút tay về

-Tay em bị ướt- cô cười cười

-Tăng nhiệt độ máy sưởi lên- anh ra lệnh cho lái xe

-Định đi mưa về- anh cau mày, vừa lấy khăn bông lau tay cô, vừa hỏi. Tuy ngữ khí lạnh lùng nhưng lại rất quan tâm

-Tại em quên áo mưa- cô cười trừ

-Sao không gọi người đón- anh vừa lau mái tóc ướt vừa cau mày hỏi

-Em không muốn phiền mọi người thôi- cô ngồi im hưởng thụ sự chăm sóc của anh

-Còn muốn đi dạy?

-Lần sau sẽ không thể đây là lần cuối- cô hứa hẹn

Xe bon bon chạy về biệt thự. Vừa về đến nhà anh đã sai người chuẩn bị trà gừng mang lên phòng. Cô tưởng anh tức giận nên chỉ lẽo đẽo đi theo phía

sau không nói tiếng nào

Sau khi xem cô uống hết chén trà gừng anh mới đi tắm rồi vào phòng làm việc, cô tắm xong cũng mau chóng vào bàn học bài. Từ trong cặp cô lấy ra một cuốn sổ xinh xắn có một ổ khóa nhỏ nhỏ nấn nót dòng chữ “nhật kí tình đơn phương” lên trang đầu tiên rồi viết

“không biết phải viết từ đâu nhỉ, hay cứ bắt đầu từ lúc mình gặp anh đi.

Lần đầu gặp anh, ấn tượng của em với anh chẳng có gì ngoài hai chữ lạnh lùng. Anh đẹp trai thật đấy nhưng chẳng thú vị gì cả, anh ấy mà, ăn mặc thoải mái một chút, cười nhiều một chút có khi sẽ đẹp hơn đấy.

Từ lúc gặp nhau lần đầu tiên đến lúc cưới nhau chúng ta gặp nhau chưa đến mười lần, nói thật không phải vì thông cảm với ông anh còn lâu em mới lấy anh nhé, đừng tưởng anh giàu, anh đẹp trai mà em thêm đâu.

Anh biết không để vào làm dâu nhà anh em đã phải trải qua một kì huấn luyện còn hơn cả học giáo dục an ninh quốc phòng đấy, lúc ấy em chỉ muốn trở về quá khứ để khỏi đồng ý làm vợ anh thôi

Hôm cưới đó, em là lần đầu tiên hôn người khác đấy nhưng đừng tưởng lúc đấy em hôn vì yêu anh nhé chỉ vì em không muốn làm mọi người cụt hứng thôi

Tất cả mấy cái trên đều là thật đấy. Lúc đấy em chưa từng yêu anh đâu chỉ hơi thích vì anh đẹp trai thôi.

Thật không ngờ, em lại bắt đầu yêu anh từ những hành động rất nhỏ đầy quan tâm nhưng vẫn có chút gì đó lạnh lùng của anh. Anh nhẹ nhàng nắm tay em ra khỏi đám phóng viên ồn ào, anh đi đón em hôm trời mưa lạnh, lau đôi bàn tay ướt lạnh của em, còn pha cho em ly trà gừng nóng nữa, những hành động ấy đã chính thức làm trái tim em đổ gục đó. Em bắt đầu yêu anh rồi, có lẽ cũng chỉ là tình đơn phương của em thôi nên em sẽ giấu kĩ trong đây. Cho em được yêu anh nhé, hãy cho em được bên anh đến lúc anh không còn cần em anh nhé

À, anh có biết lúc ngủ, anh rất đẹp trai không? Nói em háo trai cũng được nhưng mỗi ngày được nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của anh lúc ngủ em cảm thấy mãn nguyện lắm đó vì như kiểu em là người duy nhất trên thế gian này nhìn thấy bộ mặt ấy của anh.”

-Còn chưa ngủ- thấy hai giờ sáng rồi mà cô vẫn ngồi đó ghi ghi chép chép nên anh nhắc nhở

-Dạ, anh ngủ ngon- cô vội vàng gấp quyển nhật kí lên giường ngủ lòng tự nghĩ- đó lại là một hành động khiến em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Để Ý

Không biết phải nói là may mắn hay là do cô là quý nhân đối với gia đình anh mà nhà anh liên tục đón nhận những tin tốt. Tập đoàn ngày càng phát triển, nhưng chuyện quan trọng hơn tất cả đó là ông anh sau một thời gian dài hôn mê lại tỉnh lại. Điều này đến cả bác sĩ cũng không tin được chứ đừng nói là người nhà anh. Khi phải nói là gia đình anh đã vui mừng đến mức nào. Tuy ông chưa thể đi lại bình thường được nhưng nói chuyện với mọi người cũng có thể diễn ra bình thường. Ông quả thực là thiên vị đứa cháu dâu là cô nha, nếu như ngày trước anh chỉ dành thời gian để hỏi thăm anh thì giờ đây mở miệng ra ông phải nói một từ “cái nhưng đâu” mở miệng lần hai thì lại “cháu dâu tôi” quả khiến người khác phải ghen tỵ.

Vốn dĩ cô thuần khiết, thiện lương lại không kiêu căng với mọi người như đám tiểu thư nhà giàu khác nên mọi người trong nhà từ trước đến nay đều quý cô. Ấy vậy mà người đứng đầu gia đình khi tỉnh lại cũng như trong mắt chỉ có cô là quan trọng nhất hỏi làm sao mà họ không quý cô được.

Thực cô cũng không có nghĩ mình lại được chào đón như vậy, vốn cứ tưởng cái cảnh làm dâu nhà giàu sẽ bị người ta giày xéo như trong phim ấy vậy mà cô còn họ đối xử tốt như cha mẹ đẻ, lại được nhìn thấy người mình yêu hàng ngày, như vậy coi như thỏa nguyện đi

-Ngày mai con và nhung sẽ đi dự tiệc, mọi người không phải đợi – anh thông báo cho mọi người trong bữa tối về việc ngày mai không có mặt ở nhà. Chẳng là ngày mai công ty đối tác có mời tiệc đặc biệt co nhắc đến mời vợ anh đi, anh thực không muốn nhưng coi đây là lần đầu tiên giới thiệu vợ mình cho người khác nên cũng đồng ý ngay

-Hả???- cả nhà lại đứng hình với thông báo đầy bất ngờ của anh. Trước giờ vẫn là anh không bao giờ chủ động đi giao thiệp cùng người khác, ngay cả đi từ thiện đầu giá cùng mẹ anh cũng không, vậy mà lần này chủ động đưa cô đi cùng quả là điều hiếm thấy

-Nhưng nó nhất lắm, con nhớ chú ý đó- ông anh thấy cháu mình nói vậy biết trong lòng cũng đã chấp nhận cô nên chỉ nhắc nhở anh chú ý thêm tới cô thôi

-Nhưng mà, con không có quen - cô không muốn đi vì không thích người lạ, và lại sợ mình hành xử sai lại khiến anh mất mặt

-Thằng đạt ở bên, con không phải lo- bố mẹ anh nhiệt tình ủng hộ

Ngoài đám cưới ra thì đây là lần đầu tiên anh và cô sánh vai đến tiệc của đối tác điều này khiến cô không khỏi khân trượng. Ngay từ khi còn chưa tới, cô đã bắt đầu phải trang điểm và chọn trang phục sao cho phù hợp. Cũng may mẹ anh hiểu ý nên chọn cho cô bộ đầm khá kín đáo. Quả thực không phải tự sướng chứ cô thấy mình trang điểm xong cũng xinh đáo để. Cả nhà anh ai cũng khen cô mà, không vui sao được, chỉ là cô muốn nghe một lời khen từ anh mà chắc chẳng có cơ hội. Chỉ là cái món giày cao gót nữa, đã hơn hơn tháng rồi không đi lại, giờ xỏ vào chân cũng khiến cô điều đứng. Vừa đi, vừa khúm núm khiến mọi người buồn cười không thôi

-Cẩn thận- anh thấy cô cứ vừa đi vừa giật thì nhẹ nhàng nhắc nhở sau đó từ từ ra xe đợi. Thực tình muốn đến đỡ cô nhưng như thế hình như có hơi quá nên chỉ có thể nhắc nhở thôi

-Con xin phép ạ- cô chào cả nhà rồi ra ngoài theo anh

Khuôn viên tổ chức tiệc cũng tại biệt thự tư gia của ai đó. Tuy có nhỏ hơn nhà anh một chút nhưng cũng chẳng phải dạng thường. Vì cô phải nghe điện thoại nên đi vào sau. Khi vào thấy anh đang đứng nói chuyện với mọi người nên cô cũng lẳng lẳng đứng một góc chứ không làm phiền anh. Cô thấy hình như mình quá khinh xuất rồi, ăn vận quá đơn giản khiến cô chỉ như phục vụ ở đây. Nếu họ biết cô là vợ anh chắc cô sẽ khiến anh mất mặt mất nên cô đứng ở một góc thật khuất.

-Thật vinh dự, tổng giám đốc tập đoàn toàn cầu lại đến góp vui cùng chúng tôi – một người đàn ông lịch lãm có lẽ là chủ nhân của bữa tiệc ra chào đón- vị kia hẳn là phu nhân đi- người đàn ông hướng về phía cô chỉ.

-ừ - anh nhìn theo phía ánh mắt của tiến thành (tên người kia) đáp ngắn gọn

-Khẩu vị của anh lạ thật đấy- tiến thành nhìn thấy cô chẳng có gì đặc biệt cả

-Ai biết- anh không nói nhiều vì chỉ ở cùng mới hiểu cô đặc biệt ở điểm nào thôi

Buổi tiệc diễn ra bình thường, anh và người thanh niên tên tiến thành vừa tiến vào bữa tiệc đã được mọi người bao lấy mời rượu chúc tụng mong tìm kiếm cơ hội bỏ lại mình cô không biết làm gì chỗ này. Thỉnh thoảng hướng về phía anh, thấy anh được nhiều người con gái đẹp vây quanh cô không khỏi đau lòng, dù là vợ chồng nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa, chẳng có chút tình cảm gì cả không đau lòng sao được. Bất chợt ánh mắt của cô chạm vào mắt anh khiến cô không khỏi bối rối, vội quay mặt đi bỗng nhiên đụng trúng một lão đang ngà ngà say

-Xin lỗi, tôi không cố ý, xin lỗi- cô cúi đầu rồi rít xin lỗi

-Xin lỗi mà xong ư, cô có biết...- ông ta lâu lâu chợt dừng lại khi nhìn thấy cô. Không biết ông ta không biết cô hay tại cô bình thường quá không nhận ra được cô mà ông ta dám to gan nói điều xằng bậy với cô

-Em có biết chiếc áo này đắt thế nào không? Với lương phục vụ của em không đền được đâu. Nếu em đồng ý qua đêm với tôi, tôi sẽ không tính toán mà còn cung chiều em thêm- ông ta vừa nói vừa đưa bàn tay bẩn thỉu chạm vào gương mặt xinh xắn của cô. Anh từ nãy đến giờ đã chứng kiến hết đang định đến dạy cho lão già kia một bài học thì tiến thành bên cạnh thầm giữ tay ngăn cản để tiếp tục xem kịch hay

-Đề tiện- cô tát ông ta một cái rồi lau mạnh chỗ mặt vừa bị ông ta đụng vào

-Cô nói ai đề tiện- người kia bị ăn tát tức giận gào lên khiến mọi người xúm đến càng đông hơn

-Tôi nói ông đó, tôi xin lỗi vì tôn trọng ông lớn tuổi hơn tôi, thật không ngờ một người có học như ông lại gạ gẫm một người bằng tuổi con gái mình qua đêm, không biết xấu hổ- cô lau vùng mặt ấy, cô chưa từng nghĩ đến ai khác ngoài tiến đạt chạm vào mình nên thực thấy ghê tởm

-Cô biết tôi là ai không?- ông ta nắm chặt tay cô rít lên- tôi sẽ khiến cho cô không còn chỗ sống

-Buông ra- cô bị ông ta giữ tay liên dãy giữa quán lên, cô không muốn ông ta chạm vào mình một chút nào nữa

Mọi người đứng quanh đấy chỉ xì xào, không ai ra giúp cô vì nghe đâu ông ta là giám đốc một chi nhánh lớn của tập đoàn toàn cầu nên không ai muốn đắc tội. Mà chẳng lẽ chỉ vì một con nhỏ phục vụ mà đắc tội với ông ta lẫn tổng giám đốc tập đoàn đang ở đây

-Buông cô ấy ra- thanh âm lạnh lùng quen thuộc vang lên khiến mọi người quay lại nhìn. Anh đang từ phía đám đông đi về phía cô

-“ chết rồi, làm anh ấy giận rồi”- cô thầm nghĩ

-A! Tổng giám đốc- lão già kia vừa nhìn thấy anh thì tỏ vẻ cung kính

-Buông cô ấy ra- anh lặp lại câu vừa rồi nhưng mang thanh âm lạnh hơn rất nhiều

-A!- lão già thấy giọng anh có vẻ bất thường vội buông tay cô ra- tổng giám đốc xem, cô phục vụ này làm đổ rượu vào áo tôi, tôi đang dạy dỗ cô ta một chút- lão già kia nói

-Thật ngại quá, tại tôi không trông vợ cẩn thận để cô ấy chạy lung tung- anh nắm lấy cổ tay cô nói như không, cô vội vàng dứt tay ra vì khi nãy vừa bị lão kia chạm vào, cô không muốn anh chạm vào sẽ rất bẩn

-Vợ???- mọi người ở đây giờ mới nhớ tới anh có vợ, đó là vợ anh. Thật không biết số phận lão kia sẽ ra sao nữa.

-Ra đó là phu nhân, là lỗi của tôi, lỗi của tôi- ông ta run bần bật, nếu như tổng giám đốc chứng kiến cô bị ông ta trêu ghẹo thì hậu quả thật khó lường.

-Là lỗi của tôi. Để đền bù tôi sẽ cho ông nghỉ hưu sớm vậy- anh phán một câu rồi dắt tay cô vào phía trong nhà để lại đám người sợ không nói nên lời. Vẫn là không nên chọc ghẹo vào anh đi.,tiến thành vội đi theo sau

Cô đi theo anh vào phía trong, cũng không hỏi gì

-Xin lỗi, lại làm anh mất mặt rồi- cô cúi đầu xin lỗi

-“ngốc, sao phải xin lỗi, là anh không bảo hộ em thật tốt, là anh có lỗi”- anh nhìn cô trầm nghĩ

-Ha ha, không ngờ tổng giám đốc lạnh lùng của toàn cầu lại phản ứng mạnh vậy. Chị dâu- tiến thành cười chào hỏi

-Là em họ anh, cũng là đối tác- anh nhìn sang phía tiến thành giới thiệu

-Xin chào- cô chào cho phải phép

-Chị là không vui khi gặp em sao- tiến thành thấy biểu cảm của cô không tốt lắm

-Không phải, chỉ là tôi muốn dùng nhà vệ sinh rửa tay và mặt một chút, để thế này tôi thấy rất bẩn đi- cô từ nãy giờ vẫn rất khó chịu với sự động chạm kia. Có được không?- cô thỉnh cầu

-Được, được- tiến thành đang ngăn người vì những lời nói của cô liền sai một người đưa cô đi

-Không cần, tôi muốn tự đi- nói rồi cô theo hướng tiến thành chỉ bước đi

-Vẫn là chị dâu đặc biệt đi- tiến thành nhìn theo bóng cô cảm thán, đoán chắc người chị dâu này có lẽ chỉ để cho anh mình chạm vào thôi. Ánh mắt cô nhìn anh trong bữa tiệc và sự tức giận của cô khi bị người khác chạm vào đã nói lên tất cả

-ừ- anh nhìn theo bóng cô cười. Không ngờ cô vợ của mình cũng mạnh mẽ quá đi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Quan Tâm

Sau khi rửa thật sạch mặt và tay, cô bước ra ngoài. Vừa nãy thực tức giận quá nên cô cứ đi thẳng một mạch mà không có nhớ đường lắm, giờ muốn đi ra mới thấy mình hình như lạc vào mê cung. Chẳng biết thế nào mà cô lại không tìm được đường ra, cuối cùng thế nào lại lạc ra khu hồ bơi của nhà này.

-Cứu với! Cứu với- dưới hồ một thằng bé chừng 11 tuổi đang ngoi ngóp khua múa loạn xạ kêu cứu

-A! Đợi 1 chút- cô tới bên hồ bơi

-Cứu với! Cứu với!- thằng bé vẫn không ngừng kêu cứu

-Ừm- cô liếc mình nhảy xuống. Thực tình mà nói là cô chẳng biết bơi, chẳng qua thấy chết không cứu thì cô không chịu được nên nhảy xuống

-Cứu với!- lần này là tiếng cô kêu lên

-Hả?- thằng bé kia ngừng kêu nhìn cô đang quẫy và dần chìm trong bể nước. “chẳng lẽ cô ta nhảy xuống cứu mà không biết bơi”- thằng bé nghĩ

-Cứu với, cứu... – tiếng cô dần nhỏ xuống rồi tắt hẳn

-Người đâu, mau đến, cho gọi anh hai có người gặp nạn – thằng bé vội gọi người đến cứu hộ. Vốn chỉ định chơi đùa một lúc, chợt thấy người lạ, muốn

thứ lòng 1 chút không ngờ gặp phải cô ngốc nên có chuyện

Mọi người nghe lệnh của cậu chủ nhỏ tuổi vội đến lời cô lên, nhưng lên đến nơi thì cô đã bất tỉnh rồi. Tiến thành và tiến đạt nghe nói thằng quý nhỏ lại gay chuyện nên cũng vội đến, thực tình chuyện này cũng xảy ra nhiều rồi chỉ là trong nhà này có ai không biết tính hay đùa của thằng quý này những người bị nó đùa chỉ có thể là người ngoài mà hôm nay khách khứa cũng toàn khách quan trọng nên không khỏi khần trương.

Vừa chạy đến nơi nhìn thấy cô nằm bất tỉnh đầm nước khiến tiến thành kinh hãi, nó đùa ai không đùa lại dám trêu cô chị dâu ngây thơ thuần khiết này. Còn tiến đạt cũng chẳng khá hơn là bao, mặt tối đen, thằng nhỏ này đúng là được chiều sinh hư rồi.

-Anh à! Cô giúp việc mới này ngốc quá rồi đó, không biết bơi mà đòi nhảy xuống cứu, anh nên đuổi sớm đi- thằng nhỏ nói rất hồn nhiên mà không để ý ông anh họ tiến đạt đang sốt sắng làm hô hấp nhân tạo cho cô, còn tiến thành mặt giật giật sợ hãi

-À không! Để cô ta lại để em chơi đùa- hằng bé đột nhiên nghĩ ra ý tưởng hành hạ cô mỗi ngày

-Đá, đó ... là chị dâu- tiến thành tối sầm mặt giải thích

-Hả???- thằng bé sợ hãi nhìn về phía cô thấy người anh họ mà nó kính sợ nhất đang hoảng hốt làm hô hấp nhân tạo cứu cô. Chết rồi, lần này nó không thoát khỏi nanh vuốt của ông anh họ này rồi

-Khụ, khụ- cô hơi tỉnh thấy mặt anh lơ mờ - có... người... chết... đuổi... cứu- cô nói được mấy chữ rồi lại bất tỉnh

-Còn không gọi bác sĩ- anh quát lên khiến mọi người quỳnh lên. Tiến thành và cậu nhóc thì cứ gọi là sợ mất vía

Khi cô tỉnh lại thì trời đã khuya, hình như lại không phải nhà mình, cô sợ hãi, vội vàng lấy hết khí lực định chạy ra ngoài. May sao vừa bước xuống giường thì anh đã mở cửa đi vào

-Anh – cô chạy nhanh vào lòng anh, găt gao ôm lấy anh, vừa rồi có lẽ cô sợ quá

-Không sao, không sao.- anh vỗ vỗ lưng cô ôn nhu trấn an

-Anh, mau cứu người, có người ở dưới hồ bơi- cô vội vã nhớ lại không biết người đó thế nào, đặc biệt lo lắng

-Không cần lo lắng, không sao nữa rồi- anh vẫn ôm cô nhẹ nhàng

-Thật may quá!- cô thở phào trong vòng tay của anh

-Á! Xin lỗi, tại em. .- cô bối rối rời vòng tay của anh, anh cũng đánh phải bụng để cô rời xa lồng ngực mình. Đã từ bao giờ anh mới có cảm giác cần phải bảo vệ che chở một ai đó, thấy cô rời đi mà lòng anh có điều nuối tiếc bất quá anh không có thể hiện ra mặt. từ này do sợ quá nên cô không có để ý. Chúng ta ở đâu đây?- giờ cô mới phát hiện đây không phải nhà mình

-Là nhà em- tiến thành cùng thằng quý lúc này vừa nãy tiến vào

-Là chủ bữa tiệc- cô nhìn tiến thành rồi nhìn anh, trí nhớ cô không tốt nhưng vẫn có khả năng nhớ được người này. thật xin lỗi vì làm phiền anh quá!- cô cúi đầu xin lỗi

-Không phiền chị dâu, cũng tại thằng nhỏ này hại chị tí chết- tiến thành không câu nệ rồi bảo thằng nhóc em mình – còn không mau xin lỗi chị dâu

-Không thêm xin lỗi đồ ngốc- thằng nhỏ bướng bỉnh. Cô nghe thấy nó bảo mình đồ ngốc thì ngây ngốc ra không biết sao vì dù gì mình cũng từng đoạt mấy giải học sinh giỏi cấp thành phố không đến mức ngốc đến thế chứ. Còn anh và tiến thành nghe xong thì lườm thằng bé cháy mặt, không biết nó ăn phải cái gì mà dám lớn gan bắt bẻ vợ anh.

-Mạnh huy- tiến thành nhìn thấy anh mặt đen như than thì quát thằng em của mình. Kì thực tiến thành không biết tiến đạt sẽ làm gì lúc tức giận đâu, có khi lại tổng hai anh em nhà này sang chi nhánh vùng nào đó xa xôi mà chịu khổ ải chứ.

-Là em hả, có bị sao không?- cô thấy không khí có phần hơi căng thẳng nên lên tiếng, đến gần hỏi thăm thằng bé

-Không sao. Chỉ có chị ngốc nghếch không biết bơi mà dám lao xuống cứu, thật ngu ngốc!- thằng bé vẫn kiêu ngạo khiến cô không biết nói gì hơn

-ừ nhì! Chị vẫn là ngốc quá đi- cô xoa xoa đầu thằng bé cười cười. quả thật là ngốc mà, ngốc mới tự lao mình vào chỗ chết cứu một người chẳng quen biết. anh thấy cô như vậy chỉ muốn làm sao cho thằng em họ kiêu ngạo của mình bị đẩy đi càng xa càng tốt

-bất quá, em lại thích chị như thế- thằng bé cúi đầu nhỏ giọng nói. Đã từ lâu lắm rồi mới có người tốt với nó thật lòng như vậy. ai cũng coi nó là đứa bé nghịch ngợm, chẳng bao giờ quan tâm đến nó, cô là người mới gặp nó một lần lại liều mạng xuống cứu nó khiến nó vui vui, lại thấy cô là chị dâu của nó thật cảm thấy rất thích đi bởi như vậy sẽ thường xuyên được gặp cô rồi.

-hả???- cả ba người không thể hiểu thằng bé này vì gì mà thay đổi thái độ nhanh thế bất quá thấy minh huy nói vậy về mặt của ai cũng dịu xuống

-em là minh huy, 10 tuổi, em họ chị. Từ giờ có thể đến chơi với chị chứ- thằng bé giới thiệu xong ngóng mắt ngong chờ cô

-Ừ. Rất vui được biệt em- cô ôm nó một cái. Minh huy thấy cái ôm này thật ấm áp, từ nhỏ đã mất ba mẹ nên cái ôm này là cái ôm đầu tiên của nó đi.

-Vậy đây là- cô nhìn sang phía tiến thành rồi nhìn anh như muốn biệt đáp án

-Là tiến thành, em họ- anh trả lời

-Chào chị dâu- tiến thành nhanh miệng

-A! chào anh, à em- cô hơi lung túng trong cách xưng hô

-Thay mặt thẳng quý này em xin lỗi chị một lần nữa

-Không, không không phải là chị cảm ơn mọi người đã cứu chị mới đúng- cô khách sáo

-Chị phải cảm ơn anh họ ấy, chính anh ấy đã nhanh chóng...- chữ hô hấp nhân tạo chưa được nói ra thì anh đã đến kéo cô đi

-Muộn rồi, mau về thôi- anh không muốn chuyện mình hô hấp nhân tạo cho cô bị cô biết.

Cô chỉ kịp chào họ một câu rồi nhanh chóng theo anh. Hai anh em tiến thành mạnh huy cũng nhanh ra tiễn họ. trong lòng tiến thành chợt phát hiện người anh họ lạnh lùng của mình hình như thích cô chị dâu này thật rồi.

Từ hôm đó trở đi, thỉnh thoảng cô lại được mạnh huy đến quấy rầy. thằng bé hay trêu chọc cô nhưng nhờ thế mà không khí nhà anh có phần thêm vui tươi. ngày trước mạnh huy chẳng bao giờ thêm lo lắng đến nhà anh vì cái không khí nghiêm trang chẳng khác gì quân đội khiến nó chán chết đặc biệt là bộ mặt không chút biểu cảm của anh khiến nó phát sợ. Nay đột nhiên có người em dâu tốt bụng ngốc nghếch nên tuần nào nó cũng đến mấy lượt, thấy hai chị em vui đùa khiến cả nhà như bừng lên nắng tươi mới, ông anh được gặp thẳng cháu họ không ngừng cười khà khà.

Cô thấy mạnh huy và thằng hải cùng tuổi với nhau nên giới thiệu cho chúng làm quen. ấy vậy nên hai người càng coi cô như bảo mẫu, thỉnh thoảng lại bắt cô đưa đi chơi cùng nhau. Thấy hai đứa quý mình như thế cô chợt nghĩ nếu mình cũng có một đứa bé của anh thì tốt biết mấy nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị gạt ra vì cô không ôm nhiều hi vọng. dù không biết quá khứ của anh nhưng mới bước vào làm dâu nhà anh, cô nghe những người sau lưng nói cách đây rất lâu anh đã có người yêu, một người anh yêu rất sâu đậm, khi ấy anh rất yêu đời vui vẻ nhưng sao đó hai người họ chia tay, anh đã trở nên lì lợm và lạnh lùng như vậy. Cô biết cô gái đó phải là người anh yêu rất nhiều mới có thể khiến anh thay đổi như vậy. cho dù là hận cô gái đó thì cũng chỉ vì quá yêu thôi, vì quá yêu nên quá hận mà như vậy lại càng không thể quên, cô không có chỗ nào chen chân vào trong mối quan hệ của họ.

Có lẽ cô nên sớm từ bỏ anh thì hơn. Cô thờ dãi rồi nhanh chóng đi theo hai thằng nhỏ không muốn suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Yêu Em

5 tháng nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm. mùa hạ lại đến, mấy hôm nay cô bận tới mất tới mỗi làm tiểu luận các môn. Có hôm cô còn phải thức cả đêm làm bài. Anh thấy cô không ngủ nên cũng không có ra khỏi phòng làm việc, cũng chỉ im lặng làm việc của mình.

Ai nói học đại học nhàn nhả thì đó chính là nói láo. Cô đây làm bài mấy ngày không nghỉ mà còn chưa xong này. Thật khủng khiếp! – cô buồn bực trong phòng tắm một mình rồi tự thiếp đi lúc nào không biết.

Anh thấy cô mãi không có ra nên có hơi sốt ruột, đợi thêm ba mươi phút nữa mà không có ra anh tới gõ cửa phòng tắm lại không thấy ai trả lời liền lấy khóa mở cửa ra.

Trước mắt anh là cô đang gối đầu vào tay trên thành bồn tắm ngủ li bì. Thật là không cố ý nhưng cái gì không cần nhìn anh cũng đã nhìn hết rồi. thân hình thon thả, làn da trắng mịn màng... khiến nhiều người khác say mê, có lẽ anh cũng không ngoại lệ đi. Anh trước giờ đều không có ngủ cùng giường với cô bởi một là sợ cô khó ngủ, hai là sợ nhìn thấy cái điệu bộ dễ thương lúc ngủ của cô anh không có kiềm chế được. nói gì thì nói anh cũng là đàn ông mà

Mau chóng bế cô trở lại phòng ngủ, cô cứ như lúc say rượu lại vùi đầu vào lồng ngực anh mà tìm sự ấm áp. Nói thật chứ lúc này anh mà không có phản ứng gì thì một là anh bị gay nếu không thì cũng là yếu sinh lý chứ làm quái gì có người đàn ông bình thường nào nhìn thấy đứa con gái đẹp lại lả lướt thể như cô lại không làm điều cần làm. Cũng may, anh lằng lười có lí trí và lại một khi chưa xác định quan hệ với cô chắc chắn sẽ không làm gì có lỗi với cô nên anh mới có thể kiềm chế dục vọng của mình.

Không thể hiểu được là cô quá ngây thơ hay quá tự tin vào khả năng tự làm việc của mình khi ngủ mà sang hôm sau khi tỉnh dậy thấy mình đã ăn mặc chỉnh tề trên giường cô chỉ thăm phực khả năng mộng du của mình quá đỉnh thôi. Chết với cô mất.

Ai, đã cuối năm cô cũng thường xuyên phải đến trường để tổng kết mấy cái hoạt động đoàn đội hơn. Dù có nói cô ngu ngốc hay bình thường nhưng nhờ sự nhiệt tình, tận tâm của mình nên ai cũng bầu cô làm bí thư đoàn, đâu không muốn thì mấy ngày này cô cũng phải đến trường hoàn thành nốt thôi.

Thông tin các hoạt động của cô anh nắm khá rõ. Không phải có ý gì đâu chỉ là anh cần điều tra rõ ràng để có thể bảo vệ cô chu toàn nhất thôi. Và lại việc có vệ sĩ cài trang vào trường theo dõi rồi báo cáo các hoạt động của cô cho anh đã diễn ra từ khá lâu lâu. Trước đây khi mới bắt đầu anh không có ý định gì, mỗi ngày chỉ có mấy tin nhắn của vệ sĩ nói cô vẫn an toàn và một số hoạt động của cô trên trường. Thời gian sau anh quan tâm nhiều hơn về cô nên thỉnh thoảng có gửi ảnh kèm theo báo cáo hoạt động. Thực tình thấy được cô ở trường như thế này anh có cảm giác vui vui.

Ai cha, mấy hôm nay công ty anh ai ai nhìn thấy anh cũng cố gắng cúi đầu xuống càng thấp càng tốt vì ngày thường nếu anh chỉ lạnh lùng thôi thì không sao nhưng giờ anh còn có dấu hiệu giết người nữa kia. Dù anh có kiềm chế thế nào thì trong lời nói và khuôn mặt của anh cũng có biểu hiện của sự giận dữ mà trước giờ mọi người chưa bao giờ gặp qua. Mà nguyên nhân đơn giản thôi, chỉ là mấy ngày nay anh chỉ toàn nhận được ảnh cô tươi cười vui vẻ với một nam sinh khác, anh không giận sao được. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô đường đường là vợ của anh thì có lý nào lại có thể vui vẻ với một người khác, làm gì có người chồng nào lại cao thượng đến mức ấy chứ. Thế anh cũng mới biết thì ra anh đã để cô vào trong trái tim mình rồi, nếu cô đi ra thì trái tim anh trở nên hoàn toàn trống rỗng. Với anh, cô giờ mới là người của hiện tại cần anh bảo vệ và yêu thương. Anh có lẽ nên thẳng thắn với cô.

Anh tan sở buổi chiều, đưa xe đến cổng trường đợi cô.

Nhiều mày, nhiều mày hơn, nhiều mày nữa... anh đang giận. Nhìn thì nhìn nhiều rồi nhưng chỉ là qua ảnh thôi giờ thì anh đã tận mắt chứng kiến cô đang cười tươi như hoa với thằng con trai bên cạnh. Anh đang giận mà cũng có thể là đang ghen vì cô chưa bao giờ cười tươi như thế với anh khi mà hai người ở riêng với nhau.

Cái gì thế kia? Tên con trai kia đang chạm vào tay cô ư? - anh lập tức nguyên rủa mấy tên vệ sĩ đâu mà không ra giúp cô để cho người khác đụng chạm vào cô thế kia. Rời giấy tờ là có thể lợi dụng sờ mó người khác như thế sao. Thật đáng chết. Mà cái tên đàn em của anh đâu rồi không cho tên kia một phát kim tê đi. Lần này gặp tên đàn em đó phải ra chỉ thị mới mấy được.

Anh nhanh chóng sai người đến thông báo cho cô là anh đến đón cô về để giải quyết tên con trai đang đi cùng cô kia, tốt nhất không nên để họ gần nhau một chút nào nữa. Cô chỉ là của một mình anh thôi, hừ

-Sao anh lại đón em vậy- cô không tự nhiên cười khi nói chuyện với anh

-Tôi không nên đến?- anh vẫn giận chuyện vừa nãy

-Không, không phải- anh đến cô vui còn không kịp nhưng nếu như vậy cô càng khó để quên anh hơn thôi. Cô đang trong quá trình cố gắng xa anh, chuẩn bị cho ngày nào đó khi rời xa anh cô sẽ không quá đau lòng

-Người đi cùng em là...?- anh nhất quyết muốn xác định, anh cũng không phải là người không hiểu đạo lý, có gì thì cũng nên hỏi rõ đầu đuôi đi

-À, là đàn anh của em, anh ấy sắp ra trường nên đang bàn giao lại việc cho em- cô cũng không muốn anh hiểu lầm một chút gì cả

-Nhưng em cười vui quá đấy- anh ghen thật rồi

-Dạ???- cô không rõ ý tứ trong lời nói của anh

-Em chưa bao giờ cười với tôi như vậy khi chỉ có hai chúng ta

-Hả???- cô ngạc nhiên trong lòng nhưng im lặng không nói gì. Xe dừng lại ở một khu đồng cỏ rộng rãi, anh kéo cô xuống ra hiệu cho đám vệ sĩ không cần đi theo. Kéo cô trong lòng đầy mơ hồ đi theo

-Em thích cậu ta? - anh tiếp tục câu hỏi vừa nãy

-.....

-Em chán ghét tôi đến vậy sao?

-....- đây là người luôn lạnh lùng mà hàng ngày mình thấy ư- anh ấy đang giận dữ ư? Vì điều gì- cô miên man suy nghĩ

-Nói cho em biết, em đã là vợ của tôi nên đừng bao giờ mơ tưởng người khác- nói xong anh giận dữ lao vào hôn cô một cách mạnh bạo. Cô càng đẩy ra anh càng bộc phát tính sở hữu của mình càng hôn cô mạnh bạo. Anh không muốn mất cô, anh không muốn cô cười với người khác, giờ anh mới nhận ra cô đã đi vào trái tim anh từ bao giờ

-Bốp- cô dùng hết sức bình sinh, tát anh một cái thật mạnh. Không phải vì anh hôn cô mà là tại sao anh lại như vậy.

-.... Anh nhìn cô, hình như cô chán ghét anh mất rồi.

-Sao anh lại làm thế với em. Anh có biết anh càng làm thế em sẽ lại càng ôm hi vọng, càng ích kỉ muôn bên anh, càng không thể xa anh mà tác thành cho anh không- cô hét lên. Cũng may đám vệ sĩ lúc này tít đàng xa nên không biết hai người đang tranh cãi.

-Em chẳng thích ai cả, em chỉ thích anh thôi nhưng anh có bao nhiêu lạnh lùng, chẳng bao giờ thêm cười với em. Em biết anh dành tình cảm cho người khác rồi nên em cũng không dám ôm hi vọng nhiều. em không dám cười với anh, không dám tự nhiên với anh vì em sợ em sẽ càng yêu anh, lúc xa anh em sẽ không chịu nổi mất- cô úy khuất khóc lóc mà nói tất cả. mỗi lần ở cùng anh em đều rất vui vì chúng ta có thể ở chung với nhau nhưng nỗi sợ mất anh, xa anh còn lớn hơn nhiều.- cô ngồi sụp xuống khóc lóc để anh một mình ngẩn ngơ, thì ra chính anh khiến cô trở nên buồn như vậy, chính anh mới là người làm cô đau lòng

-Vậy nên, anh đừng khiến em hiểu lầm nữa- cô lau lau nước mắt rồi định chạy đi nhưng anh đã kịp kéo cô vào lòng. Ôm cô ghì cô vào lồng ngực của mình để cô thoải mái là khóc.

-Khóc nốt lần này rồi từ giờ cười thật tươi với anh được không?- anh nhẹ nhàng xoa đầu cô ôn nhu mà nói

-Sao?- cô ngừng khóc ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh giờ không lạnh lùng, không giận như lúc trước mà đầy dịu dàng, cung chiều nhìn cô

-Từ giờ, anh sẽ không lạnh lùng nữa, sẽ cười với em để em yêu anh được không?- anh vừa lau nước mắt trên mặt cô vừa dỗ dành

-Dạ?- cô vẫn không hiểu chuyện gì đã diễn ra

-Từ giờ, cứ tiếp tục yêu anh được không?-anh dụ dỗ

-Là anh nói, anh thích em?- cô ngơ ngác hỏi lại

-ừ. Thích em, yêu em- anh đáp rồi cúi xuống hôn cô. Cô đang ngẩn ngơ trong ngạc nhiên và hạnh phúc nên cứ sững sờ vậy.

“đoàng!”- đáng chết đáng lúc người ta say mê thì cái gì xảy ra thế, anh nhanh chóng phản ứng nên vật thể bay với sức sát thương kinh hoàng kia chỉ làm cánh tay của anh chảy một chút máu. Ngay lập tức, một loạt tiếng súng vang lên, anh nhanh nhẹn ôm cô đang hoảng sợ quay vài vòng nên tránh được không ít đạn. đám vệ sĩ thấy tiếng súng vội vã chạy ra nhưng nhanh chóng bị hạ gục, có lẽ họ chỉ có thể làm vệ sĩ cho anh ở thế giới nổi thôi.

-Đại ca, bắt lấy- ngay lúc đó một thanh niên khác cùng với một đoàn người ném về phía anh một khẩu súng, anh bắt lấy chuẩn xác rồi hai bên kịch liệt bắn nhau. Nói thì bảo chém gió làm gì có chỗ nào súng nổ ầm ầm mà người ta không biết nhưng thực tình chỗ này là địa bàn của anh, người thường không bao giờ đặt chân vào được chỉ một vài đối thủ dày công tính toán mới có thể tiếp cận được. Đạo này anh không ở tổ chức nhiều và lại lại để tâm quá nhiều về cô nên đã tạo cơ hội cho đối thủ của mình tiếp cận.

Anh một tay bị thương vẫn ôm cô, tay còn lại không ngừng xả đạn, phía ngoài còn được mấy người yểm trợ, với thế lực đông hơn bọn người đầu têu nhanh chóng hạ gục. Có lẽ máu chảy rất nhiều nên anh hơi mất sức, ngồi gục xuống.

-Đại ca, anh không sao chứ- lão tứ- người vừa ném súng cho anh chạy vội đến phía anh, những người còn lại cũng mau chóng đến một tiếng lo lắng “ đại ca”

-Anh- cô không nói gì, chỉ khóc nhìn anh, tại cô đã hại anh.

-Không sao, chỉ là chảy hơi nhiều máu, gấp đạn ra khâu vào là không sao- anh thông báo với mọi người rồi nhìn cô trấn an, nhất định đã làm cô sợ

-Là lỗi của em- cô òa khóc

-Không sao, không đau mà- anh mỉm cười nhìn cô rồi nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Cô thấy anh chảy máu như vậy còn tâm trạng gì mà tận hưởng sự dịu dàng đó của anh cơ chứ. Cô bối rối đưa tay giữ chặt chỗ bị thương của anh mong nó không chảy máu nữa. lão tứ cùng đám người bên cạnh mau chóng nhặt cầm của mình để đưa anh đi xử lý vết thương đã chứ cứ đứng há hốc nhìn cảnh tượng lạ lùng này thì đại ca của họ hết máu mắt

-Mau gọi thiên Quang nhị ca đến căn cứ- lão tứ ra lệnh rồi đỡ anh lên xe, cô lật đật chạy theo sau, mấy tên vệ sĩ thường đi theo anh được đưa tới bệnh viện.

Xe chạy vào sâu trong căn cứ khoảng 30 phút thì đến căn biệt thự rộng trong rừng,mọi người mau chóng đỡ anh vào nhà rồi ấn nút gì đó đưa anh xuống tầng hầm rộng rãi phía dưới. họ không để ý cô nước mắt nước mũi tèm lem đi cùng mà cũng vì đại ca của họ không cần nên họ cứ để cô đi phía sau.

-Chuyện gì vậy- một thanh niên mặc áo blue vội vã

-Đại ca bị thương – lão tứ ngắn gọn

-May là không nặng lắm- thiên quang xem xét rồi nhanh chóng tiến hành mổ, gấp đạn, khâu lại vết thương cho anh. Không biết do quen với việc này rồi hay anh vốn lãnh cảm nên trong suốt quá trình mặt anh vẫn lạnh như băng không chút gì là đau đớn.

Sau khi xử lý xong vết thương, mọi người mới để ý đến cô gái trên người dính đầy máu, nước mắt tèm lem, lo lắng không ngừng nhưng vẫn toát lên vẻ rất xinh đẹp đáng ghen đó

-Vị này là?- thiên quang ngẩn ngơ, từ trước đến giờ chưa từng có nữ nhân được đưa đến trong khu này chứ đừng nói là xuống tận mật đạo bí mật này. Mà cô gái này trên mặt thập phần lo lắng cho đại ca của họ nên chắc là chị dâu của họ đi

-Chị dâu- lão tứ thay anh trả lời

-Mọi người là...- cô lúc này mới thoát khỏi sự sợ hãi vừa nãy nhưng lại có bao nhiêu nỗi nghi ngờ khác

-Đàn em của anh- lần này anh mở lời.

-VẬY anh là... Cụm từ “ xã hội đen” khiến cô không thể mở lời được

-Chỉ là tổ chức của thế giới ngầm thôi- anh nhàn nhạt trả lời. anh nghĩ chắc cô cũng như những người khác khi biết anh trong thế giới ngầm cũng sẽ sợ mà chán ghét anh. Thật không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy thôi

-Những người vừa nãy là...- cô lại hỏi

-Đối thủ- anh chỉ ngắn gọn những cũng rất rõ ràng

-Chị dâu, thực ra chúng em.- lão tứ nhìn thấy biểu hiện của anh đối với cô cũng biết phần nào tình cảm của họ. anh thực chỉ muốn nói tổ chức của họ làm việc cho chính nghĩa, giúp chính phủ trị tham quan chứ không có giết người không chớp mắt, tránh để cô sợ mà rồi bỏ đại ca của họ, thật lâu rồi đại ca của họ mới tìm được người để anh yêu thương nhưng chưa kịp giải thích anh đã ngăn lại không cần nói bởi anh không muốn cô vì mình mà suy nghĩ

-Có nhiều không?- cô nhìn anh hỏi

-À – anh muốn trả lời nhưng không biết cô muốn hỏi nhiều cái gì

-Có nhiều kẻ thù không? Có nhiều nguy hiểm không?

-Như em thấy chuyện này là bình thường. ngừng một lúc anh tiếp tục- nếu em sợ chúng ta sẽ ly hôn, anh vẫn sẽ cho người bảo vệ em- anh cho cô lựa chọn cuộc sống mới

-Em sợ, tất nhiên là sợ rồi, nếu như anh bị làm sao thì em làm sao mà sống tiếp đây- cô chạy đến ôm chặt lấy anh khiến lão tứ và thiên quang ngạc nhiên vô cùng. Có một cô gái còn lo cho đại ca họ hơn cả bản thân cô ấy, không vui sao được

-Á! – anh nhẹ kêu khi cô chạm vào vết thương của anh

-Em xin lỗi, em xin lỗi. tại em, tại em- cô luống cuống

-Không sao. Em biết anh là người xấu cũng vẫn thích anh sao?

-ừ- cô cười thật hạnh phúc. Anh là người tốt cũng tốt, là người xấu cũng tốt, em là yêu anh, là thích anh thật nhiều nên mong anh đừng có không cần em, đừng có ly hôn em- cô cười nhưng nước mắt chảy ra

-sẽ không đâu- anh dịu dàng lau nước mắt cho cô khiến hai thủ lĩnh cấp cao từ nãy đến giờ đứng đó ngây ngốc nhìn vị đại ca này của họ. lần đầu tiên thấy biểu hiện này của đại ca thật vi diệu quá. Không ngờ một người lạnh lùng quyết đoán lại có thể dịu dàng như vậy.

-a. anh bị vậy nếu về nhà sẽ làm mọi người lo lắng- giờ cô mới thật bình tĩnh

-chúng ta sẽ ra biệt thự ngoại ô của anh ở vài hôm- anh đề nghị

-để bọn em đưa anh về- lão tứ và thiên quang nói

-không cần, cứ vài anh em là được rồi, hai người giải quyết đám người kia đi- nói xong anh nắm tay cô đi ra ngoài.

Cô gọi điện về nhà xin phép bố mẹ nói hai người muốn đi chơi đâu đó khiến cả nhà vui vẻ không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Âm Áp

Căn biệt thự ở ngoại ô này nói trắng ra ở chỗ mà hoang vắng vô cùng nhưng được cái không khí trong lành, quang cảnh đẹp để còn dễ chịu hơn nhiều so với biệt thự trong thành phố của anh.

Tuy không có người ở nhưng do anh có cho người đến quét dọn hàng ngày nên căn biệt thự vô cùng sạch sẽ mà lại có phần thoáng đãng.

Chẳng qua vì muốn đầu người nhà chuyện anh bị thương nên mới ở đây một thời gian nên không có sẵn đầu bếp. Cô thấy cũng lâu rồi mình chưa có làm việc nhà nên nhân cơ hội này ôn lại một chút cũng không có sao. Anh vốn dĩ không muốn cô làm nhưng thấy cô kiên quyết như vậy nên cũng không muốn là cô cụt hứng.

Trước kia khi ở nhà với bố mẹ, mẹ cô suốt ngày bắt cô nấu ăn thì cô chẳng bao giờ thêm đoái hoài đến, ấy vậy mà sau khi về nhà anh, vì không có việc gì làm liền quanh quẩn ở bếp học nấu ăn nên tay nghề quả không tệ, mà căn bản khi học cô luôn dành tình cảm nồng nhiệt nhất để nấu cho anh thưởng thức bảo sao có thể không ngon chứ.

Thấy dáng cô tất bật bên bếp với nạo rau, nạo hành, nạo thịt, tay dao, tay xào tự dung anh thấy ảm áp vô cùng. Đây chẳng phải là điều mà anh luôn mong muốn sao. Khi anh đi làm về sẽ có một người chờ anh, sau đó anh nhặt rau cho vợ anh nấu cơm, anh sẽ cất bát khi vợ anh rửa, hai vợ chồng sẽ cùng nhau xem những bộ phim thật hay... từ lâu lắm rồi anh đã không còn nghĩ đến giấc mơ đó nhưng nay nó lại hiện ra chân thật trước mắt. người con gái trước mắt anh cái gì tốt, được bảo vệ, bên cạnh cô chẳng phải anh cũng sẽ hạnh phúc sao.

-Anh, ăn cơm thôi- cô bung ra bàn bao nhiêu là món, đến cô cũng thật không ngờ mình lại biết nhiều món thế.

-Có hai người, em không cần vất vả nấu nhiều vậy- anh ngồi xuống bàn.

-Không sao, em vui mà. Anh thử món này xem, em học được từ bác lan đấy- cô gấp cho anh một miếng cá vào bát. Do tay phải bị thương nên anh chặt vật gấp bằng tay trái mãi không được.

-A! em giúp anh- cô đưa lên miệng anh, anh vui vẻ đón nhận. anh thấy sao?

-Mẹ em nói em không biết nấu ăn?- anh nghi hoặc nhìn cô.

-Khó ăn lắm sao?- cô áy náy nhìn anh, không ngờ cô lại đem anh ra thử nghiệm cho món ăn của mình.

-Không, anh nghĩ mẹ nói sai. Em có thể mở nhà hàng được rồi đó- anh cười khiến cô thật cao hứng.

-Thật sao? Anh thử món này đi- cô lại gấp cho anh món khác.

-Món này nữa, món này thế nào, món này được không.... cô liên tiếp gấp hết cái này đến cái khác cho anh mà không nghĩ đến mình vẫn chưa ăn gì.

-Tất cả đều rất ngon, em cũng mau ăn đi- anh cố gắng gấp một miếng đưa lên miệng cô. Mất cô đầy nước, gạt đầu đón nhận.

-Sao vậy?- thấy cô muốn khóc anh không khỏi giật mình.

-Là em vui thôi, em đã chuẩn bị sẵn tinh thần rời xa anh, làm cái bóng lảng lẽ bên anh rồi, thật không ngờ lại được anh đón nhận- cô hạnh phúc.

-Ngốc, sau này sẽ thật tốt với em. Không được khóc, sẽ rất xấu- anh đau lòng lau nước mắt cho cô. Từ giờ anh sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu cô.

-Vâng. Anh ăn cái này đi- cô lại gấp đồ ăn cho anh. Ngôi nhà như bùng lên một màu hồng hạnh phúc.

Buổi tối khi cô rửa bát, tuy không thực hiện được giấc mơ đứng cạnh úp bát cho cô vì cô không cho nhưng anh vẫn thấy hạnh phúc vô cùng. Anh đứng phía sau ôm lấy eo cô, cúi đầu đặt xuống vai cô chậm rãi hưởng thụ mùi hương toát ra từ người cô. Cô giật mình thực không tin người như anh mới mấy hôm trước còn lạnh lùng chẳng mấy quan tâm đến mình nay lại bên cạnh âu yếm mình như vậy. dù chỉ là mơ cô cũng thấy hạnh phúc, cứ dễ yên như vậy, cả mặt và tai cứ dần dần bùng lên vì xấu hổ. anh thấy cô đáng yêu vậy không kiềm chế được mà xoay người cô lại hôn cô thật lâu cho đến khi hai người khó hô hấp mới tách nhau ra.

-Anh mau đi tắm đi- cô ngượng ngùng đẩy anh ra rồi chạy vội vào phòng. Anh cười cười sờ lên môi dù gì cô cũng là của anh thôi.

Anh chậm rãi lên phòng ở tầng hai, thấy cô đang nằm trốn trong chăn liền đến nhẹ nhàng nói.

-Anh bị thương, không thể tự mình được, em có thể giúp anh không?- giọng anh đầy mê hoặc.

-Em là con gái mà- cô ngượng chín mặt trong chăn nói ra.

-Nhưng chúng ta là vợ chồng mà và lại cái gì cần thấy anh cũng thấy rồi chẳng lẽ em không thể thấy anh.

-Dạ??- cô ngượng vừa giận ngồi dậy nhìn anh. Rút cuộc anh bảo anh thấy gì không biết.

-À! Mấy hôm trước em ngủ trong bồn tắm, chính anh...- anh nói lấp lửng nhìn cô đầy ái muội.

-Anh, anh... cô xấu hổ lấy gối đánh anh vài cái nhưng chẳng may dính vào vết thương của anh.

-Á! Em xin lỗi, có sao không- cô luống cuống xem vết thương của anh, không ngừng tự trách mình.

-... anh nhú mảy vì hơi đau

-Đề em giúp anh tắm rồi thay thuốc luôn- cô đứng dậy vội vàng

-Em ấy! anh xoa xoa mũi cô- anh có thể tự mình tắm chỉ cần em cài nút áo giúp anh thôi

-Nhưng là... - cô không muốn anh bị thương tự mình vật lộn trong nước

-Anh không có võ dụng đến vậy đâu- nói rồi anh bước vào phòng tắm, tự cười vì cô vợ nhỏ của mình dễ dàng bị chọc vậy.

Khi ra phòng tắm anh thấy cô đang loay hoay với đồng hồ y tế. vừa thấy anh ra cô đã kéo anh ngồi xuống giường để thay thuốc. Cũng may cô không có hậu đậu nên quá trình thay thuốc rất nhanh đã xong

-Có đau không ạ?- cô đau lòng thay anh

-Không. – anh kéo cô vào lòng ngực an ủi

-Chỉ tại em- cô tự trách mình

-Chẳng phải bảo vệ em là trách nhiệm của anh sao. Không cần thấy có lỗi. từ giờ chỉ cần yêu anh nhiều hơn là được

-ừ- cô gật gật đầu trong lòng ngực của anh

-từ giờ anh sẽ thật tốt với em

-ừ

-đi ngủ thôi- anh tắt đèn định kéo cô xuống ngủ cùng nhưng chưa kịp cô đã đứng dậy

-em định ngủ ở phòng khác- anh khó hiểu, trước giờ hai người chưa xác định anh mới có ý ngủ riêng, giờ anh và cô đã thế này sao lại còn phải thế

-vâng. Em sợ động vào vết thương của anh. – cô nói

-không sao, anh biết em sẽ không có động trúng, tới đây- anh kéo tay cô

-nhưng là...- cô không nói rõ

-là sao?- anh không biết cô đang nghĩ gì

-em xem phim thấy nếu một nam một nữ ngủ cùng 1 giường nhất định sẽ có em bé, em vẫn đang đi học nên...- giọng cô nhỏ dần, mặt và tai đỏ ửng lên

-Em đã học những trường nào?

-Trường tiểu học A, trung học B, Đại học C. Để làm gì ạ?- cô thành thật trả lời anh

-Đề anh cho bổ sung thêm mấy giáo viên giáo dục giới tính tới- anh vừa nói vừa kéo mạnh cô xuống giường. Cô không phản ứng kịp nên ngã vào lòng anh. Ở mức này vẫn chưa thể đâu- anh áp cô xuống hôn một hồi thật lâu mới bỏ a khiến cô hồn hên thở không ra hơi.

-Mau ngủ đi- anh kéo chăn và kéo cô vào lòng rồi ngủ. hôm nay anh bị thương nên mới tha cho cô, lần sau nhất định không.

Cô tin anh an an tĩnh tĩnh úp mặt vào ngực anh từ từ đi vào giấc ngủ mà không biết hành động này khiến anh có bao nhiêu ngửa ngáy trong lòng.

Những ngày sau đó là những ngày coi như ngọt ngào đi. Anh chỉ tiếp nhận công việc qua máy tính ngày ngày đều ở bên cô nhìn cô tất bật dọn dẹp, nấu ăn quả là không khí gia đình. Thật là niềm hạnh phúc mà anh tìm kiếm bấy lâu.

-Mai chúng ta có thể trở về rồi. – anh nói- lúc về anh vẫn muốn ăn món ăn em nấu được không? Quả thực món cô nấu rất ngon đi và lại anh quen với hương vị cô tạo ra rồi nên không muốn quên nó. Tiếp nữa anh thấy cô rất vui khi nấu ăn nên muốn cô tìm kiếm chút niềm vui trong cuộc sống chán ngắt của mình

-Được- cô cười rất tươi. Cô thật cảm thấy hạnh phúc khi được nấu cho anh những món mình đã học.

-Tối nay em đợi anh trong phòng đi. Anh quyết chút công việc rồi về. không được ngủ trước

-Vâng- cô không bao giờ từ chối yêu cầu nào của anh.

Ăn tối xong, có một nhóm người đến đón anh, cô nghĩ anh đến tốt chức ngầm của mình giải quyết việc gì đó nên chỉ dặn anh nhớ cẩn thận, cô nhất định đợi anh về. Thật ra anh chỉ đến xác định nhóm người đã định tiêu diệt anh hôm trước xem đằng sau chúng là ai thôi. Thủ này nhất định anh phải báo đi.

1h đêm, cô nghe thấy tiếng một đoàn xe chạy vào, cô biết anh đã về, vội vã chạy xuống mở cửa. Anh cho những người khác về chỉ giữ lại chừng mười người canh giữ rồi quay về phía cô, bước vào nhà

-Anh đã về- cô nhào vào lòng anh

-Anh về rồi- anh ôm đáp lại cô. Sao không đi ngủ trước đi- anh vuốt tóc cô ôn nhu

-Em chờ anh- cô nũng nịu ôm chặt lấy anh sợ mình lơ là anh sẽ đi mất

-Đi ngủ thôi- anh vòng tay bế cô lên tầng

-Em tự đi được, anh đang bị thương mà- cô đòi xuống

-Không sao rồi, ở yên đây- anh nói

Cô ngượng ngùng, cũng may ở đây không có người làm chứ nếu không xấu hổ chết mất.

Anh bế cô đặt lên giường, nhìn cô bằng con mắt mãnh liệt hỏi

-Em yêu anh không?

-Có. Rất yêu- tay cô vuốt ve khuôn mặt tuấn lãng của anh

-Em có tin anh không?

-ừ- cô tin chứ, dù bị anh gạt cô cũng nguyện tin anh

-anh cũng yêu em- anh cúi xuống hôn cô, tay không chịu yên phận mà dò dẫm cởi chiếc áo ngủ của cô. Cô bị anh hôn tới đầu óc mê loạn không thể chống cự lại. Tiếp đó anh di chuyển hôn xuống thân mình nồn nà của cô, lúc này cô mới giật mình

-anh- cô hơi run run, chưa từng có ai chạm vào người cô chứ đừng nói hôn cô thế này

-tin anh, - giọng anh khàn khàn khiến cô mê muội.

tiếp đó quần áo hai người cứ từng cái một rơi xuống. Anh dò xét cơ thể cô, rồi cuối cùng cùng cô kết hợp làm một. trong căn phòng tràn ngập âm thanh ám muội. Từ nơi tư mật kết hợp. một giọt máu tràn ra, anh biết từ giờ cô chính là của anh, anh sẽ cẩn thận yêu thương mà bảo vệ. cao trào hết lần này đến lần khác, đến lúc trời sáng chẳng biết cô mệt hay ngất đi thì hai người mới dừng lại. anh cẩn thận ngắm nhìn thân hình trắng xinh tràn đầy dấu hôn khẳng định quyền sở hữu của mình mà ôn nhu cúi xuống hôn thật nhẹ nhàng rồi mang cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi mang cô sang phòng khách cùng nhau nghỉ.

Sáng sớm hôm sau khi cô mở mắt dậy thì trời đã muộn lắm rồi, định ngồi dậy nấu bữa sáng cho anh thì chợt thấy cả người rã rời, phía dưới thân đau đớn không ngồi dậy được. lại thấy mình hình như đang không mảnh vải nào nằm trong vòng tay của anh không khỏi nhớ lại sự việc tối qua. Bất giác mặt đỏ lên rồi chui đầu xuống chần. Anh thức dậy từ nãy đã thấy một hành động biểu cảm của cô mỉm cười cho sự đáng yêu của cô

-có gì phải xấu hổ chứ- anh kéo chăn khỏi đầu cô rồi cúi xuống hôn hôn cô khiến cô không thể xấu hổ hơn được nữa

-Đừng, chúng ta phải về mà- cô hơi chống cự.

-Một lát nữa cũng chưa muộn mà- nói xong anh lại cuồng nhiệt dụng chạm vào cô

Thế là khi về đến nhà đã giữa trưa mà hai người vẫn còn chưa được ăn sáng. Thế nhưng thật chẳng ngờ vừa vào đến nhà, cả hai người thấy không khí có phần khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người Lạ

Trong phòng khách sang trọng, ông anh đang ở trạng thái tức giận vô cùng, bố mẹ anh cũng không thấy thoải mái gì. Một cô gái xinh đẹp đang ngồi cùng họ. Đám người làm cũng mang một vẻ sợ sệt khi thấy anh ôm em cô bước xuống xe thì mới bắt đầu thoải mái hơn. Cô còn đang nghĩ chẳng lẽ ông bị sao hay bọn họ đã biết việc anh bị thương nên tức giận thì ông quản gia của nhà anh đến thì thăm điều gì đó khiến mặt anh biến sắc xấu vô cùng. Chưa bao

giờ đám người làm nhìn thấy anh đáng sợ đến vậy, cô ngỡ ngác nhìn anh ánh mắt anh mới dịu xuống một chút, bình thần ôm cô đi vào. Đám người làm và ông quản gia nhìn thấy vậy thì ngây ngốc, vừa mới nãy thôi còn đáng sợ như quỷ vậy mà khi nhìn thấy cô chủ của mình anh mắt mới chan hòa và ôn nhu làm sao. Đã thế lại còn bỏ thí cho họ nhìn thấy một nụ cười thật tươi dễ dàng cô chủ, nụ cười này quả là đáng giá quá đi.

-Chúng con về rồi- cô không biết điều gì nên muốn tạo không khí vui vẻ ngay từ đầu. Vừa mở cửa ra đã thấy cả nhà ngồi đó với một cô gái lạ với không khí không mới tốt lắm.

-Hai đứa về rồi à- ông anh thấy hai người cùng bước vào thì nhanh chóng phản ứng đầu tiên. Đi chơi vui không?- ông anh cung chiều nhìn cô

-Dạ, vui ạ- cô đáp. Con nhớ ông lắm- cô ôm cổ ông lấy rồi. anh cung chiều nhìn cô đang làm nũng với ông nội mà không thèm để ý đến cô gái bên cạnh. Bỏ mẹ anh thấy thế dù không biết chuyện gì cũng nhanh chóng nhập cuộc nhằm thể hiện tình cảm với cô

-Hai người đi chơi mà không mua quà gì cho hai ông bà già này?- giọng mẹ anh vờ hờn trách

-Con ... con...- cô tưởng mẹ giận nên không biết giải thích thế nào vì họ có đi chơi đâu, cô hương mắt về phía anh cầu cứu. anh nhìn cô với ánh mắt rất chi là không liên quan đến anh, tại em cả thôi

-Bà ấy đùa thôi. Hai đứa đi đâu chơi?- bố anh đỡ lời

-Chúng con ra biệt thự ngoại ô thư giãn- anh đến bên ôm eo cô nhìn cô cười rồi phóng một ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái lạ bên ghế kia

-Cô ấy cứ đòi về sớm vì nhớ mọi người nên không kịp mua quà- anh nói dối không chớp mắt

-Sao không ở đó nghỉ ngơi lâu lâu một chút, vội về làm gì- ông anh trách yêu

-Con nhớ mọi người mà- cô đáng yêu thế ai mà trách cho được. anh vuốt vuốt đầu cô dễ dàng.

Cô gái xinh đẹp kia bị cả nhà anh coi như không khí nên kiềm chế con tức giận cất một tiếng gọi nhẹ nhàng

-Tiến đạt, thật lâu mới gặp anh- cô gái cười

Cả nhà anh thấy cô lên tiếng thì im lặng nhìn cô gái lạ

-Lâu rồi không gặp- anh hồ hững

-Cô ấy là- cô nhìn cô gái rồi nhìn một lượt nhà anh tìm câu trả lời

-Tôi là hạ vy, người yêu.... Chứ người yêu cũ chưa kịp nói ra đã bị anh bẻ gãy

-Nhưng, em mệt rồi, anh đưa em về phòng nhé, để người lớn tiếp chuyện với cô ấy- tiến đạt ôm eo cô hướng lên phòng

-Vậy con không làm phiền mọi người- cô xin phép lên lầu cùng anh, hai người cười cười nói nói lên lầu,

Trên phòng ngủ

-Anh, cô gái vừa rồi thật xinh a- cô không so đo khen

-Không bằng em đâu- anh âu yếm ôm cô trong lòng. Quả thật cô ấy cái gì cũng không bằng em- anh trầm nghĩ

-Thật?- cô mong chờ nhìn anh

-Thật- anh khẳng định sủng nịnh cô. Cô cứ thế ôm anh ngủ đến tận tối

ở dưới phòng khách

-Giờ cô có thể đi rồi, đừng phá cuộc sống hạnh phúc của con trai chúng tôi- bố anh hạ lệnh trực xuất khách

-Cháu xin phép đi trước nhưng cháu nhất định sẽ quay lại mang anh ấy trở về bên cháu- cô gái chào mọi người về nhưng mang đầy tính khiêu khích

-Không tiễn- ông anh không thể giận hơn. Từ giờ nghiêm cấm cô gái này có thể đến trước cổng nhà chúng ta- ông ra lệnh

Cô gái bước ra khỏi nhà với nụ cười mang âm mưu

Tối đến khi có người làm gõ cửa mời hai người xuống dùng bữa tối hai người mới xuống. Ngồi vào bàn ăn, vừa mới gấp một đĩa anh đã nhăn nhó không muốn ăn. Gần một tuần ăn đồ của cô nấu khiến anh không thể dứt ra được không muốn ăn món của người khác nữa. anh hơi nhăn mày buông đĩa, giọng hơi nũng nịu

-Nhưng, anh muốn ăn thức ăn em nấu

-Đội em một lát- cô vui vẻ vào bếp. ở ngoài phòng ăn người làm và cả nhà anh còn đang há mồm bất động. đây quả thật là thằng con trai lạnh lùng một tuần trước họ đã gặp ư. Trước đến giờ chẳng phải ăn là ăn, đâu có kén chọn đâu. Mà cái giọng điệu vừa này là sao, đến mẹ anh 30 năm nay cũng đâu có nghe qua mà giờ anh lại dùng cái giọng này để nói chuyện.

-Có chuyện gì sao?- anh lấy lại âm vực lạnh lùng nhìn mọi người đang nhìn mình không chớp mắt

-Con bị sao vậy- mẹ anh sờ đầu anh xem đứa con này có bị sốt không

-Mẹ sao vậy?- anh gạt tay bà xuống

-Con đã thích thú nhưng à?- bà nhanh nhẹn hơn trong tình cảm

-Không được sao?- anh vẫn nhàn nhạt nói chuyện với mọi người

-Tốt, tốt chứ sao- ông anh giờ mới phản ứng lại được

-Thế còn hạ vy thì tính sao?- bố anh có vẻ nghĩ xa nhất

-Con không liên quan đến cô ta, con chỉ muốn hào hào mà yêu thương nhưng thôi- anh không mấy nhiệt tình

-Con cẩn thận, nhưng nó dễ tin người lắm, đừng làm nó tổn thương- mẹ anh chỉ dặn anh thế thôi

-Nếu làm nó tổn thương, đừng nhận tội làm ông- ông anh phán quyết

-Con biết rồi- anh trả lời tuy không quan tâm lắm nhưng kì thực là đầy quyết tâm đi.

Lúc này ở dưới bếp mọi người cũng ngạc nhiên vì cô chủ của họ có thể thành thành thực thực mà nấu ăn, các món ăn đủ sắc, vị hương chẳng kém với nhà hàng khách sạn là bao nhiêu, đầu bếp trong nhà còn có phần bội phục khả năng của cô đi.

Chỉ tầm 30 phút sau một bàn thức ăn đã xong, mọi người giúp cô bưng ra để cùng các món trên bàn. Anh cầm đĩa gấp vài miếng ánh mắt triu mến, nhìn cô cười tỏ vẻ thỏa mãn. Cả nhà anh nhìn anh cười mang đầy ý cưng chiều cho cô không khỏi một lần nữa ngây ngốc. Mọi người nhìn đồ ăn cô nấu cũng không khỏi thêm thường gấp một gấp, quả thực là ngon không tả nổi, đĩa nọ tiếp đĩa kia chẳng mấy chốc đã hết trong khi đồ ăn khác trên bàn còn đầy. cô từ này giờ nhìn mọi người ăn, tay không ngừng gấp đồ cho anh và ông, lòng tự dung mang tư vị hạnh phúc vô cùng.

Từ hôm đó, ngày nào cô cũng có thêm một việc nữa đó là chuẩn bị bữa sáng, trưa, tối cho mọi người. quả thật cô rất có thiên phú trong lĩnh vực này. Mỗi ngày ba bữa, mỗi bữa một món không bao giờ trùng. Trên bàn có ít nhất 20 món một bữa. vì không muốn cô vất vả, bố mẹ anh có nói cô chỉ cần chỉ công thức cho người làm làm nhưng họ nấu kiểu gì cũng không thể bằng cô được nên anh không bao giờ đựng đĩa hoặc cũng có thể anh muốn giữ lại những khoảnh khắc ấy, cuối cùng vẫn là cô phải ra tay thôi.

Mà khoa trương hơn là mạnh huy và tiến thành có một lần đến chơi đúng bữa ăn, được thưởng thức tài nghệ của cô liền mê đắm một mực đòi mời đầu bếp ấy về nấu cho họ, anh nói họ có tiền cũng không thể mời được đâu vì cô chính là chị dâu họ. Hai người họ biết không mời được cô về nấu ăn cho họ nên tối nào cũng mặt dày đến ăn trực mới sợ chứ.

Có lần anh cũng cô về thăm nhà cô, cô chủ động đòi xuống bếp đã khiến bố mẹ cô vạn phần ngạc nhiên rồi đến khi thưởng thức tài nghệ của con gái không thể không bội phục trình độ nấu ăn của thầy con gái mình. Nếu bà biết có có thiên phú này sẵn chắc bà đã gả cô đi từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lỡ Yêu Em Quá Rồi

Từ lần đó, anh đặc biệt chú ý đến an toàn cho cô nên trực tiếp phải lao tứ và các thuộc hạ của mình cùng các vệ sĩ của bố anh bảo vệ cho cô. Cô nói gì cũng không biết nguy hiểm đang rình rập mình khắp mọi nơi, cứ ngày ngày thơ thơ mà sống.

Có một hôm khi đi ra cổng trường đang chờ xe cô gặp lại khuôn mặt của cô gái mấy hôm trước ở nhà mình. Thấy cô, cô ta tiến lại gần

-Chị là ... hạ vy- cô cố nhớ lại tên cô gái ấy

-Em còn nhớ- hạ vy cười tươi. Chị có thể cùng em nói chuyện chút được không?- cô ta hỏi

-Được, em cũng đang rảnh- nói rồi cô gọi cho bác lưu bảo bác không cần đi đón vợ. hai người đi đến 1 quán cà phê gần đó

-Chị có việc gì ạ?- cô mở lời trước

-Anh tiến đạt có nói cho em biết gì về chị không?- hạ vỵ dò hỏi

-Dạ, không có- cô cảm giác sắp có chuyện gì thì phải

-Em có biết anh ấy có 1 người bạn gái- cô ta chậm rãi dẫn dắt

-Chưa ạ- cô dỗi lòng, chẳng lẽ chính là cô gái này, cô ấy là đang muốn đòi lại anh ư?

-Người đó là chị- cô ta chậm rãi. Khi đó hai anh chị rất yêu nhau nhưng chị phát hiện mình bị ung thư gan đành phải gạt anh ấy ra nước ngoài phẫu thuật, vì không biết mình có thể sống trở về hay không nên chị đã rất tàn nhẫn để gạt anh ấy ra- hạ vỵ bắt đầu chảy nước mắt. Cô thấy vậy đột nhiên cảm thấy bất lực thì ra còn có người khác ngoài cô yêu anh như vậy. cô đau lòng, trước kia là anh hiểu lầm thôi nếu bây giờ anh biết sự thật thì anh sẽ gạt bỏ cô đi đúng không?- cô tự nhủ

- Gần đây chị mới trở về, vừa đến nhà đã gặp anh ấy và em, chị biết chị đã mất anh ấy rồi- hạ vỵ tiếp tục khóc

-... cô chỉ lắng nghe, tim cô thật sự đau quá

-Nhưng chị phát hiện ra chị không thể mất anh ấy được. chị biết hai người chỉ vừa mới quen nhau thôi nên chị cầu em hãy vì một người sắp chết như chị mà để anh ấy bên chị vài bữa được không?- cô ta cầu xin cô

-Sắp... sắp...- cô nhìn hạ vỵ mà lấp bắp

-ừ, chị không khỏi, 10 năm qua chị quá đau khổ để quên anh ấy nhưng không thể nên chị muốn cuối đời anh ấy có thể thông cảm tha thứ cho chị để chị có thể thanh thản ra đi. Chị cầu em- hạ vỵ như quỷ xuống cầu cô thật.

-Nếu anh ấy còn yêu chị, em sẽ hảo hảo tác hợp hai người- cô phải cố gắng lắm mới nói được mấy câu ấy. Bảo làm sao để cô quên anh đây, cô không ngờ hạnh phúc của mình lại được cướp từ một người khác, người ta vì yêu anh mới rời anh, giờ người ta sắp chết chẳng lẽ cô còn nhẫn tâm cướp của người ta nhưng mà cô cũng là người mà, làm sao mà vui vẻ mạng người đàn ông mình yêu thương nhất cho người khác.

Cô lao đảo bước về. Lúc đó, lão tứ bí mật bảo vệ cô cũng đã gọi điện cho anh báo cáo tình hình. Anh cau mày không ngờ nữ nhân kia lại có thể dùng đến chiêu này. Nếu là trước đây anh có thể bỏ qua đi nhưng giờ nữ nhân này lại dám phá vỡ quan hệ của vợ chồng anh, không có cửa đâu. Anh lập tức sai người điều tra tất cả các thông tin về hạ vỵ những năm qua. Anh đương nhiên không có ngu ngốc đến mức điều tra thông tin chính đi mà liên hệ với tổ chức bên đó nhờ họ giúp đỡ. Họ nghĩ anh là ai chứ.

-Hôm nay xảy ra chuyện gì không vui sao?- anh đã biết rồi nhưng vẫn là muốn cô có thể tâm sự với anh

-Không có gì ạ. Anh làm xong rồi nghỉ sớm- cô buông anh ra tiến về phía giường ngủ.

Anh kéo cô lại hôn nồng nhiệt rồi hướng tới giường mà đề cô xuống, anh không biết cô gái này có bao phần yêu anh nhưng với tính cách của cô có thể lắm sẽ rời xa anh, anh không cho phép bởi cô là của anh. Hai tay anh dần cởi bỏ trang phục trên người cô

-Anh còn phải làm việc- cô hơi khàn trương. Dù gì thì từ lần đầu tiên họ không có thân mật hơn ngoài hôn vì ah bận bù công việc còn cô bận bù bài. Đột nhiên gần gũi thế có phần bối rối

-Anh đã xong- anh khàn giọng tiếp tục hôn cơ thể cô tiện tay trút bỏ áo quần của mình.

-Ừm- yêu anh nên cô nguyện ý phối hợp với anh.

Hai người lại lần nữa hoà vào nhau.

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh lại đã không thấy anh rồi. vợ vàng đến trường chuẩn bị cho buổi học vì thời gian không còn sớm nữa. mấy ngày gần đây dù không có làm gì nhưng sáng nào anh cũng tỉnh dậy trước rồi đợi cô tỉnh hai người mới cùng rời giường nên sang nay không thấy anh cô có phần hụt hẫng, mang theo tâm trạng hơi hụt hẫng đi học nên cô nhanh chóng trở về nhà vào buổi trưa.

Tại một nhà hàng

-Tiến đạt, anh cuối cùng cũng chịu gặp em- hạ vỵ rất vui khi anh chịu gặp

-Tôi đến muốn nói rõ ràng với cô- anh chưa ngồi xuống cũng chưa muốn ngồi xuống đã muốn giải quyết vấn đề

-Anh cứ ngồi xuống đã- cô ta cười thật tươi kéo tay anh ngồi xuống ghế.

Hình ảnh như vậy thật khiến người ta dễ dàng hiểu lầm nếu nhìn từ xa, bởi nhìn trông hình như họ đang rất vui vẻ hẹn hò vì không ai thấy được biểu cảm trên mặt người đàn ông nhưng trên mặt người con gái lộ rõ vẻ vui mừng khôn xiết và thật không biết ông trời vô tình hay cố ý mà lại để cô trong 53 giây

dừng tại ngã tư đèn đỏ nhìn thấy trúng cảnh ấy mà không kịp nhìn cảnh lúc sau là anh giận dữ đẩy hạ vy ra vì đèn xanh đã bật. cuối cùng dù có là vợ của anh, cô cũng không thể không tác hợp cho tình yêu của anh với hạ vy đi bởi cô thật lòng mong anh hạnh phúc. Chẳng phải lúc trước cô đã từng nói khi anh thấy người mình yêu cô sẽ ra đi sao. Giờ chính là lúc ấy rồi, không nên dây dưa thêm nữa.

-Buông tay- anh giận dữ hất tay hạ vy ra, khung cảnh này đáng lẽ cô cũng nên thấy, lẽ ra đèn đỏ nên để thêm 10 giây nữa, chỉ cần 10 giây thôi.

-Hôm trước cô đến trường gặp vợ tôi- anh vào thẳng vấn đề

-Cô ấy nói cho anh biết- hạ vy nghi ngờ vì đáng lẽ nhưng sẽ không bao giờ kể chuyện đó

-Không cần, làm gì có chuyện gì qua mắt được tôi- anh lạnh lùng- kể cả việc khi xưa cô đã phản bội tôi ra sao- anh nhìn cô ta bằng ánh mắt giết người. Thực tình, khi ấy tuy không có quyền lực lớn như giờ nhưng anh cũng không phải không có năng lực. chẳng qua là anh không muốn bày ra thân phận của mình nên làm người yêu của hạ vy trên danh nghĩa một cậu thanh niên bình thường thôi. Anh vẫn cho người theo dõi bảo vệ cô ta nên mọi việc cô ta làm anh đều biết, chuyện cô ta vừa làm người yêu anh, vừa quen một thiếu gia khác anh biết cả nhưng tuổi trẻ mới yêu lần đầu nên anh một lòng tha thứ và đối tốt với cô ta mong cô ta tỉnh ngộ. chỉ là cô ta không biết hồi cả còn dám qua đêm với người khác trong khi anh và cô ta chưa có gì hơn một nụ hôn thì anh mới cực tức giận, loại con gái như cô ta anh thật không cần. sau đó anh cắt đứt mọi liên lạc bắt đầu tiếp quản công ty phát triển lớn mạnh đến giờ. Nay gặp được nhưng coi như đã giúp anh hoàn thiện con người mình rồi.

-Không phải, em không có, anh hiểu lắm rồi- cô ta cứ nghĩ anh chưa biết gì nên cô ta bắt đầu câu chuyện

-Hiểu lắm- anh nhìn cô ta mĩa mai. Cô ta nghĩ anh là ai mà chưa điều tra sao. Anh biết sau khi chia tay cô ta đã trải qua hai đời tình nhân rồi. chẳng qua tên nào sau đó vài năm đều phá sản nên cô ta không cam tâm. Mấy tháng trước thấy anh trên báo chí với chức danh chủ nhân của tập đoàn toàn cầu cô ta mới bắt đầu thực hiện kế hoạch. Cô ta nhờ người làm giả hồ sơ bệnh án rồi về nước. thật không ngờ cô ta điều tra được ít nhiều về nhưng nên tiến hành trên nhưng đầu tiên. Loại con gái này quả anh không thể tha thứ

-Đúng vậy, Đạt, trước đây là em bệnh nặng, sợ không qua khỏi nên mới nhẫn tâm đẩy anh ra, giờ em đã khỏi, em muốn chúng ta trở về như xưa- hạ vy cầm tay anh cầu khẩn, nước mắt tuôn rơi, nói thật mấy tên đàn ông bình thường mà nhìn thấy cảnh này thì chẳng xà vào mà giúp cô ta tiếc là anh không nằm trong số đó

-Trở về như xưa? Không bao giờ- anh hất bàn tay của hạ vy ra khinh bỉ nói, thật không ngờ cô ta còn lấy cả mạng mình ra nói bừa. nếu không phải anh đã điều tra rõ thì cũng có thể tin màn kịch này là thật đi

-Tại sao chứ? Anh vẫn còn yêu em mà

-Yêu cô? Tôi hận cô còn không kịp

-Trước kia anh rất yêu em mà, tất cả những thứ đó chỉ là hiểu lầm thôi, không tin anh xem cái này đi- cô ta vừa nói vừa đưa một tập bệnh án ra trước mặt em

-Chỉ bằng cô xem cái này đi- anh ném một tập tài liệu về phía cô ta. Tập tài liệu có hình ảnh từ hơn 10 năm trước cho đến tận bây giờ. Cô ta nhìn thấy mặt tái xanh không nói được lời nào

-Cô đã biết tôi là ai mà còn giả trò đó sao?- anh nhếch mép khinh. Thật ngu ngốc. Từ giờ nếu còn đến làm phiền Nhưng thì đừng có trách tôi vô tình- anh nói xong lạnh lùng bước ra ngoài bỏ mặc cô ta ngồi đó thất kinh.

Nhưng sau khi thấy anh gặp hạ vy cứ ngốc ngốc ghéech ghéech nghĩ họ sẽ giải quyết hiểu lầm nên cô chỉ viết lại một bức thư ngắn kể qua hoàn cảnh mà hạ vy nói với cô, nói với anh hạ vy rất yêu anh, anh hãy trân trọng, yêu thương cô ấy đến cuối đời. Cô sẽ tìm lý do ly hôn để không ảnh hưởng đến anh, cuối thư cô chúc anh hạnh phúc và không quên nói câu em yêu anh.

Anh không biết việc gì. Đến tối về đến nhà không thấy cô đâu. Đến giờ cơm không thấy cô xuống, mọi người lên phòng không thấy có người, anh Lên phòng thì thấy bức thư của cô đột nhiên thấy vừa tức giận vừa đau lòng. Cô vì tình thương dành cho một người xa lạ mà bỏ anh, vì tin cô ta mà rời xa anh, anh không giận sao được nhưng anh biết cô cũng rất đau khổ đi nên thật không nhẫn tâm tức giận với cô.

Anh vội vàng xuống dưới nhà rồi tức tốc ra ngoài nói hôm nay cô đi họp đoàn về muộn nên giờ anh đi đón. Thực tình không muốn cho ông anh biết, nếu cả nhà anh biết sẽ tức giận và đau lòng thế nào đi.

Vội gọi điện cho lão tứ- người anh an bài đi theo bảo vệ cô- lão tứ nói hôm nay cô lạ lắm, đi về nhà mẹ rồi một mình đến ngôi nhà ở ngoại ô mà trước đó anh và cô ở, cô ở lý trong đó đến giờ vẫn chưa ra. Anh tứ tức lái xe đến đó

Cô thật ra chẳng biết mình luôn có người theo dõi nên không biết anh nắm bắt mọi thông tin của mình. Cô muốn trước khi ra đi có thể đến nơi tràn đầy kỉ niệm của hai người bởi đó có lẽ sẽ là những ngày tháng hạnh phúc nhất của cô, cô muốn mãi lưu giữ nó.

Vẫn còn đang lưu luyến chiếc giường lần đầu tiên cô và anh ngủ chung, lần đầu tiên cô và anh hoàn toàn trở thành của nhau chợt có tiếng cửa mở ra

-Anh, sao anh lại ở đây?- cô ngạc nhiên đứng dậy nhìn về phía anh

-Anh đến tìm em- anh nhẹ bước từ từ đến bên cô vuốt ve khuôn mặt cô

-Không phải anh nên .... Nên... ở bên... chị hạ vy sao?- khó khăn lắm cô mới nói được hết câu này mà không rơi nước mắt

-Ngốc này, anh không ở bên em, lý nào phải ở bên cô ta- anh ôm cô vào lòng đau lòng. Giá mà cô đừng hiểu chuyện thì tốt hơn rồi

-Nhưng là.. chị ấy rất .. yêu anh.. em là... không nên...- cô mãi mới nói được vài chữ

-Không nên gì chứ? Anh là không yêu cô ta- anh lau vài giọt nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn của cô

-Nhưng mà, chị ấy sắp.... chết, anh là nên...- cô nhìn anh khó xử

-Cô ta không chết được đâu. Em tuyệt đối không được tin lời cô ta. Anh đã điều tra cô ta rồi hôm nay đến nói rõ với cô ta rồi, em không được suy nghĩ lung tung nữa.- anh siết chặt cô

-Nhưng ....- cô con muốn nói nữa

-Sao lắm nhưng vậy- anh mắng yêu. Anh là yêu em quá rồi, Em định bỏ anh thật chỉ vì lời cô ta, em phải bị phạt- nói rồi anh không cho cô cơ hội phản kháng, hôn lấy cô, đè cô xuống giường.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy cô thấy anh đang ôm mình trong lòng. Cô sợ đây chỉ là giấc mơ nên tiếp tục nhắm mắt vùi vào lồng ngực ấm áp của anh định ngủ tiếp nhưng anh không cho cô cơ hội ấy nên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, kể cho cô những chuyện của anh, nhắc nhở cô tuyệt đối không được tin hạ vy, cũng không được tự ý rời xa anh nữa, nếu không anh sẽ lật tung tất cả mọi góc ngách để tìm cô. Cô vui vẻ gật đầu như chú mèo con hạnh phúc.

-Anh, không phải căn phòng bí mật ở tầng ba anh không cho người khác vào là nơi cất giữ tình yêu của anh đấy chứ- cô hơi giận dỗi hỏi anh

-ừm, để xem sao- anh lại đùa bỡn cô chút

-Anh – cô giận rồi đó

-Không có, sau này em sẽ biết a- anh ôm cô vào lòng, cô vợ mình cũng biết ghen cơ đấy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chồng Là Báu Vật

Lại một năm học mới bắt đầu. năm cuối cùng nhà trường có yêu cầu các sinh viên phải tìm được một công ty để thực tập. Phi Phi có nói đến tập đoàn nhà cô ấy thực tập nhưng Tập đoàn nhà Phi Phi không nhỏ mà năng lực của cô thì không đâu ra đâu nhờ xảy ra chuyện gì thì cô không gánh vác được. Lại nói đến tập đoàn toàn cầu của chồng cô, đừng nói là Quy mô của nó to nhất nhì khu vực mà nhân viên ở công ty tuyệt đối năng lực không phải dạng vừa đâu. Nghe nói để làm được ở các công ty chi nhánh của tập đoàn khiến cho người ta phải cạnh tranh với tỷ lệ 1/10000 cơ mà mỗi nhân viên đều có bằng thạc sĩ hay sao chứ đừng nói đến trụ sở chính thì trình độ phải cao mức nào. Lại nói từ trước đến giờ chưa bao giờ có thực tập sinh ở chi nhánh của tập đoàn chứ đừng nói là ở tập đoàn vậy nên cô không muốn nhờ anh giúp đâu, nhờ lại làm anh mất mặt đi.

-Bố, con muốn cho nhưng đến trụ sở chính thực tập- trên bàn ăn anh chủ động nói chuyện

-Được- bố anh thông thả như trả bài. Hà???- đột nhiên bố anh phản ứng

-Ông thấy thế nào?- anh quay lên phía ông còn đang ngơ ngác hỏi ý kiến

-ừ, quyết theo cháu đi- ông anh bình tĩnh

-Không cần đâu ạ. Trước giờ hình như tập đoàn mình không có thực tập sinh nếu con phá lệ thì không tốt- cô từ chối

-Nhưng con là người nhà nha- mẹ anh cười tươi, không ngờ đứa con trai luôn công tư phân minh của bà giờ lại quan tâm đến người khác như vậy, vì vợ mà phá vỡ luật lệ của mình

-Em chỉ cần làm tốt là được- anh thản nhiên như chuyện đó là bình thường

-Nhưng là..- cô vẫn không nghĩ mình là đặc biệt

-Đạt đã nói vậy con cứ theo nó mà làm- bố anh sau giây phút ngạc nhiên cũng tán đồng, dẫu gì ông cũng không muốn con dâu của mình phải lăn lộn ở công ty khác. Ông thừa biết trong giới kinh doanh này hỗn loạn thế nào, nếu để cô đến chỗ khác chắc chắn sẽ bị bắt nạt.

-Con đi cùng đạt, sẽ dễ dàng chăm nó hơn – mẹ anh nháy mắt với cô khiến cô đỏ mặt

Thế là cũng đã quyết ngày mai cô sẽ đến thực tập chỗ anh mỗi chiều. Để tránh gặp phiền phức cô sẽ tự mình đi tới công ty anh, đồng thời nhận là người quen của thư kí kim của anh.

-Nhưng à! Mày không cần trang điểm làm cho mình xấu đi thế này đâu- phi phi than phiền khi thấy cô đang cố chăm tạo tàn nhang và mụn trên khuôn mặt xinh đẹp không tí vết của cô

-Thế nào, còn nhận ra không?- cô hớn hờ hỏi phi phi

-Tao đảm bảo ông chồng mày cũng không nhận ra đâu- phi bái phục cô luôn người ta muốn đẹp lên không được, cô lại còn làm xấu đi

-Xong- cô vui mừng. tao đi nhé- cô vội chạy ra nhà xe lấy xe đi đến công ty, bỏ lại phi phi ngồi đó lắc đầu thở dài

Thực tình cô không muốn dính líu nhiều với đồng nghiệp nam vì sợ anh hiểu lầm đồng thời cũng không muốn ai nhận ra mình lại nói xấu sau lưng anh nên cô mới làm xấu mình để họ không chú ý đến mình

Tít tít- anh mở tin nhắn thì thấy vài bức ảnh của cô trong bộ dạng vừa trang điểm kèm theo một câu “chị dâu hôm nay” của lão tứ gửi đến. nhìn thấy ảnh cô anh không khỏi cong môi mỉm cười. ngay sau đó có tiếng gõ cửa anh vội thu hồi gương mặt để chịu khi nãy bước vào ghế lạnh lùng nói

- Vào đi

-Tổng giám đốc, tôi đã sắp xếp phu nhân vào phòng kế hoạch đầu tư rồi ạ- thư kí kim nghiêm trang

-Biết rồi. nhớ rõ đó là người thân của cậu

-Tôi đã rõ

-Quan tâm đến cô ấy. giúp tôi sắp xếp một người khác nữa vào để tiện theo dõi tình hình

-Vâng ạ

-Cậu có thể ra ngoài

-Vâng ạ.

Hắn là một cuộc nói chuyện thiếu muối trầm trọng

Sau một cuộc hội thoại ngắn gọn anh thư kí bước ra thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng không bị vạ vạ gì. Tuy ngữ khí của tổng giám đốc vẫn lạnh lùng nhưng anh thấy thực là tổng giám đốc rất quan tâm đến phu nhân đi, anh mong mau chóng gặp được phu nhân khiến tổng giám đốc dễ tâm đi.

Khi gặp cô, thư kí kim không khỏi tròn mắt, vợ tổng giám đốc nếu không phải mỹ nhân cũng không cần phải đến mức ấy chứ nhưng với tính thần thép chịu đủ kích rất nhiều từ vị tổng giám đốc nên anh nhanh chóng bình thần đến đưa cô lên tầng 23 của phòng kế hoạch đầu tư. Cô biết ngay từ khi cô bước vào cửa, mấy cô lễ tân và nhân viên ở tầng 1 đã xì xào về cô nếu cô không phải người nhà của thư kí kim chắc còn lâu mới vào được đây, họ nói cô vừa xấu lại còn thích dựa hơi nữa chứ. Cô thầm nghĩ cô mới là không cần dựa hơi thư kí kim nhé, cô cũng mới là không xấu nhé, không phải vì anh cô còn lâu mới làm thế này. Cô bỏ qua mọi lời đàm tiếu phía sau đi lên tầng 23.

Lại nói, ở đâu trong các chi nhánh của tập đoàn đều có một thang máy riêng biệt dành cho tổng giám đốc chỉ có tổng giám đốc và thư kí được dùng riêng, những người khác tuyệt đối chưa bao giờ có cơ hội bén mảng đến ấy vậy mà cô thực tập sinh mới là cô lại hiện ngang cũng thư kí đi vào đó khiến bao người tức nổ mắt

Khi thấy cô từ thang máy chuyên biệt bước ra hơn 50 nhân viên ở phòng đầu tư kế hoạch đều ngừng trò chuyện nhìn về phía cô và anh thư kí (vì đây là giờ nghỉ trưa)

-Chào các vị. đây là nhưng, từ giờ sẽ thực tập cùng mọi người mong mọi người giúp đỡ- anh thư kí giới thiệu cô với mọi người

-Chào mọi người- cô tươi cười

-Tôi là hương- trưởng phòng kế hoạch đầu tư, từ giờ cùng làm việc vui vẻ- cô hương vui vẻ bắt tay cô

-Chào mừng- các nhân viên trong phòng cũng nói- dù sao có thư kí kim ở đây nên vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ

-Tôi lên trên trước, nhờ mọi người giúp đỡ cô ấy- anh thư kí xin phép

-Vâng ạ- cô hương trưởng phòng cùng mọi người cúi chào anh.

Cô được trưởng phòng nhiệt tình giới thiệu chỗ ngồi rồi giới thiệu qua về công việc của phòng. Qua nói chuyện cô được biết tại trụ sở chính có tất cả 35 tầng lầu, tầng 35 là của tổng giám đốc còn các tầng khác là của các phòng ban, mỗi ban một tầng có khoảng 50-100 nhân viên. Cô tính sơ sơ anh quản lý ở trụ sở chính ít nhất là 1500 người đi. Quá khủng còn chưa thêm tính hơn trăm công ty chi nhánh khắp thế giới nữa, chồng cô đúng là người có tiếng mà.

các nhân viên ở trụ sở chính còn khá trẻ như phòng cô chẳng hạn chị trưởng phòng cũng mới 27 tuổi, những người khác cũng tầm ấy mà được cái ai cũng là trai xinh gái đẹp chưa vợ chưa chồng. cũng may anh đã là hoàn mỹ rồi nên cô không có bị nam nhân ở đây mê hoặc, cô không tính đẹp nhưng cũng không cần ghen tỵ với nhan sắc các cô ở đây.

Buổi đầu tiên làm thực tập cô bị người ta sai vặt nào copy, nào in, nào đánh máy.. toàn mấy việc linh tinh. Đến gần giờ chiều họ còn bắt cô đi mua nước ở tận bách hóa nữa chứ. Cô chẳng để tâm, dù gì làm thực tập phải bắt đầu từ những việc nhỏ nhất, cô vui vẻ làm tất. khi đang định bước vào cô chợt nghe thấy tiếng mọi người xì xào vì cửa chưa được đóng chặt

-Không phải cô ta là người nhà thư kí kim chắc mười kiếp nữa cũng chẳng bước chân vào tập đoàn toàn cầu được đâu- một nữ nhân viên nói

-Trong công ty này có không có phụ nữ chắc em cũng chẳng bao giờ thèm nhìn cô ta đi. Haha- nam nhân viên cười rất sáng khoái

-Cô ta là ai mà dám so sánh với chúng ta chứ- người nữa chen vào

-Trình của cô ta chỉ để sai vặt thôi

-Ngu ngốc

-.....

-.....

-Mọi người làm việc đi, cô ấy sắp về rồi, để cô ấy nghe thấy không hay đâu- trưởng phòng lên tiếng

-Chị sợ sao?- một người hướng giọng

-Chị còn phải nhờ cô ta để tiếp cận thư kí kim, hướng tới tổng giám đốc chứ- trưởng phòng rất thẳng thắn

-Quả không hổ danh trưởng phòng- mọi người tán đồng

-Tất nhiên, mau lên

Cô đứng ngoài nghe hết, hai tay siết chặt túi đồ mình vừa vất vả đi mua, cố gắng bình tĩnh như chưa nghe gì tươi cười đi vào. Tất cả điều này được thu vào ánh mắt một người khác rồi rất nhanh chóng được chuyển đến anh. Anh nhận được tin vạn phần tức giận, nếu không phải cô kiên quyết không muốn mọi người biết thì anh đã thẳng thừng tuyên bố rồi xem ai dám làm khó cô. Anh giận dữ gọi thư kí kim cho gọi trưởng phòng đầu tư kế hoạch lên. Thư kí thấy vậy toát mồ hôi hột không phải chưa gì họ đã đắc tội với phu nhân rồi chứ. Thư kí nhận lệnh gọi người. Trưởng phòng hương tưởng tổng giám đốc gọi lên vì bản kế hoạch sáng nay thì có phần vui mừng vì cô khẳng định làm rất tốt nên chắc không sao. Thật chẳng ngờ khi cô vừa cùng nữ nhân viên trong phòng lên đến nơi lập tức bị tổng giám đốc tức giận nói gì mà không có năng lực, gì mà có một bản kế hoạch nhỏ này mà cũng có lỗi, gì mà sửa lại ngay lập tức tối nay nộp khiến cho hai người co rúm vì sợ hãi vội về phân bổ công việc nhưng tuyệt nhiên không có cho cô xen vào. Cô cũng không biết vì trả thù cho cô mà anh mới làm vậy nên cứ âm thầm làm việc của mình.

Hai tuần này, Cô thường đến công ty đúng giờ nghỉ trưa nên nghe được các câu chuyện họ nói với nhau. Cô phát hiện ra anh là đề tài bất tận để mọi người bàn tán. Từ việc anh mặc gì, đeo đồng hồ gì, đi giày gì, thu nhập như thế nào, những thông tin ngoài lề về bố mẹ anh. ... Đều được mang ra nói hết. cô lúc này cũng mới biết hóa ra họ quên anh đã có vợ bởi mọi cô gái nơi đây đều ao ước được anh nhìn một cái, được làm vợ anh thậm chí làm tình nhân của anh cũng được. hóa ra cô đang có một bảo vật trân quý đó cần phải hảo hảo mà cất giữ.

Trong bữa tối, cô mang những chuyện vui nói cho cả nhà khiến cả nhà cười chết mất chỉ có anh không có phản ứng gì bởi anh biết ở công ty cô phải chịu ủy khuất gì thế mà cô lại không nói cứ giữ một mình trong lòng. thật muốn giận cô mà không làm được. mọi người thấy anh như vậy còn trách anh không nhiệt tình gì cả cô đành nói đỡ cho anh khiến cả nhà không khỏi ghen tỵ.

Tối hôm trước đang ngủ ngon anh cảm nhận được hình như cô đang quằn quại. bật đèn lên anh thấy cô đang ôm bụng, mồ hôi đầm đìa. Vợ vàng gọi bác sĩ trong đêm, cũng may anh có bác sĩ gia đình nên chỉ cần cho người đến đón thôi. Bác sĩ tiêm cho cô một liều thuốc giảm đau rồi mới khám. Chỉ là ăn uống không thường xuyên khiến dạ dày co thắt, từ giờ nhớ chú ý ăn uống nếu không dễ gây ung thư dạ dày. Bác sĩ kê cho cô mấy loại thuốc giảm đau nếu cần

Thật tình, hai tuần này do thực tập cô không có về nhà buổi trưa nên anh không biết cô ăn uống ra sao. Ngày trước ở nhà có bữa cô cũng trốn anh nghĩ không sao, giờ nghe bác sĩ nói vậy anh nghĩ cần ép cô ăn đủ bữa mới được. quả đúng như anh dự đoán, suốt hai tuần nay cô không có ăn bữa trưa, bữa tối lại mãi nấu nướng rồi trò chuyện cuối cùng chẳng được mấy bữa. Vừa lúc tối còn cười đùa mà lúc này đau đớn vậy cũng không kêu, không phải anh cảm nhận được cô còn định chịu đến bao giờ. Đúng là không giận không được.

-Anh – cô ấy náy xin lỗi. xin lỗi làm anh thức giấc

-Nếu anh không thức, em con định chịu đau đến bao giờ- rõ ràng là quan tâm nhưng anh lại tức giận

-Anh đừng giận- cô lay lay tay anh nũng nịu- tại em sợ tiêm

-Hết nói nổi em- anh chỉ có thể chịu thua cô. Đã đỡ hơn chưa- anh sờ mặt quan tâm

-Rồi, không đau tẹo nào- cô tươi cười. à! ba mẹ và ông không biết chứ

-Các phòng đều cách âm nên họ không biết đâu- giờ này còn lo cho người khác, thật hết cách

-Anh mau ngủ đi mai đi làm- cô kéo nhẹ anh xuống giường

-Em ngủ đi, có gì phải báo anh nghe chưa- giọng đầy quan tâm nằm xuống

-Vâng. Anh ôm- cô nũng nịu. từ khi anh nói yêu cô, anh trở nên dịu dàng với cô, tất nhiên cũng chỉ với cô nên cô cứ thể nũng nịu với anh một chút

-Nhanh ngủ đi- anh kéo cô vào lòng, thơm nhẹ vào trán cô

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Anh Muốn Để Ý Em Đây

Nghe lời bác sĩ anh gắt gao kiểm tra các bữa ăn của cô

-Bác lan, từ hôm nay mỗi bữa bác làm một suất cơm bảo bác lưu mang đến công ty cho tôi- anh đề nghị

-Không phải nhưng đã nấu cơm trưa cho con ở nhà sao, sao còn muốn ăn cơm ở công ty, không về nhà sao?- mẹ anh hỏi vì từ lâu rồi nếu không phải đồ ăn do cô nấu anh sẽ không ăn

-Con sẽ nhờ bác lưu mang đến công ty luôn. Phần bác lan làm để cho nhưng- anh vừa ăn sáng vừa nói

-Không cần, không cần đâu- cô vội từ chối, như vậy phiền quá rồi

-Em không nghe bác sĩ nói, từ giờ anh sẽ chiều cô em ăn trưa tránh bị dạ dày như hôm qua- anh quyết luôn, vẻ mặt cực kì nghiêm nghị khiến cô không dám phản kháng

-Tôi qua bác sĩ đến sao? Có việc gì?- ông anh lo lắng

-Không có gì ạ, cô ấy không ăn uống đúng bữa nên bị đau dạ dày thôi nên từ giờ có con chiều cổ rồi- anh nói để ông yên tâm

-ừ, ừ- ông anh đồng ý

-bao giờ anh mới chiều cổ em đây- mẹ anh nhìn sang phía bố anh về trách móc

-đây đây- ông vội gấp thức ăn vào bát của bà. Hai người này đang trẻ hóa đây mà.

Thế là từ hôm ấy mỗi trưahai hộp cơm cho anh và cho cô mà cô đã dậy sớm để chuẩn bị đều được gửi ở quầy lễ tân. Cô đi học về sẽ lấy một phần đến phòng ăn của công ty để ăn còn thư kí kim sẽ lấy lên cho anh. Mọi người cứ tưởng đó là của thư kí kim nên nghĩ hai người là anh em đi.

Thực tập ở công ty anh một tháng, tuy cô vẫn bị sai làm nhiều việc vặt nhưng do lúc nào anh cũng bắt phòng kế hoạch đầu tư làm hai, ba bản cho một dự án nên công việc nhiều vô cùng, cô cũng được giao cho một số việc, dù chưa làm tốt nhưng cô luôn cố gắng nên không có sai gì nhiều. bắt quá, một tháng qua cô cũng chẳng lần nào thấy bóng dáng anh ở công ty bởi chỉ có các trưởng phòng mới lên gặp thôi vậy nên cô tin nếu anh nhìn thấy bộ dạng này của cô chắc chắn sẽ khóe mắt thôi. Cô nghĩ đến đó cũng thấy buồn cười, cô không biết anh đã biết hết rồi à chỉ là muốn biết cô còn kiên trì làm xấu đến bao giờ thôi. Nhìn khuôn mặt cô bị xấu hóa như vậy lại nghe mấy lời phê bình không hay mà anh nhận được anh quyết cũng nên lật ngửa vấn đề này với cô thôi.

Anh giả vờ sắp xếp lịch kiểm tra các phòng ban. Nghe thế, các cô nhân viên mau chóng tô son, đánh phấn chỉnh sửa quần áo để mong cho anh chú ý tới họ một chút. Bắt quá, có cô còn đang không biết nên tẩy trang hay cứ để với bộ dạng như vậy. Anh mà thấy cô như thế này không biết có thất vọng không a? nhưng anh đã hứa không có nhận cô là người quen ở công ty rồi nên chắc không sao đâu ha- cô thầm nghĩ rồi cứ thế mà đi, lại cười cười tưởng tượng ra phản ứng của anh khi nhìn thấy cô sẽ thế nào. Những người cùng phòng thấy cô cười mơ mộng thế không khỏi bêu môi nghĩ cô có cớ đòi ăn thịt thiên nga. Thực tế cô mới không thêm nhè, ăn thì cũng đã ăn rồi thôi, có gì mà phải mơ.

Anh bắt đầu từ tầng 1. Anh đến đâu tầng đó im lặng đến đó. Dù các cô ở đó có muốn chớp mắt nhìn có khi cũng chẳng dám bởi mặt anh cứ dăm dăm sát khi như thể có thể trục xuất bất cứ ai không vừa mắt. Ánh mắt sắc lạnh. Bộ dạng uy nghiêm khiến ai đây đều khó mà thở mạnh. Anh chăm chú lắng nghe từng trưởng phòng giới thiệu, bắt quá trong lòng mong bọn họ nói nhanh một chút để lên phòng 23 xem cô thế nào bởi dạo này cô cứ như một nhân viên thực thụ, mang cả việc về nhà làm tới nữa.

Trước đó ai cũng mong anh để mắt tới nhưng khi vừa nhìn thấy anh họ ngàn vạn lần không muốn nữa vì giờ mà bị để ý thì chết mất. bắt quá được tận mắt

nhìn thấy tổng giám đốc, khát khao chiếm hữu anh của bọn họ ngày càng cao đi. Cuối cùng cũng lên được tầng 23, vừa tới nơi, đập vào mắt anh là hình ảnh cô đang vật và chạy đi lấy nước cho họ. vốn dĩ đã không vui rồi lên đây lại thấy vợ yêu bị bắt nạt vạn lần muốn giết bọn họ, nhưng may mắn anh là người luôn bình tĩnh nên khuôn mặt vẫn lạnh băng như vừa nãy thôi.

Cô vừa quay lưng thì chạm mắt nhìn thấy anh. Nhìn biểu hiện của anh vạn lần lạnh lùng giống như trước cô gặp tự đứng thấy anh oai phong ghê cơ. Cô vội vàng về lại chỗ ngồi của mình cười cười. nghĩ quả thực cô đã nhận được ân huệ vô cùng lớn đi vừa được anh quan tâm vừa cô thể bên anh mà không nhều.

Trưởng phòng hương đứng ra báo cáo tình hình làm việc của phòng. Khôi nói, chính anh đã làm cho phòng này nhiều việc hơn để tạo cho vợ mình cơ hội ấy vậy mà họ vẫn dám sai cô làm việc vất vả còn muốn báo cáo gì nữa.

-thực tập sinh phòng này đâu- anh hỏi trưởng phòng dù thừa biết vợ mình ở góc nào rồi

-dạ. đằng kia ạ- trưởng phòng hướng về phía cô chỉ trỏ

-thư kí kim nói cô ấy khỏi cần trang điểm- anh quay sang như nói với thư kí kim. Cả phòng cười thầm trang điểm đã xấu thế này thì không trang điểm chắc không thể nhìn được mắt. bất quá cả tổng giám đốc và thư kí kim đều ở đây họ không thể cười được. nghe anh nói thế cô chẳng hiểu sao hơi giận, rõ ràng làm thế vì anh a, sao anh lại trách cô chứ.

-Dạ, lát em sẽ nói với cô- trưởng phòng hương cười thầm trong bụng. dù có người nhà với thư kí kim nhưng tổng giám đốc không thích thì vẫn cứ là không thích đi

-Từ nay các người để cô ấy một mình làm đề án phát triển tại nhật để thử sức- anh là không muốn họ sai bảo cô và lại biết cô cũng sẽ cố gắng không thì anh sẽ giúp nên mới dám giao cho cô dự án đấy.

-Dạ- trưởng phòng lại nghĩ anh đang tìm cách làm khó cô nên thực vui đi, các nhân viên khác cũng là đang vui vì sắp không cần nhìn người vừa xấu vừa ngứa mắt này nữa đi

-Các người cũng tự làm một bản đề tôi xem xét- anh nói rồi nhìn về phía cô đang nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu nhìn anh

-Dạ- mọi người đồng thanh. Cái này còn cần phải xem xét sao, nếu không chọn phương án của phòng kế hoạch chẳng lẽ chọn của thực tập sinh không kinh nghiệm kia.

Khi anh rời đi cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, ánh đèn giao cho cô dự án lớn vậy sao.

-Tổng giám đốc nói em không cần trang điểm đâu nên em mau đi tẩy trang đi- trưởng phòng đến nói với cô bằng giọng quan tâm nhưng đầy mỉa mai

-Em thấy dễ vậy được mà- cô là không muốn các người ghen tỵ thêm thường thôi

-Em mau đi đi kéo tổng giám đốc có lần nào xuống thấy em trang điểm lại trách bọn chị không báo em- cô ta ra giọng ủy khuất

-Kệ tổng giám đốc chứ ạ- cô thực không muốn a. tác phẩm trên mặt cô mất những 30 phút kì công đó

-Nhưng bọn chị thật không muốn tổng tài phạt lòng. Em mau đi đi- nói rồi mấy người kéo cô vào phòng vệ sinh với hi vọng sẽ hả hê khi thấy gương mặt của cô

Bất quá sự thực không có giống như tưởng tượng của họ. lớp trang điểm vừa gặp nước trôi xuống để lộ ra một gương mặt thanh tú, trắng mịn, đôi mắt sáng, chiếc mũi cao, bờ môi đáng yêu khiến ai nấy đều sững sờ. thật không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy đi. Cả đám ngây ngốc, cô đành tự mình lấy khăn lau khô người rồi ra ngoài. Mấy tên đồng nghiệp nam nhìn thấy cô bước ra không khỏi rõ nước miếng. cô chẳng thèm để tâm, từ nay cô cũng chẳng cần mất bamười phút làm xấu, chẳng phải trát đồng phần hại da ấy lên mặt nữa. thoải mái làm mình tự đứng thấy anh làm gì cũng thật tốt đi.

Có lẽ cô mất dạng trên báo chí lâu lắm rồi nên họ cũng chẳng biết cô là ai nữa. cũng chẳng phải, hôm đám cưới nhân viên có ai được mời đâu, đám đối tác thì xa tít tắp sao nhìn thấy rõ mặt cô, đã thế cô mới tiếp mấy bản đã say đến ngất đi, đến họ hàng hai nhà còn chưa rõ hết mặt thì đám nhân viên này làm gì có cơ mà biết cô. Đồng báo chí cũng bị anh bung bít, xóa bỏ từ đời tám hoánh rồi còn gì, cô thật vui về đến chỗ anh bất quá anh lại không vui về như vậy. từ ngày cô không trang điểm mỗi ngày đều có rất nhiều nam thanh niên đến mời cô đi ăn trưa, ăn tối, xem phim, ai bảo cô có quan hệ với thư kí kim- thân cận của tổng giám đốc lại cũng xinh đẹp thế kia, bỏ qua chẳng phí của trời sao. Vẫn biết cô không có làm gì sai bởi lần nào cũng một mực từ chối nhưng anh quả thực vẫn là bức mình. Biết thế anh đã cứ để cô làm xấu mình đi. Bất quá giờ không thể thay đổi được điều gì nên anh hận, anh phải khẳng định chủ quyền của mình với cô. Anh mất gian thương lâu lắm rồi mới phát huy tác dụng. anh có hứa không nói cô là vợ anh chứ không có hứa là anh không có chú ý đến cô nha. Anh nhất định khiến lũ nam nhân kia không dám bén mảng đến cô.

Trời cũng đang giúp anh hay sao đây. Tuy anh không thể thỉnh thoảng xuống kiểm tra công ty để tỏ ý với cô ở công ty nhưng nhờ có dự án lần này anh đã có cái cớ hoàn hảo để tạo tin đồn trong công ty rồi.

Đầu tiên anh cùng các trưởng phòng có một bữa tiệc giao lưu để tìm hiểu bênthi trường nhật bản.riêng phòng kế hoạchđầu tư được đặc cách có hai người đi. Ai cũng muốn có cơ hội đi cùng tổng giám đốc với hi vọng ít là mở rộng tầm mắtxa hơn là được anh chú ý. Trưởng phòng thì chắc chắn đi còn người còn lại thì ai cũng muốn vào vị trí đó, bất quá cô cũng không cần thì lại là người được thư kí kim theo lệnh anh chỉ định cô đi cùng với lý do vô cùng hợp lý cô đang trực tiếp làm dự án này chứ không phải vì thân thích của họ. nghe được tin cô cũng có vui gì đâu bởi chẳng thích tiệc tùng gặp mặt và lại mọi thứ không biết có thể hỏi anh ấy vậy mà nữ nhân viên trong phòng luôn nhìn cô bằng ánh mắt căm ghét còn nam nhân viên nhìn cô bằng ánh mắt

ngày càng thêm thương ha.

Ai nấy đều mặc quần áo công sở cực kì nghiêm túc chỉ im lặng đi theo anh không nói một lời. Sóng vai cùng anh nhiều lần, lần này đi sau anh với tư cách là nhân viên đột nhiên thấy anh thật quá tuyệt vời mà.

Nơi diễn ra cuộc nói chuyện là một khách sạn của tập đoàn toàn cầu dĩ nhiên là sẽ có thang máy riêng cho tổng giám đốc bất quá lần này anh không có sử dụng mà đứng chờ thang máy cùng mọi người. thang máy mở ra, mọi người đợi anh bước vào rồi khẩn trương bước theo. Cô là người mới nên không dám chen chân vào đi cùng anh, lại thấy các nữ nhân đã nhanh chân chiếm vị trí nên cô đành phải cùng một vài nam nhân còn sót lại đứng đợi thang máy xung quanh. Anh xét tình hình thấy xung quanh cô toàn nam liền cau mày, thang máy vừa đóng vào lại mở ra. Anh và thư kí sai bước ra thang máy đứng cùng cô. Các cô cậu còn ở trong không khỏi bất ngờ và tiếc nuối, còn cô và mấy cậu đang đứng chờ lại ngạc nhiên vô cùng. Mấy cậu nhân viên nghĩ không được đi cùng tổng giám đốc thì đi trò chuyện cùng người đẹp này cũng là cơ hội đi, giờ tổng giám đốc lại ra hỏi họ sao dám tự nhiên sờ sang. Cô thấy anh như vậy thấy lòng âm ập hận không thể lao vào ôm anh mà nũng nịu, anh quả thực rất thương cô đi.

Không khí trong thang máy có phần hơi căng thẳng, cô mãi nhìn anh nên khi thang máy dừng không cẩn thận nghiêng người về phía anh, anh nhanh phản ứng giữ eo cô tránh để cô ngã. Nhìn thấy tổng giám đốc của mình như vậy, mấy nam trưởng phòng quả chỉ có thể cố gắng không để mồm mở to tránh vồ lễ quá thôi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không Nỡ Xa

Bên phía chi nhánh

Nhân viên ở nhật bản đã đến, thấy tổng giám đốc đến họ cúi chào, rồi lặng lặng bước theo anh vào phía phòng hội nghị. Họ trình bày kế hoạch, mọi người chăm chú lắng nghe chỉ có cô không ngừng ghi ghi chép chép. Anh ngồi phía trên thấy cô cặm cụi như vậy nhếch mép tạo một nụ cười thay lời khen dành cho cô. Cũng may mà đèn tối không ai nhìn thấy chứ không chắc bài báo cáo này lại dùng mất.

Buổi thảo luận qua tình hình kết thúc, mọi người cùng nhau đi đến nơi đã đặt tiệc. có khoảng 10 bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn. thường là tổng giám đốc, đối tác và một số nhân viên cấp cao sẽ cùng ngồi bàn ở giữa, từ trước đến nay vẫn vậy nên họ tự biết các nhân viên ở trụ sở chính không nên xen vào. Cô cũng không phải không hiểu đạo lý tiến về chiếc bàn có hướng nhìn ra cửa sổ. Đi theo cô tự dưng có mấy nam nhân viên anh nhìn thấy không khỏi cau mày.

-Tôi nghĩ khung cảnh ban đêm thật đẹp

Anh đi về chiếc bàn cô chọn khiến những người vốn dĩ bước đến bàn dự kiến cũng bao người ở đó sững sờ. anh đang nói cái quái gì vậy? những đám đối tác và những người được xếp cùng anh cũng phải nhanh chóng bước theo phía anh. Cô cũng không phải không biết tôn ti trật tự liền định đứng bước ra chỗ khác cùng với mọi người bất quá không kịp đi anh đã giới thiệu cô là một trong những người thực hiện dự án này nên mọi người để nghị cô ngồi cùng bàn. Cô thật không biết phải nhìn mọi người làm sao nữa. nhìn kia có vài ánh mắt bắt đầu nổi lên ý tứ ghen tỵ, cho đến khi cô không biết là vô tình hay cố ý lại ngồi cạnh anh trên một bàn toàn nam nhân chức to mặt đẹp khiến cho lòng người nơi đây không ngừng phẫn nộ.

Không biết hầu hết ở đây đều là người châu á sao phải đặt tiệc kiểu châu âu vậy – cô than thầm. Không biết những người khác thì sao nhưng cô đặc biệt không bao giờ đụng đến các món kiểu như thế này. Anh không biết điều đó vì cô chưa từng nói với anh hoặc có nói với anh thì anh cũng không liên quan vì việc đặt tiệc ở đây do bên đối tác chỉ định. Lại nói, sau khi học nghỉ thức dùng bữa cùng đối tác từ cái thời cô mới chuẩn bị lấy anh kia cô cũng đã quăng vào xô nào rồi vì chẳng bao giờ dùng đến đi.

Đồ ăn được bưng lên, mọi người bắt đầu mời rượu trong bàn. Rượu, đây là thức uống bị cấm kị đặc biệt đi, nhớ lần trước mới có một chút mà cô đã làm ra chuyện kinh thiên động địa thế nào rồi nếu lần này trước mặt người ta cũng vậy chắc cô chẳng còn mặt mũi nào mà đi làm nhưng nếu không uống thì bội phần thất lễ đi. Suy đi tính lại vẫn là nên nhắm mắt uống bữa đi. Đang định đưa ly rượu lên uống chợt thấy có bàn tay giữ cô lại, mở mắt ra nhìn thì đó là anh

-Cô thực tập sinh này không uống được rượu, tôi sẽ thay mặt cô ấy vậy- anh lấy ly rượu trên tay cô tạ lỗi. mọi người có mặt đều vạn phần ngạc nhiên rồi bối rối. vốn dĩ đi nhiều lần cùng tổng giám đốc anh chưa từng một lần nào để ý đến việc gì khác ngoài bàn công chuyện trên bàn ăn vậy mà hôm nay lại để ý cảnh đêm, lại còn đỡ rượu cho một cô thực tập mới nhỏ nhen. Cô nhìn anh bằng ánh mắt vạn phần biết ơn

Anh đã làm vậy thì họ còn dám nói gì nữa, mau chóng gọi cho cô một ly nước cam rồi tiếp tục thôi chứ.

Thấy cô hơi tần ngần ngồi cầm dao đĩa, anh nhanh chóng cắt nhỏ phần ăn của mình chuyển qua cho cô rồi lấy phần ăn của cô tiếp tục cắt nhỏ. Tuy khi đưa mặt anh không có biểu tình gì vẫn lạnh lùng nhưng đó chắc chắn là vạn lần quan tâm cô đi. Những bàn khác không để ý thì thôi nhưng bàn này ai nhìn thấy vậy cũng hoang mang tốt độ trong lòng. Cứ đà này thì tim của họ rụng mất, nếu con gái họ mà được anh đối xử như vậy thì tốt quá rồi.

Vì vừa ăn vừa bàn công việc nên bữa ăn đến tận tối mới xong, bữa tiệc vừa kết thúc cô đã vội vã chạy vào phòng vệ sinh. Anh thực cũng có phần lo lắng vì trong suốt bữa ăn thấy biểu tình của cô không được tốt lắm. anh chần chừ chưa về vì đợi cô nhưng mãi không thấy cô ra, lấy cớ đi toilet anh đến

phòng vệ sinh nữ xem sao. Cũng may hôm nay anh có cho người ngoài lên tầng này nên anh có thể tùy ý làm.

Vừa bước vào, anh chỉ thấy cô đang xanh mặt nôn chút thức ăn vừa nãy ra. Anh vội vã đến đỡ cô mà lòng đau xót

-Sao anh vào đây- dù hơi khó chịu nhưng thấy anh cô vẫn cười

-Sao lại thế này- anh vừa tức giận mà lại vừa đau lòng vỗ lưng cô

-Tại đồ ăn không có tốt- cô cười cười

-Biết không tốt em còn ăn- anh trách nhưng lo lắng lắm

-Cũng không thể để anh giúp em được, và lại không nên để mọi người hiểu lầm đi- cô giải thích

-Hiểu lắm?- anh không biết cô nói gì

-Hiểu lắm anh chú ý em, thiên vị em, công tư bất phân- cô cố nói một câu rồi lại nôn, anh nhìn thấy mà đau lòng quá đi

-Thế thì sao?- anh cau mày nhìn cô

-Anh mau ra đi không mọi người đợi- cô đẩy anh ra

-Anh là muốn đợi em, muốn cho mọi người biết anh quan tâm em đấy- anh lau mặt cho cô rồi định kéo cô ra

-Không cần mà, anh đi trước đi- cô lại hơi cầu khẩn

-Được rồi- anh nhìn ánh mắt của cô không thể từ chối được đành bước ra, không quên gọi người tới đón cô về. Tự trách mình lần sau phải cẩn thận hơn.

Thấy cô ngày ngày cặm cụi nghiên cứu dự án phát triển, anh không khỏi đau lòng mà, biết thế đã không giao cho cô. Bất quá anh thấy cô vô cùng tập trung cao hứng khi làm việc này nên thỉnh thoảng có cùng cô bàn luận, cô lại nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của anh muốn cho dù thất bại cũng phải tự mình làm lấy nên cứ thấy anh đến gần là cất hết tài liệu khiến anh chỉ biết cười khổ.

Ngày thông qua dự án, anh xem xét rất kỹ, dự án cô làm tuy còn một vài thiếu sót nhưng so với những người chưa có kinh nghiệm cũng phải nói là xuất sắc đi, tuy không có được thông qua nhưng cô cũng vui vui về về chấp nhận điều đó. Vì biểu hiện tương đối xuất sắc nên cô vẫn tiếp tục làm thực tập ở đó. Khi có thông báo này các nam nhân viên vô cùng háo hức còn các nữ nhân viên có phànghen ghét cô hơn. Từ ngày thấy anh quan tâm cô trong bữa tiệc, các cô ấy sao có thể không giận, mà công ty có bao nhiêu cái miệng nên việc cô là hồ ly tinh quyến rũ tổng giám đốc đã lan truyền ra rồi nhưng họ vẫn chưa dám nói gì vì cô là người quen của thư kí kìm, họ mới thấy anh quan tâm có một lần chưa biết quan hệ ở mức nào nhưng ngộ nhờ cô là tình nhân thật thì họ còn được làm trong công y này sao. Thế nên mỗi lần thấy cô vui vui về về bước vào lại được đám nam nhân viên ở đây chú ý trong lòng họ cứ buồn bực không yên.

Vì dự án nhanh chóng được thông qua nên anh cũng cần sang nhật để thực hiện các thủ tục đi. Từ khi ngọt ngào quan hệ đến nay mới có hơn 1 tháng mà chưa gì anh đã đi công tác khiến cô buồn lòng không thôi, tâm trạng không mấy tốt. Thấy cô vậy anh cũng không nỡ xa đi

-Có muốn đi cùng anh không?- anh ôm đằng sau cô khi cô đang sắp xếp cho anh ít đồ

-Em mới không cần- cô không thèm quan tâm anh cứ thế chuẩn bị

-Hay anh ở nhà với em, dù gì không mở chi nhánh cũng không sao- anh nói có vẻ nghiêm túc dù gì tiền anh cũng không thiếu mà

-Không được, mọi người đã bỏ rất nhiều công- cô tưởng thật vội phản ứng

-Cũng không phải em- anh ôm cô thật chặt bắt đầu hôn hôn. Anh thật cũng chẳng muốn đi chút nào.

-Không phải anh chỉ đi mấy hôm thôi sao- cô ngừng lại quay sang ôm cổ anh

-Em không buồn sao?

-Công việc quan trọng hơn, em không muốn cản đường anh đâu- cô cười cười. Có điều em sẽ rất nhớ anh- mắt cô chưa gì đã muốn khóc

-Ngoan - anh lau nước mắt- đừng làm anh đau lòng được không? Sẽ rất nhanh anh sẽ về với em- anh vỗ về, thật khiến người ta yêu thương mà.

Cô ngoan ngoan gật đầu. tối đó hai người lại một hồi quần lý nhau rồi mới nghỉ.

Giờ cô mới biết cái gì gọi là một ngày không gặp tựa ngàn thu. Anh mới đi chưa đầy 12 tiếng mà cô đã thấy nhớ anh rồi. Kỳ lạ là trước đây cũng có lúc anh và cô có gặp nhau ở công ty đâu mà cô không thấy nhớ, giờ xa anh thật mới biết trong tim cô ngập tràn đều là hình ảnh của anh thôi.

Mỗi ngày cô lại thức dậy thật sớm như lúc anh vẫn ở nhà, nấu cơm chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà rồi lại ngồi ngẩn ngơ không động đũa khi không thấy anh, buổi tối có hôm còn quên mất cả việc anh không có ở đây vô tình vui vẻ lên phòng gọi anh xuống dùng cơm rồi thất vọng không thấy bóng hình quen

thuộc ấy, lại thất thần trên nhà. Lại sợ làm phiền anh nên không dám gọi điện cho anh, đến khi anh gọi mặc dù rất vui mừng nhưng lại sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi nên nói vài câu dằn dò anh tự chăm tốt bản thân rồi vội vàng cúp điện. nhìn cô gái nhỏ vui tươi hàng ngày cả ngày thất thần mọi người không khỏi lo lắng, hàng ngày thúc giục gọi cho anh bảo anh nhanh chóng trở về hoặc gọi điện thường xuyên cho cô.

Vì không có anh ở công ty nên cô cứ thất thần làm việc, có đúng việc in mấy bản tài liệu mà làm cũng không được. thấy cô như vậy, lại không có thư kí ở đây nên mọi người trong phòng mắng cô, cô cũng chẳng có tâm trạng mà nghe đâu. Bất quá có người biết mọi chuyện liền báo cho anh khiến anh hận không thể về mà tuyên bố thẳng với mọi người cô là vợ yêu của anh được thôi.

-Bảo bối, có phải em muốn làm anh đau lòng không? Mọi người đều nói dạo này em không có ăn uống tử tế, em không nhớ bác sĩ đã nói gì sao?- anh gọi điện cho cô. Mới có ba hôm mà anh nhận được nhiều tin không tốt của cô rồi khó mà yên tâm công tác được.

-Em mới không có- cô làm giọng như oan uổng

-Còn nói không, em có biết ông và bố mẹ lo thế nào không, họ gọi làm anh đau lòng này- anh hơi trách cô

-Em biết rồi, em sẽ không thể- cô luôn nghe lời anh đi

-Có nhớ anh không?- anh trầm ngâm

-ừ- cô đáp ngay tức khắc- nhớ

-anh sẽ mau về

-ừ- cô không nói nhiều vì cô sợ anh biết cô sắp khóc

-nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, nếu anh về thấy em ốm đi anh nhất định sẽ phạt em

-ừm. anh mau đi nghỉ đi, em phải làm bài đây- cô không muốn nói chuyện được sợ mình sẽ không có tiền đồ mà khóc mất

-ừ. Em nhớ nghỉ sớm. anh cười rồi tắt máy.

Anh nhìn vào màn hình máy tính, nơi có hình ảnh cô đang cười rất tươi chơi xích đu trong sân vườn. ánh sáng, khung cảnh mang đến hình ảnh của cô thật thuần khiết trong sáng đã được lưu lại trong điện thoại của anh khi anh nhìn thấy. giờ nó trở thành màn hình máy tính và điện thoại của anh. Anh nhìn cười ngụ ngợ một mình rồi tiếp tục làm việc, anh muốn xong càng nhanh càng tốt để trở về chiều cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Dám Động Đến Vợ Ta

Khi xa nhau mãi chẳng qua một ngày, anh mới đi có năm hôm mà cô tưởng rằng lâu lắm rồi. tinh thần lúc nào cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Thật buồn cười.

Định thần hôm nay không có tiết buổi sáng liền muốn ra ngoài dạo chơi một chút để đỡ nhớ anh. Cô định đi mua chút sách và truyện, mỗi khi đọc sách cô sẽ thấy thư thả hơn. Chỉ là không ngờ muốn đi mua sách mà cũng chẳng yên bình.

Tối anh gọi điện thoại cho cô không được liền gọi cho bố mẹ mình thì họ bảo cô xin phép mấy hôm nay sẽ ở nhà để cho thoải mái, anh gọi điện sang cho bố mẹ vợ thì thấy ông bà còn vui vẻ hỏi xem mấy đứa làm gì mà hai tuần này không về. anh chợt giận vì gì mà cô lại nói dối mọi người vậy. mau chongs gọi điện cho lão tứ

-đại ca- lão tứ bắt điện thoại

-vợ tôi đâu?- anh đang tức giận

-chị dâu hiện đang ở căn cứ. Thiên Quang hiện đang xử lý vết thương cho chị ấy- lão tứ báo cáo

-sao lại vậy?- anh tức giận, rút cuộc kẻ nào dám làm tổn thương cho cô ấy

-là nhóm người của hắc điểm. bọn họ biết chúng em bảo vệ chị dâu liền nhân lúc chúng em không để ý tấn công. Vì lượng người của chúng khá lớn nên nhất thời người chúng ta không kịp hỗ trợ. Chị dâu... - lão tứ ngập ngừng một lúc- chị dâu vì thấy em bị đánh liền lao vào đỡ thay em và ba đàn em mấy gây nên bị thương. Em thực xin lỗi- lão tứ thành khẩn xin lỗi anh qua điện thoại

-cô ấy thế nào?- anh không có trách lão tứ vì bản tính cô là như vậy. từ sau vụ lần trước anh có nhắc đàn em tăng thêm người bảo vệ nhưng không được dùng súng trước mặt cô nếu không cần thiết vì sợ cô bị ám ảnh. Cô vốn lương thiện thấy người khác bị đánh lên mà không ra đỡ thì sao chịu nổi. chỉ

mong cô không có bị nặng

-chị ấy chỉ bị bầm tím không có gãy xương, nhưng do sợ người nhà lo lắng nên chị gọi cho người nhà sẽ không về. – lão tứ báo cáo

-sắp xếp cho cô ấy ở ngoài biệt thự ngoại ô. Tăng cường người bảo vệ đến khi tôi về. sai mấy nữ nhân trong tổ chức trực tiếp đến chăm sóc bảo vệ cô ấy trong nhà- anh ra lệnh

-em đã biết- lão tứ rất vâng lời

-bọn người đó sao rồi?- anh không quên hỏi kẻ thù

- em đã bắt cũng đủ để anh phục thù

-để họ cho tôi xử- anh lạnh lùng.

Anh lập tức xử lý các giấy tờ cần để về sớm ngay trong nay mai, công việc còn lại để cho thư kí giải quyết.

-chị dâu, thật xin lỗi không bảo vệ được chị- khoảng 50 người gồm thủ lĩnh cấp cao của anh đứng ngay ngắn nghiêm túc trong gian phòng khám xin lỗi khiến cô giật mình.

-Chúng em thật có lỗi với chị- lão tứ và ba thanh niên nữa đứng ra 1 hàng cúi đầu xin lỗi một lần nữa

-Tôi cũng đâu có gì nghiêm trọng, phải cảm ơn mọi người đã bảo vệ tôi nữa nếu không tôi chết chắc- cô cười tươi nhìn họ

-Chị dâu- bọn họ hô vang một tiếng rồi lại cúi đầu xin lỗi

-Tôi thật là cảm ơn mọi người, không cần xin lỗi mà, mọi người làm gì có lỗi chứ - cô bối rối vì họ bảo vệ cô mà

Vừa lúc còn đang giằng co xem ai có lỗi, ai cảm ơn thì chuông điện thoại của cô vang lên.là anh. Cô vui vẻ quên mất chuyện vừa rồi chạy một góc nói chuyện tránh cho họ nghe thấy. Lão tứ và thiên quang nhanh chóng ra hiệu tất cả mọi người ra ngoài để cô nói chuyện. thấy mọi người ra ngoài hết cô mới thả lỏng tiếp điện thoại của anh

-Sao vừa nãy em không bắt máy- anh biết rồi còn hỏi

- Vừa rồi em mệt quá nên ngủ quên- cô nói dối

-Lão tứ nói cho anh rồi, em không phải nhọc công nói dối- anh dùng giọng nói giả vờ tức giận

-Chẳng phải bảo cậu ấy đừng nói với anh sao- cô nói nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy

-Anh là đại ca, cậu ấy dám không nghe- anh nghiêm giọng

-Thực là lỗi của em, anh đừng trách bọn họ- cô không quên giải thích

-Anh tự có chủ ý của anh, họ đã không hoàn thành nhiệm vụ- anh lạnh giọng

-Anh, anh làm thế em biết đối mặt với họ thế nào?- cô tưởng anh nói thật liền phản ứng. anh cười thầm cô quá nghiêm nghị thơ, anh có gì cũng không thể vì thế mà phạt họ được đi vì họ là anh em của anh, cùng lắm anh giận chút là thôi ấy mà

-Em cứ biết vậy đi. Anh sẽ về sớm. em tạm thời ở biệt thự ngoại ô với mấy nữ sát của tổ chức

-Em không sao, anh cứ từ từ, công việc quan trọng mà anh- cô cũng không muốn anh quá phiền lòng vì mình

-Em nghỉ đi, mai sẽ thấy anh- một khi anh đã quyết thì khó nói nhiều. sớm biết anh vừa rồi đi mà cô xảy ra chuyện thì anh đã ở nhà cho xong

-Anh- cô đang định năn nỉ

-Nghe anh hay nghe em?- anh hỏi lại

-Nghe anh- cô nhỏ giọng không nói gì nữa

Thế là quyết,anh về nước ngay ngày hôm sau bằng chuyên cơ riêng. Vừa đến nơi đã chạy tới xem xét tình hình của cô. Không có bị thương nghiêm trọng nhưng trên người và mặt bị rất nhiều bầm tím phải vài hôm mới hết được. nhìn trên người cô như vậy anh quả nhiên muốn giết đám người kia quá lắm động vào người mà anh yêu thương nhất

Ngay hôm đó, những tên bị bắt lại đã bị tiến hành đánh đập rất tàn nhẫn, một phần trả thù cho người của anh còn phần chính là muốn đồ hận cho cô thôi. Nhìn cách họ bị xử lý, nhóm đàn em của anh quả được mở rộng tầm mắt về sự lãnh khốc của anh, nghĩ rằng tuyệt đối đừng bao giờ làm chuyện có lỗi với anh và cô gái đó bởi lão tứ thân thiết với anh như vậy cũng bị phạt đánh 20 roi, cấm túc 1 tháng tự nhận lỗi, nhưng người khác cũng bị mang ra chịu phạt.

họ thăm lạt trời để bà cô của họ từ này đứng ra đỡ đòn cho họ nữa vì đỡ xong họ còn bị chịu nhiều đòn hơn này.

Cách anh hành xử với mọi người ở căn cứ và ở biệt thự khi ở với cô khiến người ta chỉ biết há mồm vì ngạc nhiên, có kẻ xúc động còn muốn chạy đến bên anh xé phăng xem đó có phải mặt nạ không. Nguwoif gì mà vừa nãy còn mặt mũi lạnh băng xử phạt kẻ thù, an hem không thương tiếc, giờ lại ngồi đây nhẹ nhàng bôi thuốc nịnh nọt vợ thế này cơ chứ. Mấy cô nữ sát thủ vừa nãy đi cùng anh cứ gọi là hàm roi xuống tận đất.

Vì ở bên kia vẫn còn việc nên an cứ phải chạy chuyên cơ đi đi về về giữa hai nước. Cô bảo vốn không cần vì thương thể của cô đâu có quan trọng nhưng anh nhất quyết không chịu nên cô cũng không dám nói gì nữa. những người của tổ chức thật không ngờ có một ngày lại được nhìn thấy đại ca của mình vì một người con gái mà phá vỡ bao luật lệ đủ để thấy người đó quan trọng thế nào đi.

Sau 5 ngày nữa, công việc của anh đã xong gần hết, vết thương của cô cũng đã hết bầm , hai người cũng nên trở lại nhà không ông anh sẽ phát buồn vì không thấy cô cháu dâu yêu quý này mất.

Cô lại bắt đầu đi thực tập. mấy bữa vừa rồi do bị thương cô liền bị anh bắt nghỉ không cho làm khiến mọi người trong phòng không khỏi phẫn nộ. Cô có xin phép rồi nhưng việc một thực tập sinh đặc cách mới vào làm chưa bao lâu dám nghỉ liền 10 ngày không gây chấn động trong công ty mới là lạ. Phải biết rằng cả năm trừ một số ngày lễ ra những nhân viên ở trụ sở chính chỉ được nghỉ phép 3 ngày một năm vậy nên việc cô nghỉ 10 ngày khiến họ tức giận cũng phải thôi. Vì lý gì mà cô được nhiều đặc ân hơn người khác, dù có là người nhà của thư kí kim cũng không thể đi vì thư kí ấy cũng như các nhân viên khác thôi mà. Chuyện cô được đặc ân quá lớn bắt đầu lan truyền trong công ty, mọi người bắt đầu bàn tán chuyện cô là tình nhân của tổng giám đốc. Thế nên ngày đầu tiên đi làm mọi người nhìn cô bằng ánh mắt dò xét lẫn khinh thường khiến cô không mấy vui. Chuyện được truyền đến tai anh, anh chỉ thăm nghĩ nếu mọi người muốn vậy anh sẽ cho họ thấy thế nào là tình nhân đi. Thế nhưng chuyện cô bị nói xấu, anh sẽ không có bỏ qua. Đã thế anh thật muốn làm chuyện mờ ám luôn nhé.

tất nhiên anh làm sao mà quên được phải điều tra rõ ngọn nguồn mọi chuyện chứ. rất nhanh thôi anh sẽ khiến chúng phải ân hận vì những điều chúng đã làm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Xử Lý Kẻ Đáng Chết

Sự việc hôm cô bị tập kích được điều tra một cách vô cùng nhanh chóng, vạn nhất không ngờ tới là âm mưu đó lại do Hạ Vy đứng sau. Mà quan trọng nhất không phải họ chỉ muốn đánh cô mà là bắt cô làm những việc bỉ ổi hơn để anh không quan tâm đến cô nữa. làm gì không làm lại dám hãm hại vợ anh, thử xem anh sẽ tính thế nào. Nếu chỉ dễ dàng bắt cô ta rồi đem đi nơi nào đó thì quá hời cho cô ta rồi. Anh lập ra một kế hoạch khác để cô ta biết thế nào là đau khổ.

Anh thả những tên anh đã bắt được về, bảo chúng nói với hạ vy đã thực hiện được kế hoạch sau đó cho người theo dõi nhất cử nhất động của cô ta. Anh thừa biết cô ta bắt đầu theo dõi mình nên mấy hôm nay anh luôn tỏ ra tức giận và vờ vào mấy quán rượu uống say.

Ba ngày cô ta cho người theo anh, đến ngày thứ 4 đợi anh say rồi cô ta mới bước vào đi tới chỗ ngồi của anh

-Đạt, sao anh lại ra nông nổi này- cô ta ngồi xuống vờ lo lắng nhưng trong lòng vui như mở hội đi, chỉ cần cô ta chớp thời cơ cùng anh có một đứa bé thì mọi việc sẽ trở nên thật dễ dàng

-Cô là ai- anh nheo mắt nhìn lên . nhưng?- anh hỏi cô ta- bỏ bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người cô, giờ cô còn đáng khinh hơn cả hạ vy- anh nói những lời ấy mà lòng tự thấy có lỗi với cô nhất định về phải xin lỗi cô mới được. Mấy hôm nay, để thực hiện kế hoạch anh không về nhà dùng cơm , ở quán rượu đến tận khuya mới về, khi về, anh luôn thấy cô đang ngồi ở sofa chờ anh, rồi giúp anh thay quần áo đi ngủ, anh thấy thương cô đi. Anh thăm nghĩ "vợ à, em nhất định phải tha thứ cho anh đây"

-Em là hạ vy, có chuyện gì sao- cô ta ôm lấy anh

-Là hạ vy sao, đúng rồi, hạ vy cũng tốt, tốt hơn nhưng- anh lèo nhèo

-Đạt, có chuyện gì?- cô ta vờ quan tâm nhìn anh

-Hạ Vy- anh đưa cho cô ta một ly rượu nói- uống chúc mừng anh đã ly hôn, ly hôn người kia

-Đạt- cô ta cầm ly rượu tuy mặt lo lắng nhưng lại bội phần thỏa mãn không ngờ kết quả đạt được cũng tốt quá chứ, thế này thì sớm muộn chức tổng giám đốc phu nhân tập đoàn toàn cầu sẽ lại rơi vào tay cô thôi. Được, cạn ly- cô ta ra phần bắt đầu đi nhìn anh

Sau một hồi anh cứ uống lại uống, cô ta không có uống chỉ là ngồi đó nói một vài câu cản anh nhưng mặc kệ anh uống càng nhiều càng tốt

-Đầu đau quá- anh lải nhải, hình như uống hơi nhiều rồi

-Em đưa anh về phòng- cô ta uống xong ly rượu vừa rồi cũng cảm thấy hơi đau đầu chóng mặt đi

-Đúng, về phòng- anh loạng choạng choạng lẩy vai cô ta, cô ta đặt một phòng trong quán đưa anh vào.

Vừa tới cửa phòng anh đã như một tên say mất hết lý trí, ôm lấy cô ta, hôn cô ta, rồi đẩy cô ta xuống giường. Cô ta đã loạng choạng đã ngã ngã được hôn như thế càng trở nên mơ màng cuồng nhiệt cời cúc áo của anh rồi chưa biết có cời hết không thì dừng lại một chút, cô ta cảm nhận được có người cời đồ của mình nên phối hợp cùng. Tối hôm đó, trong phòng của quán bar có hai người quần quýt lấy nhau rất mãnh liệt. Sáng hôm sau khi cô ta thức dậy, không thấy anh bên cạnh chỉ thấy một tờ chi phiếu có trị giá 1000000USD ở đầu giường. Cô ta cầm tờ chi phiếu lên cười rồi nở một nụ cười nham hiểm, cô ta thấy đợi thêm một thời gian nữa đi kế hoạch của cô ta sẽ thành công, cô ta mà thêm lấy số tiền ít ỏi này ư

Anh không thèm liên lạc với cô ta nhưng vẫn có người theo dõi cô ta. Tình thoàng anh lại đi quán rượu thêm hai lần và lại trùng hợp gặp cô ta, lại trùng hợp hai người lại cùng nhau vào một phòng rồi lại trùng hợp cô ta không thể nhớ được tối hôm trước đã xảy ra chuyện gì chỉ là biết kế hoạch của cô ta được thực hiện rất tốt. Do quán này chủ yếu là khách chính trị và những người có tiếng nên cách thiết bị quay ghi không thể mang vào được chứ nếu không cô ta đã quay để uy hiếp gia đình anh. Có một điều cô ta luôn nghĩ anh đã ly hôn nên cũng chẳng thêm để ý đến nhưng nữa thế nên cô ta cũng chẳng thể biết được, mỗi ngày ngoại trừ anh cứ bảo hộ cô quá mức ra thì nhưng bây giờ đang rất hạnh phúc.

1 tháng sau cô hẹn anh ra quán cà phê, anh nghĩ cũng là lúc nên kết thúc chuyện này rồi nên chấp nhận cuộc hẹn

-Đạt, em... có thai rồi- cô ta ngập ngừng

-Vậy thì sao?- anh lạnh lùng

-Em chỉ báo cho anh biết, đó là con của anh- cô ta thấy anh phản ứng như vậy tuyệt cùng ngạc nhiên, cô ngỡ tưởng anh phải quan tâm một chút rồi sau đó vì đưa con này mà sẽ cho cô ta một danh phận chứ

-Con của tôi?- anh cao giọng

-Anh- cô ta sững sốt. sao anh lại có thể nói như vậy- cô ta ủy khuất

-Tôi làm sao- anh không thay đổi ngữ khí

-Anh đã làm chuyện đó.... Mà.. mà- cô ta khóc

-Vậy tôi tặng cô món quà này đã nhé- anh đưa cho cô một chiếc máy quay có những hình ảnh 18+ của cô với người đàn ông nhưng không phải anh mà là người theo dõi anh, mặt cô ta tái xám lại, chẳng lẽ từ trước đến giờ cô ta đều trở thành trò đùa sao

-Nếu muốn cha nó chịu trách nhiệm thì đi tìm người cô bảo theo dõi tôi ấy- anh ngạo nghễ- chẳng phải cô muốn có con sao, tôi đã giúp cô rồi đó- anh lạnh lùng nhìn cô

-Anh... anh- cô ta hoảng sợ nhìn anh

-Tôi đã cảnh cáo rồi mà cô vẫn dám làm liều, kết cục này cô phải nhận lấy- anh gằn giọng lên.- cô nghĩ làm sao tôi lại có thể làm gì cô nữa, mỗi lần động vào cô xong tôi phải tắm rửa hàng giờ rồi mới dám động vào vợ tôi, tôi không muốn vợ tôi bị cô ám vào

-Anh quả nham hiểm- cô ta vạn không ngờ tới có trường hợp này

-Tôi đã giúp gia đình ba người chuẩn bị chỗ ở rồi, an tâm mà sống- anh nói với cô ta rồi gọi đàn em đưa cô ta cùng người đã theo dõi anh đến tận đảo nào đó ở châu phi

Quả nhiên đàn bà càng đẹp càng nham hiểm, anh vì thực hiện kế hoạch này mà nói nhiều lời có lỗi với cô rồi, dù cô không nghe thấy nhưng anh cũng phải tự trách mình. Anh yêu vợ anh quá đi

-Vợ à, anh sẽ hảo hảo bù đắp cho em- anh bước đi mà lòng vui sướng thầm nghĩ vẫn là vợ anh tốt nhất

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ở Công Ty

Lại có từ hôm anh quyết thể hiện anh quan tâm cô, anh luôn căn giờ đứng thang máy đợi để đi cùng thang máy lên với cô như công bố tôi đang bên cạnh cô gái này. thật ra anh biết tính cô không muốn mình được đặc cách đi thang chuyên biệt mà lại không muốn công khai quan hệ của cô và anh nên anh phải kìm công sai người rình mò nên mới tạo được những cơ hội vô tình đi thang cùng cô. Mà vừa lúc đó là giờ mọi người đi ăn xong nên khá đông, anh luôn chờ cô bước vào rồi mới bước vào cùng. Cả đám thấy tổng giám đốc đi cùng thì chỉ khần cầu mau tới cái tầng của mình đi, ở trong đây có khi chết

vì ánh mắt sắc bén của tổng giám đốc mắt.

Cô có bảo anh không nên làm vậy nhưng tính bảo anh muốn cũng mọi người trong công ty tiếp xúc nhiều hơn nên mới đi thang thường chẳng lẽ cô ghen, anh nói thế thì cô làm sao mà nói lại nhưng chỉ có cô mới ngốc nghếch mà tin anh thôi chứ anh đi thang thường toàn liếc mới lờm nhân viên, không khí căng thẳng hơn cả khi làm việc thì nói gì.

Lại nói, anh nói muốn mỗi ngày đều thấy cô ăn uống đúng bữa trưa, bố mẹ cô đã phàn nàn con gái họ dạo này quá gầy rồi thế nên trưa nào cô cũng phải lên phòng tổng giám đốc ăn trưa cùng anh đi. Cô lại ngốc tin anh, anh thì cứ cười cho sự ngốc nghếch của cô không thôi.

Lại có hôm anh cố tình để một số cuốn sách lịch sử cực hiếm trên giá sách trong phòng làm việc khiến cô nhìn thấy như bắt được vàng, quên mất cả mình đang ở công ty, chuẩn bị làm việc, quay sang ôm ôm nịnh nọt anh cho mình mượn sách, anh nói sách ở đây không thể mang ra ngoài vì có mã, chỉ cần ra đến cổng công ty sẽ có máy quét chống trộm sẽ kêu ngay lúc ấy ai cũng sẽ để ý thế là cô lại tin. Anh cười cười bảo cô có thể ở phòng anh đọc thế là cô quên cả phải làm việc hôn anh một cái rồi cầm cúi đọc sách. Anh nhận ra trêu vợ anh cũng là một thú vui đi.

Lại có từ ngày cô đi làm lại, anh nói không muốn có lần tiếp theo cô bị thương nên hoặc cô công khai mang thêm vệ sĩ hoặc phải hàng ngày đợi anh cũng về. cô nghĩ mãi vẫn chọn là về cùng anh đi, thế là hôm nào mọi người cũng thấy cô xuống hầm xe, thật muốn nghĩ cô đã là bồ của anh

Lại có những hôm anh cố tình cho người vào lấy văn kiện khi cô đang đọc sách để người đó nhìn thấy.

Mọi khi anh chẳng bao giờ lộ mặt ra khỏi tầng 36 của mình hoặc có chăng chỉ khi nào di chuyển xuống phòng họp thôi thế mà giờ thường xuyên thấy anh ở khu vực tầng trệt mà khi có mặt anh chắc chắn có mặt cô nên khiến tin đồn cô thực tập viên mới là tình nhân bí mật của tổng giám đốc càng ngày càng nhiều. Cô chỉ nghe được loáng thoáng anh có tình nhân thì cũng chẳng tin đi, ngày nào anh trừ giờ làm việc thì ở bên mình thì lấy đầu ra tình nhân, cô quả thực không bao giờ nghĩ tới người gọi là tình nhân bí mật ý lại là mình.

Có tối nằm trong lòng anh cô nói

-Anh, mọi người ở công ty nói anh có tình nhân- cô thủ thỉ, cô không thích mọi người nói xấu anh

-Em ghen à? Anh vuốt ve tóc cô hỏi. anh phải than trời sao cô không biết người họ nói là cô cơ chứ

-Không có, nhưng là không muốn mọi người nói xấu anh- cô phụng phịu

-Vậy em phải công khai thôi- anh cười cười

-ừm...- cô suy nghĩ chút. Hay anh cứ chịu khó vài hôm nữa, em sắp kết thúc thực tập rồi nếu để mọi người biết em là vợ anh lại không phục – cô quyết định

-được, chiều ý em- anh sùng nịnh nhưng lòng thầm nghĩ họ chắc chắn sẽ biết em là vợ anh thôi.

Kể cũng hay, từ hôm đó mọi người chẳng ai dám sai cô là mấy việc lật vặt nhưng lại vô cùng kiêng dè cô, thỉnh thoảng liếc nhìn cô kinh ngạc và khinh bỉ. cô lại quá không để ý họ đi. Những người trong phòng quyết phải khiến cô bị tổng giám đốc ruồng bỏ thế là họ bàn bạc một kế hoạch

-hôm nay sinh nhật trưởng phòng, chúng ta cũng đi mừng chị ấy thôi- một nữ nhân viên hô hào sau đó nhìn tất cả mọi người trong phòng ra hiệu.

-được, đã là trưởng phòng nhất định phải đi chứ- một người hưởng ứng

-vậy tối nay tôi mời hay mọi người- trưởng phòng đã đồng ý

-tất nhiên là bọn em- đám nhân viên hô lên

-vậy thực tập sinh cũng nhất định phải đi, dù gì chúng ta cũng cùng phòng- trưởng phòng hướng bên cô nói

-để em nói với người nhà xem đã- cô khó xử vì cô thực không muốn đi những chỗ như vậy

-vậy cô không coi chúng tôi là đồng nghiệp rồi- một người vờ oán trách

-a, không phải- cô á náy vì mọi người có lòng tốt mời cô mà

-vậy tối nay cô phải đi cùng- một số người lôi kéo

-vậy được- cô lại mềm lòng

Thế là cô gọi điện về nhà, nhắn tin cho anh tối nay sẽ đi cùng đồng nghiệp. anh nhận được tin nhắn thì trầm trầm một chút. Rồi gọi điện cho ai đó.

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn khá sang trọng, mọi người đều vui vẻ chúc mừng, bia rượu liên tục. Cô đã 1 lần lĩnh qua nên không dám uống, chỉ dám uống chút nước hoa quả thay rượu chúc mừng sinh nhật trưởng phòng. Kì quái ở chỗ nước hoa quả làm sao mà lại khiến cô khó chịu thế không biết, cả người cô nóng ran lên, càng ngày càng nóng, cô sắp không chịu được nữa. thấy cô như vậy, mọi người trong phòng quay sang phía cô

-để xem tổng giám đốc lần này chán ghét cô thế nào, hồ ly tinh- một người nói

-cho chết cái loại hồ ly dám quyến rũ tổng giám đốc- một người nữa

-người như cô sao có thể để tổng giám đốc để ý chứ

-hay để tôi làm em đỡ khó chịu nhé- một tên dám động vào mặt cô

-các người đã cho tôi uống gì?- cô chỉ còn có thể hỏi được câu này thôi

-thuốc gì mà gọi là xuân dược a- tiếng trưởng phòng lạnh lẽo nói

-sao các người làm vậy- cô sắp không thể không chế được nữa rồi nhưng vẫn muốn biết lý do

-để tổng giám đốc chán ghét cô, để anh ấy biết cô bản thủ đến thế nào- cô ta nói

-ra là vậy- cô cười khổ. Thì ra cô là cái gai trong mắt mọi người ở đây.

-tôi sẽ không cho các người toại nguyện- cô cười rồi chạy ra bàn hoa quả lấy một con dao đưa lên cổ tay định cắt, cô dù có chết cũng không để mình ô uế, không để nhà anh mất mặt. mọi người ở đó không nghĩ cô có thể đi đến bước này hơi ngờ ra

cô nhắm mắt chuẩn bị đau đớn thì tay bị giữ lại. Mọi người ở đó như đóng băng. Anh xuất hiện cùng với một đám đông vệ sĩ nữa. nhìn thấy anh bước vào mọi người đóng băng, anh thấy cô chuẩn bị cắt cổ tay vội vàng đến giữ tay cô lại, vốn dĩ định từ từ giải quyết không ngờ cô lại kiên quyết đến vậy, anh không khỏi trách mình đi.

-Anh – cô mở mắt nhìn anh khóc. – em khó chịu- cô ôm lấy anh nũng. Không biết tác dụng của thuốc hay gì mà cô lại cả gan đến thế

-Anh biết hết rồi, có anh đây- anh ôn nhu bế cô hướng lên phòng phía trên. Cả đám người ừ nãy đến giờ vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra

-Ngày mai tôi không muốn nhìn thấy ai trong số họ trong thành phố này nữa-anh lạnh lùng hạ lệnh. Đám vệ sĩ dạ một câu rồi bắt họ như thể tội phạm khiến họ không thể phản ứng. chỉ biết trước khi bị tổng lên máy bay thả đi vài nơi khác nhau cùng gia đình họ được thứ kí kim nói một câu: “ các người chọc ai không chọc lại hết lần này chọc vào vợ yêu của tổng giám đốc, lần này không chết cũng phải cảm ơn phu nhân rồi” khiến bọn họ quả không thể sợ hơn

Chỉ biết hôm đó, sau khi về phòng khách sạn cô và anh trải qua một đêm nóng bỏng đi. Anh tự nhiên lưu manh nghĩ có cần thường xuyên hạ thuốc cho cô không. Cũng chỉ biết từ hôm đó phòng kế hoạch đầu tư không hiểu sao được điều toàn bộ thành viên mới từ các chi nhánh về. cũng biết từ hôm đó, không còn ai dám nói gì về cô thực tập sinh là cô nữa.

Quả thực là, câu chuyện phòng đầu tư kế hoạch định diệt hồ ly tinh được các trưởng phòng khác cũng biết sơ sơ đi nhưng kết quả diệt hồ ly tinh không chết mà đám người và người nhà của phòng đầu tư kế hoạch đột nhiên mất tích khiến họ biết điều gì sẽ xảy ra nếu họ còn làm liều. anh cũng biết điều này nhưng họ không tham gia nên không có truy cứu cũng là để họ biết mà tuyên truyền cho nhân viên đừng bao giờ đụng vào cô nữa. cô đi làm thấy phòng mình toàn người mới cũng không lạ vì anh có nói họ hại cô nên đuổi việc họ rồi nhưng cô vạn lần không ngờ cả người nhà của những người này cũng đi đến tận nơi rừng rú nào rồi không biết.

Cũng là từ hôm ấy anh càng yêu chiều cô hơn đi. Anh biết trên thế giới sẽ chẳng có cô ngọc nào yêu anh đến mức tha chết còn hơn như cô đâu. Từ giờ anh sẽ tuyệt đối bảo hộ cô đi

Những người mới trong phòng trước kia đều là trưởng phòng của các chi nhánh, khi đến đây tiếp nhận cũng biết ít nhiều lời đồn về việc những người kia bị đuổi lại thấy chỉ mình cô thực tập sinh đặc cách được giữ lại nên vô cùng biết điều không làm khó cô nữa.

Cô cũng chẳng để ý nhiều lại cứ an an ổn ổn mà sống .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Quà Sinh Nhật Ý Nghĩa

Sắp đến sinh nhật anh rồi cô đang phiền lòng không biết nên tặng cho anh cái gì đây. mấy ngày này vừa phải làm báo cáo ở trường, khóa luận, công việc trên công ty lại còn phải dạy hai thằng nhóc kia học, lại còn thêm khoản bồi anh cũng khiến cô mệt đến ra rồi, thời gian ăn cơm có khi cũng không có đi. Giờ còn phải nghĩ xem nên tặng anh quà gì.

Vào một trung tâm thương mại lớn của tập đoàn toàn cầu. Người ta nói nếu ở cái gì mà trung tâm thương mại toàn cầu không có thì chỉ có vật ấy không có trên trái đất thôi.

Để xem, quần áo ư, nếu mỗi ngày anh mặc một bộ khác nhau chắc sang năm cũng vẫn chưa hết, lại nói trong tủ của anh còn có một số thiết kế còn chưa ra mắt nữa cơ mà, bỏ qua

Giày ư, đừng làm người khác phải cười chứ. Giày của anh nhiều đến mức không còn chỗ mà để nữa rồi kìa

đồng hồ, không được. anh có quá nhiều rồi, mà cái nào cái ấy của anh đều có cái giá trên trời khủng khiếp mà cô không muốn dùng tiền trong thẻ, chỉ muốn dùng tiền lương mình mua thôi thì còn lâu mới được

Dây chuyền, có khi nào con gái quá không, tốt nhất không nên

Cứ đi đi lại lại vẫn là cô không mua được gì cho anh đi.

Đành phải từ từ tính thôi. Còn nửa tháng nữa cơ mà.

Anh biết việc mấy hôm nay cô đều không lên dùng bữa trưa cùng anh để đi xem quà tặng anh. Thật anh chỉ muốn nói cô đã là món quà tuyệt vời nhất cho anh rồi. hôm ấy chỉ cần cô nấu một bữa cơm nhỏ nhỏ, tổ chức một sinh nhật ấm cúng cho anh chứ không cần linh đình như những năm trước của anh là được rồi. nhưng thôi, cứ để cô làm những thứ cô muốn đi.

Cuối cùng chắc cô cũng chọn được quà nên lại cùng anh dùng bữa trưa.

-Sao vậy? em còn chưa ăn chút nào mà- anh thấy cô chẳng động đũa mà lại dùng ăn trưa nên lo lắng. vốn dĩ cô không hay dùng cơm, mới dạo gần đây phải cùng anh cô mới chịu ăn một chút, mấy hôm vừa rồi lại đi tới đi lui không dùng bữa rất có thể sẽ làm bệnh đau dạ dày tái phát

-Em không đói- cô không dám nói dạo này không ăn uống điều độ khiến bệnh đau dạ dày hình như tái phát

-Còn nói dối anh, để anh gọi bác sĩ- anh nhìn cô là có thể đoán ra

-Không sao mà, lát em sẽ uống thuốc, anh mau ăn đi- cô cười lại tiếp tục gấp đồ ăn cho anh

-Không được, nhất định phải nghỉ ngơi để bác sĩ đến khám cho em- anh quyết định.

-Không cần mà- cô vừa dọn đồ ăn, vừa nói, cái gì cũng để bác sĩ khám rất mất công đi

-Em đó, có gì phải nói cho anh ngay- anh ôm cô vỗ về.

-Vâng, anh, em buồn ngủ, anh ôm em ngủ một chút được không- cô rúc đầu vào ngực anh, dần dần ngủ

Anh còn chưa kịp trả lời đã thấy cô thở đều trong ngực mình rồi. Chắc dạo này cô phải mệt mỏi lắm đi, có lẽ anh nên giảm tần suất quan hệ xuống rồi. Nhẹ nhàng vỗ về cô anh thấy giây phút này thật bình yên đi. Liên tiếp những hôm sau cô đều rất trẻ con đòi anh ôm ngủ trưa dù trước đó chẳng bao giờ cô ngủ trưa cả

Dạo này, cô cảm thấy mệt mỏi kinh khủng. sau khi kết thúc học kì cô nhất định phải nghỉ ngơi thoải mái mới được.

Cô biết vào ngày sinh nhật anh, gia đình đều tổ chức một bữa tiệc lớn mời đối tác, nhân viên và người thân nên tối hôm trước cô đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ cho anh chỉ mời thêm bố mẹ cô và hai anh em tiến thành minh huy thôi. Không nói quá nhưng có lẽ với anh bữa tiệc này còn tuyệt vời hơn cả những bữa tiệc chúc mừng sinh nhật trước mà anh nhận được. rất ấm cúng và hạnh phúc.

Tối, hai người cùng trải qua một đêm nồng nhiệt. khi đồng hồ chỉ 12 h1 phút, cô mới tặng quà cho anh

-Em là người tặng quà sinh nhật đầu tiên cho anh- cô vui cười đưa hộp quà nhỏ nhỏ trước mặt anh.- em biết anh cái gì cũng có thừa, chỉ là em mong muốn có thể tặng anh một món quà ý nghĩa tự mình làm thôi- cô nhỏ giọng như thể xấu hổ về món quà của mình

-Ngốc ạ, chỉ cần là em tặng cái gì anh cũng thích- anh ôm cô rồi gỡ quà. Món quà là một chiếc khăn len màu xám được đan tay khá tỷ mỉ

-Là em tự đan nên có hơi xấu, anh không cần mang cũng được- cô ngượng ngùng khi thấy anh nhìn chằm chằm món quà

-Anh rất thích, nhất định sẽ mang nó- anh ôm cô. Anh nhìn chằm chằm vì đó là món quà mà bao ngày cô thức đêm ngồi đan, mang bao tâm tư tình cảm của cô vào trong đó, thật sự khiến anh cảm động mà. Anh hôn cô thật lâu, thật nhiều rồi mới thôi.

Hôm sinh nhật anh, cả công ty được nghỉ. Giám đốc các chi nhánh và toàn bộ nhân viên của trụ sở chính sẽ được mời dự tiệc sinh nhật anh đồng thời cũng là bữa tiệc ba anh chuyển lại chức chủ tịch cho anh. Tiệc đã được tổ chức tại khách sạn trước đây mà hai người tổ chức hôn lễ nên cách thức và tiệc diễn ra khá suôn sẻ. Chỉ là hôm nay cô cũng phải đi cùng anh với tư cách là vợ của anh nên cũng khá khấn trương. Vì sắp kết thúc kì thực tập rồi nên cũng chẳng cần phải giấu diếm gì nữa.

Giây phút anh và cô cùng đứng trên lễ đài trông long lầy chẳng kém hôm cưới là bao chỉ là giờ đây ánh mắt hai người nhìn nhau đầy nhu tình chứ không lạnh nhạt như ngày ấy. Bé hải và Minh huy khi thấy cô trang điểm xinh vậy cũng cứ điên cuồng bám lấy cô không rời. nhân viên khi thấy cô đứng ở vị trí tổng giám đốc phụ nhân nay đã là chủ tịch phụ nhân thì không khỏi bất ngờ đi. Vốn dĩ nghĩ cùng lắm cô là người tình của tổng giám đốc thôi, sẽ có lúc cô

bị thất thế hoặc sẽ bị phu nhân đánh ghen toi bởi ấy vậy mà vị trí cao cao tại thượng đó lại là của cô. Mà nhìn ánh mắt lãnh huyết của anh ôn nhu nhìn cô xem, chắc chẳng có ai có được đâu nên cô mới khiến người ta càng ghen tỵ đi. Đã thế, toàn bộ người nhà của chủ tịch lại hết lòng yêu cô, cái cách họ ôm cô, nói chuyện với cô trong bữa tiệc thì đã biết rồi.

Nhưng quả thực gần đây cô rất miễn cảm với chỗ nhiều người, chỉ cần có nhiều người ngay lập tức sẽ nôn nao khó chịu. Cố gắng đi cùng anh tiếp tục bàn đôi tác đã khiến cô không thể cố gắng được nữa, anh thấy mặt mày cô tái mét đi vào nhà vệ sinh thì cũng thật lo lắng. Anh tiếp mọi người mà lo lắng không yên, chợt có người chạy vào với gương mặt hốt hoảng thì thào vào tai anh, anh nghe xong cau mày lại vội vàng thông báo cho người nhà rồi gọi bác sĩ đến khách sạn. Sau khi nhận lời mừng của mọi người cũng vội vã chạy đến nơi cô đang nghỉ ngơi giao khách cho người nhà và thư ký tiếp nối, khi anh lên thì bác sĩ gia đình đang khám cho cô

- Bệnh của cô ấy lại nghiêm trọng hơn sao?- anh lại gần vuốt tóc cô hỏi

-Đúng vậy, dạo gần đây cô ấy ăn uống không tốt sao- bác sĩ hỏi

-Đúng- anh nhìn cô lo lắng

-Cần phải chú ý tới cô ấy hơn. Bệnh dạ dày của cô ấy lại tái phát, quan trọng hơn là...- bác sĩ ngập ngừng

-Lại còn gì nữa- anh nhìn bác sĩ không khỏi bức mình có gì cứ úp úp mở mở

-Chúc mừng cậu chủ sắp được lên chức- bác sĩ nói

-Cô ấy thế này chúc mừng nổi gì, mà tôi đã lên chức rồi liên quan gì đến ông- anh tức giận ông bác sĩ già này không thấy cô đang ngất đi hay sao mà còn chúc mừng lên chức

-Dạ, không phải, là chúc mừng cậu sắp thành cha, cô chủ đã mang thai 2 tháng rồi

-...- anh không phản ứng được luôn

-Cậu chủ, cậu chủ- bác sĩ thấy anh ngỡ người thì gọi anh

-Còn không mau xem cô ấy và đứa bé có sao không?- anh vui quá hóa ngốc rồi, không phải bác sĩ vừa khám rồi sao mà còn bắt người ta khám tiếp

-Dạ, tôi vừa khám rồi, cô chủ chỉ là mệt bình thường nhưng vì không ăn uống bình thường nên thai nhi có phản hồi yếu khiến thân thể càng mệt mỏi hơn- bác sĩ nói

-Vậy cần làm sao?- anh kích động

-Cô ấy ghen khác mọi người nên khó ăn nên cần uống thêm thuốc và sữa để bồi bổ, đồng thời không thể uống thuốc dạ dày trong thời gian này nên để tránh đau dạ dày còn cần phải ăn dung bữa- bác sĩ tiếp tục

-Còn không mau làm đi- anh quát rồi sai người tiến bác sĩ về. bác sĩ nghĩ gặp cậu chủ như anh cũng có anh tìm ông bệnh mất.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô rồi hôn cô thật nhẹ. Hôm qua cô đã tặng anh một món quà thật ấm áp, hôm nay cô lại tặng anh một sinh mệnh để tạo thành một gia đình hoàn chỉnh.

Anh không đánh thức cô, chỉ sai người bên ngoài canh chừng cẩn thận rồi xuống tiếp tục bữa tiệc. mọi người thấy anh quay lại cũng yên tâm hơn. Người nhà đến hỏi thăm xem cô thế nào, anh thì thào vào tai họ những gì mình vừa nghe khiến cả nhà vui lên, ông anh còn cười thật sáng khoái đi. Đến anh băng lãnh vậy mà cũng mỉm một nụ cười tuyệt mỹ cùng người nhà. Người ngoài nhìn vào không biết có chuyện gì nhưng thấy gia đình chủ tịch vui như vậy hẳn là chuyện tốt đi.

Khi cô tỉnh dậy đã là tối rồi, cô đang nằm trên giường ở nhà mình. Lúc tỉnh dậy thấy cả nhà anh và bố mẹ cô đang ở đó rồi

-Tiệc mừng kết thúc rồi sao? Con lại làm mọi người lo lắng rồi- cô ngồi dậy, anh đến đỡ cô dựa vào ngực mình

-Không sao, không sao- ông anh cười xoa đầu cô

-Con đó, lớn rồi mà vẫn để mọi người lo- mẹ cô mắng yêu

-Chồng con lo cho con lắng đó- bố cô cũng nói. Quả thực khi thấy con rể rồi cả bữa tiệc để xem con ông thế nào ông đã rất cảm động đi

-Xin lỗi- cô ngẩng đầu nhìn anh thành khẩn

-Phạt em không được đi thực tập nữa, mất công lại bị ốm- anh không muốn cô biết cô đang mang thai bởi vì muốn cô cứ tự nhiên hoạt động theo ý mình, chỉ cần giảm bớt lượng công việc của cô thôi

-Ừm, nhưng anh phải cấp giấy thực tập để em gửi cho trường- cô nhanh chóng chấp nhận vì dù gì mọi người cũng biết thân phận của cô rồi, cô không muốn để mọi người khó xử.

-con đó, cần chăm sóc mình tốt hơn mới được- mẹ anh nhìn cô đau lòng

-từ giờ, mỗi ngày đều phải về ăn cơm với cả nhà- ông anh muốn đảm bảo chuyện này sẽ không diễn ra lần nữa

-vâng

thế là mọi người cứ ra sức dặn dò, cô thì ra sức vâng dạ nhưng tuyệt đối họ không nói cho cô biết mình mang thai mà cô cũng chẳng biết luôn

-em uống thuốc đi- anh đưa hai viên thuốc bổ dưỡng thai cho cô

-không phải thuốc ngày trước à?- cô nhìn thấy viên thuốc lạ lạ

-bác sĩ vừa đổi thuốc- anh cũng không có nói dối cô chỉ là không nói sự thật thôi. Đã bao lâu em không uống thuốc kia rồi- anh đột nhiên lo lắng nếu gần đây cô uống thuốc đó sợ ảnh hưởng đến thai nhi

-em không có uống lần nào trừ mấy hôm ấy- cô uống xong thuốc,

-tốt rồi! uống sữa này đi- anh đưa cho cô cốc sữa

-...- anh nhìn cô cầu khẩn- em không uống được không?- cô cầu khẩn thật rồi

-Ngoan, em chỉ uống một chút thôi- anh sùng nịnh

-* lắc đầu nguầy nguậy*, ánh mắt bi thương. Thực tình cô cực kì ghét món sữa này đi

-Em muốn anh buồn sao- anh cũng nhìn ánh mắt như vậy với cô

-Em uống- cô bịt mũi uống một hơi hết nửa cốc rồi thôi. Em thực sự không thể nữa rồi- cô nhìn anh áy náy

-Ngoan- anh xoa đầu cô, anh cũng chỉ cần cô thế thôi.

Thế là từ hôm đó ngoài việc phải ngồi ba bữa cùng gia đình, hôm nào cô cũng bị anh dụ dỗ uống hai viên thuốc và nửa cốc sữa.

một vài lời của tác giả

trước hết xin lỗi các bạn vì chương đang không đều do mình đang ôn cho em thi. Tiếp đến là vô cùng cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình.

Như mình đã nói, mình thực sự không có năng khiếu môn văn một chút nào luôn nhưng mà để thỏa mãn nhu cầu tưởng tượng nên mình cứ viết ra, ai đánh thuế giấc mơ của mình đâu nhỉ? Nếu các bạn đọc các truyện khác của mình đều thấy mình chỉ tập trung vào nhân vật chính mà chẳng thấy phát triển tuyến nhân vật phụ gì cả mình biết như vậy câu chuyện sẽ trở nên vô cùng nhàm chán nhưng với mình, tình yêu là chỉ có hai người thôi, tập trung vào hai người họ là quá đủ còn thể giới của những người khác thì mặc kệ đi. thật tình mình có thể nghĩ ra rất nhiều các tình huống tay ba tay bốn nhưng một phần lười viết, một phần là viết sẽ phá tan mộng uyên ương chỉ riêng hai ta của mình nên mình xin phép bỏ qua. Nếu có gì phê bình rất mong các bạn cho ý kiến, mình sẽ tiếp thu chân thành.

Xin cảm ơn các bạn và mong các bạn tiếp tục theo dõi chuyện của mình

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cố Gắng Vô Ích, Mọi Việc Để Anh Thôi

Dạo này lúc nào cô cũng chỉ muốn ngủ thôi. Sáng ngủ, trưa ngủ, tối cũng ngủ. Cô cố gắng dậy thật sớm, thức thật muộn, trưa cũng kiếm việc gì đó để làm tránh cứ ngủ suốt ngày. Nhưng nhìn cái vẻ cứ gật gù gật gù của cô mọi người lại đau lòng, hết lòng khuyên bảo cô cứ ngủ thoải mái, dù gì cũng có phải làm gì đâu, dậy sớm chỉ tổ cho cô mệt thêm lại khiến cho đứa bé kia không thoải mái đi. Chỉ khổ thân cô ăn không ăn được cứ nôn mửa hoài lại chẳng dám ngồi cùng mọi người thế là lại bỏ bữa, người nhìn mãi chẳng thấy thịt đâu

Cô cũng thấy rõ dạo gần đây anh và cô không có phát sinh quan hệ, mỗi tối cũng đều là âu yếm hôn cô thôi mà theo như người ta nói thì đó là dấu hiệu khi chồng ngoại tình. Cô thật tin anh nhưng hình như không tin vào đám con gái quanh anh đâu. Anh đẹp trai, phong độ lại giàu có, bao cô nhắm nhe cơ mà, quả thực nếu không phải anh lăng nhăng bên ngoài thì sao có thể không có gì với cô được cơ chứ. Cô quả lo lắng nhưng không dám nói ra chỉ sợ anh giận nên thỉnh thoảng khi ngủ cô chỉ dám ôm anh thật chặt để anh đừng rời khỏi cô đi

Lại có, cô lần này đi đâu cũng có người và xe đưa đón, anh nói để tránh gặp mấy trường hợp xấu như trước. Việc dạy của cô cũng không đi nhiều như trước nữa mà giờ sẽ có người đến đón huy và hải đến vừa chơi vừa học với cô rồi lại đưa chúng về.

Cô lần này nằm trong nhóm sinh viên tốt nghiệp sớm nên không cần đi học mà chỉ cần chuẩn bị khóa luận tốt nghiệp thôi. Mà phải biết cô có mấy tháng thực tập ở tập đoàn, lại có tập đoàn toàn cầu là gì chứ, là nơi tập trung các nhân tài hàng đầu về tài chính, kinh tế, đàm phán... thế nên cái khóa luận này cô đã làm xong từ lâu rồi chỉ đợi ngày báo cáo thôi. Thế là lại không có việc gì làm.

Xin anh cho đi thực tập lại cũng không được nữa đành đợi cuối tháng báo cáo xong rồi đi làm chính thức thôi chứ còn biết làm sao nữa.

Cuối cùng cũng đến ngày báo cáo khóa luận, bài khóa luận hoàn thành xuất sắc nên cô được xét tốt nghiệp loại giỏi. cả nhà tổ chức một buổi tiệc nhỏ chúc mừng cô.

-Anh, khi lấy bằng xong em đến công ty làm việc được không?- cô muốn được làm cùng anh

-Không được- anh dứt khoát trả lời

-Em sẽ làm ở chức thấp nhất, nhất định sẽ cố gắng mà- cô năn nỉ

-Em ở nhà một thời gian đã. Ngoan- anh dịu dàng vuốt tóc cô

-Em không muốn- cô nũng nịu

-Mọi người muốn em ở nhà- anh giải thích

-Em sẽ thuyết phục mọi người, em khỏe rồi mà

-Mọi người không cho phép đâu- anh an ủi cô

-Vì sao chứ

-Vì em đang mang thai- anh nhẹ như không nói

-Hả? em mang thai, sao em không biết chứ- cô nói câu này khiến anh không biết nên khóc hay nên cười

-Em đó, ngốc nghếch, đã mang thai 3 tháng rồi mà không có phát giác- anh véo má cô

-Sao, 3 tháng, chết rồi, thuốc, thuốc, em vẫn uống thuốc- cô giật mình vì đã uống thuốc cả tháng nay

-Là thuốc dưỡng thai thôi, em thật là- anh ôm vào lòng mà cưng nựng

-Anh biết từ bao giờ vậy- cô còn không biết sao anh lại biết- sao không nói cho em

-Từ hôm sinh nhật anh, không noi cho em là muốn em muốn làm gì thì làm đi kéo mấy tháng nữa muốn cũng không ai cho làm đâu. Cả nhà sẽ giam em vào tủ kính để chăm đó- anh sùng nịnh

-Hay là nhầm ạ, em không có thấy bụng to lên a- cô thắc mắc

-Là tại em không có chịu ăn uống đầy đủ thôi. Từ giờ phải ăn nhiều hơn mới được

-Nhưng là... em... không... có... cùng... anh...- cô ngập ngừng mãi không nói được một câu

-Bác sĩ bảo qua 3 tháng là có thể- anh biết cô nghĩ gì nên trực tiếp đặt cô xuống thân, cô cũng không có phản đối mà phối hợp cùng anh.

Từ ngày biết mình có thai cô cũng tự ý thức được chính mình giờ là một thân hai mạng cần phải cẩn thận, vô cùng cẩn thận nhưng với một người hậu đậu như cô thì có cẩn thận mấy cũng vẫn cứ mắc phải sai lầm, cô tự hỏi có khi nào mà con của cô cô cũng không có khả năng chăm sóc không? Không, cô quyết tâm phải làm một người mẹ tốt ngay từ khi con của cô vẫn còn chưa ra đời. Thế nhưng trời đâu chiều ý người, cô càng muốn làm thì càng hỏng, vẫn là không làm thì hơn

Giả như có lần cô cố gang đi nhẹ nói khẽ cười duyên thay cho cái dáng lúc nào cũng chạy lăng xăng của mình thì chân nọ đá chân kia vấp ngã, cũng may không có gì nghiêm trọng nên anh chỉ bắt cô ở nguyên trên giường ba ngày chứ nếu không thì nhiều khả năng cô sẽ được cố định trên giường tới lúc sinh luôn.

Lại có cô nghe nói, khi mang thai nếu nghe nhạc giao hưởng thường xuyên sẽ giúp đứa trẻ thông minh, trầm ổn hơn thế là cất công mua mấy vé anh mất một khoản tiền cộng thêm phải dành ra một ngày nghỉ đi cùng cô nhưng quả thực là đàn gảy tai trâu cô còn chưa nghe được tí nào đã gục trên người anh ngủ mất đến khi tỉnh dậy thì đã kết thúc từ lúc nào rồi. Thế này đừng nói đến đứa bé đến cô cũng chẳng thấm thấu được tí nào

Lại nghe nói, chỉ cần uống nhiều sữa dành cho bà bầu thì đứa trẻ nhất định sẽ khỏe mạnh thông minh nên ngày nào cũng lúi ba bốn cốc nhắm mắt nhắm

mỗi uống, ấy thế mà chưa trôi được đến bụng thì lại tuôn hết ra rồi, đến việc đơn giản như vậy cô cũng không làm được, giờ mới thấy quả nhiên mình vô dụng. (bây giờ mới biết thì muộn rồi)

Lại có, cứ ngồi không ở nhà, xem một vài bộ phim thấy mấy ông chồng khi vợ mang thai chắc chắn sẽ đi ngoại tình khiến cô buồn bực không thôi. Cô quả thực là có tin chồng cô nhưng nhìn xem, so với mấy ông diễn viên trên phim thì chồng cô xuất sắc hơn hẳn, lại còn là người có thật, chính cô thấy mình lấy được anh cũng đã là một điều không tưởng, cô luôn cho rằng cô có đuổi theo mãi cũng không với tới được anh, không tương xứng khi đứng bên cạnh anh.

Nói chung, phụ nữ mang thai mà, rảnh rồi đâm ra nhiều chuyện

-Anh, có phải em vô dụng lắm không? Làm việc gì cũng không xong- cô tâm sự với anh

-Sao em lại nói vậy- anh ôm chặt cô vợ bé nhỏ của mình trong ngực

-Em chỉ muốn làm gì đó cho con của chúng ta nhưng làm gì cũng không xong, đi đứng cũng ngã, uống sữa cũng không được, nghe nhạc cũng không xong- cô trong lòng anh búng bii

-Không có, bây giờ con chúng ta chưa cần gì cả, sau này khi nó ra đời nhất định sẽ cần em chăm sóc, nó sẽ cần những chiếc áo em đan, những món ăn em nấu, giống như anh vậy- anh an ủi

-Nhưng thực giờ gì cũng không làm được chỉ sợ con chúng ta sau này sẽ ngốc nghếch giống em- cô là muốn con mình phải xuất sắc như anh

-Làm sao có thể chứ, ai dám nói em ngốc nghếch, em mà ngốc thì có phải anh còn ngốc hơn bởi chỉ có ngốc mới lấy ngốc không- không biết anh lôi đâu ra cái nguyên lý này. cô không ngốc chỉ là quá bình thường thôi mà bình thường như cô mới khiến anh quan tâm và yêu thương- anh nghĩ

-Anh mới không có, anh vừa đẹp, vừa thông minh, vừa có tài, nếu con giống anh thì tốt, nếu giống em thì thật... bình thường- cô nghĩ mãi mới tuôn ra hai chữ bình thường khiến anh bật cười

-Dù nó giống ai cũng là con của anh, anh sẽ yêu thương nó giống như yêu thương em vậy- anh vuốt tóc cô âu yếm

-Anh, ...- cô ngập ngừng không nói

-Sao vậy?- anh hỏi

-Không có gì- đúng vậy, cô phải tin anh chứ, anh nói yêu cô thì sẽ là yêu cô, cô chỉ cần tiếp nhận thôi

-Anh yêu em thế nên chỉ yêu em thôi, anh nhất định không làm gì khiến em phải buồn- anh biết cô luôn lo lắng không bằng anh nên anh trấn an cô trước, với anh trái tim này chỉ đủ chỗ chứa cho một người duy nhất mà thôi

-Em cũng yêu anh- cô ôm lấy anh thì thầm, đời này kiếp này nếu có kiếp sau, sau nữa cô cũng mong được yêu anh

-Em đó, giờ chỉ cần như trước kia, vui vẻ sống là được, anh sẽ thay em xử lý mọi thứ ổn thỏa- anh muốn cô yên tâm mà sống bởi Anh biết, cô luôn cố gắng làm thật tốt với vai trò là một người mẹ nhưng tính cô vốn đã vậy, càng cố gắng làm những điều ấy lại càng thấy không hợp lý, chỉ bằng cứ vui vui vẻ vẻ như trước đây có lẽ là một điều hay.

Anh sẽ cố gắng đến lúc cô sinh sẽ suôn sẻ không xảy ra chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Một Chút Cưng Chiều

Quả nhiên anh nói không sai, đợi đến khi cô mang thai 4 tháng, bụng hơi nhô ra một chút cả nhà cô đã tuyệt nhiên không cho cô ra ngoài một chút nào hoặc có đi thì mẹ anh và một đoàn vệ sĩ đi theo ngăn người khác không tiếp xúc trong bán kính 100m lại còn thường xuyên chỉ đi chơi, mua sắm, dạo ở các địa điểm do tập đoàn làm chủ nên lần nào đi cũng có thông báo đóng cửa để chỉ có mình cô và mọi người thôi. Thật tình như thế nên cô cũng chẳng dám ra ngoài nhiều.

Lại có, chẳng hiểu người ta bụng bầu đơn 4 tháng đã to lắm rồi mà cô bụng bầu sinh đôi 5 tháng mà mới nhô lên có một tý, người thì giờ còn gầy hơn cả trước khiến cả nhà lo sốt vó, suốt ngày mời đầu bếp nọ kia về nấu cho cô, mẹ đẻ cô còn ngày nào cũng gửi đồ đến đi.

Vào mùa đông bụng cô đã gần 6 tháng mà vẫn lợt thỏm trong mấy cái áo dạ, anh ngày nào cũng buộc cô phải ăn uống thêm, lại có ngày nào cũng mời

bác sĩ về kiểm tra cho cô xem cô có sao không khiến cô cười ra nước mắt nhìn với bác sĩ rất áy náy.

Những hôm có nắng cô rất thích ra phơi nắng, vừa ấm áp, vừa thoải mái, thế nhưng lại chuyên ngủ quên mất. Anh thấy cảnh ấy nhẹ nhàng đến bẽ cô á không là bà mẹ con cô vào trong nhà, quả thực không nặng hơn trước kia chút nào cả. Nụ cười của anh thật hạnh phúc đi, có lẽ chỉ khi ở cùng cô anh mới nở được nụ cười ấy.

Búp bê, đúng vậy, hiện tại cô chính là con búp bê vô giá được gia đình anh bảo dưỡng hết mực. đã 3 tháng cô không có ra khỏi nhà, người cô có khi đầy mốc rồi ấy, quả thực không chịu được đi. Bố mẹ anh cũng thấy cô buồn thui vậy nên kiên quyết lôi cô ra ngoài một buổi, nói là đi khám thai. Thực tình chỉ là muốn kiểm soát cô ra ngoài thôi chứ ngày nào ở nhà chẳng có ba bác sĩ và hộ lý chỉ đợi cô sinh, nhưng mà cô đâu có để ý, nghe mẹ anh nói hợp lý cũng theo luôn, cái lý do này khó mà không nghe được a. Nhân tiện mẹ anh bảo bệnh viện đó gần ngay tổng công ty nên trưa sẽ đến rồi gọi anh ra ngoài ăn cùng luôn, lâu lắm rồi mẹ không có ăn trưa bên ngoài, cô vui vẻ đáp thuận.

Chưa đặt chân đến cổng viện cô đã thất thểu thoáng một đoàn thiên thần áo trắng xếp hàng chờ phía trước, còn đang phân vân không phải cái bệnh viện này cũng là cả nhà anh chứ thì đã đến nơi. Mẹ anh xuống trước mọi người vội cúi chào đồng loạt, quả là cô đoán không sai đi. Nghe nói cái bệnh viện này muốn khám được cũng phải lấy số từ hôm trước, hôm sau may ra mới được vì người tới đây khám nhiều vô kể ấy vậy mà hôm nay cô sai bước từ tầng 1 lên tầng 7 khoa sản cũng chẳng thấy bóng người nào, có may là còn bệnh nhân ở khu nội trú mà cô không được đến đi. Cô tự trách mình có phải làm lỡ việc của mọi người quá không, mẹ anh biết ý chỉ nói họ được chuyển sang bệnh viện chi nhánh khác khám rồi. Quả là nhà giàu, việc gì cũng có thể.

Thai nhi tuy nhỏ nhưng cũng không có gì đặc biệt nghiêm trọng, có điều cần phải tăng sức cho người mẹ nếu không khi sinh cả ba người sẽ rất khó khăn, đứa trẻ cũng sẽ yếu. Mẹ anh nhìn cô lo lắng còn cô thì áy náy không thôi, có phải cô không chịu ăn đâu mà chỉ là cứ ăn vào là lại tuôn ra, càng ăn càng nôn lại càng mệt, có trách thì trách lũ trẻ này kén ăn đi. Cô chỉ biết ngậm ngùi cố gắng thôi.

Sau khi đi khám đã là gần 1h trưa, nghỉ cũng là lúc anh chuẩn bị tan ca cô chỉ muốn mau chóng đến kéo lờ mắt bữa trưa, anh lại về nhà mất. Vừa đến trước trụ sở cô đã nhảy xuống xe, vội vàng chạy vào đi, mẹ anh không kịp chỉ dẫn cô cẩn thận rồi vội vàng sai người đuổi theo, đứa con dâu của bà cứ thấy chồng là chẳng thèm để ý cẩn thận gì cả cứ chạy nhảy lon ton như không ấy. Bà cùng nhóm khác ngồi xe xuống tầng hầm rồi theo lên sau.

Đột trước anh đã công bố thân phận của cô rồi nên hầu hết mọi người đều biết cô là chủ tịch phu nhân, vốn định gọi báo cho anh xuống nhưng cô bảo không cần phiền anh, cô ngồi cùng mẹ đợi anh ở đại sảnh được rồi, đằng nào cũng còn chưa đầy một tiếng mà. Thật muốn nghe lời cô nhưng sợ chủ tịch của họ trách họ không báo thì có mà chết. Thật may lúc đó mẹ anh cũng lên báo thôi cứ chiều theo ý cô chứ giờ mà leo vào thang máy chỉ tỏ khiến cô khó chịu, vừa nãy đi cô 7 tầng thôi mà mặt cô đã xanh lè rồi, giờ mà đứng được ba mấy tầng chắc cô ngất mất, lúc ấy còn tội hơn.

Ngồi đợi một lúc sắp đến giờ anh xuống thì chợt hai mẹ con thấy một cô nàng kiều diễm đi vào. Nàng mặc một chiếc váy nhung đỏ nóng bỏng bất chấp thời tiết đang lạnh 10 độ c chẳng bù cho cô lúc này đang đùm mình trong chiếc áo dạ to đùng. Nàng bước vào kiêu sa, nói với quầy lễ tân bảo muốn gặp chủ tịch, lễ tân nhìn về phía hai mẹ con ngó xín ý chỉ thấy mẹ anh nghiêm mặt nên cô bảo giám đốc đã có hẹn buổi trưa rồi. Nàng liếc về phía hai mẹ con đang thưởng thức trà nóng, xung quanh lại có bao nhiêu người canh giữ, vừa rồi cô nhân viên nhìn sang phía này rồi mới từ chối hẳn là có hẹn với những người này đi. Nàng ngao nghể bước về phía hai mẹ con. Đám nhân viên biết nàng là con gái của tập đoàn A.K, hồi 1 tháng trước nhìn thấy anh trong một buổi kí kết hợp đồng liền say mê bám riết lấy, hôm nào cũng đến đòi gặp chủ tịch nhưng quả thực họ không làm được vì chẳng hôm nào anh không có việc cả, lịch trình luôn kín mít. Nếu như các nhân viên chưa từng thấy anh đối tốt với vợ thì biết trong lòng anh trừ vợ ra ai cũng chẳng có tí trọng lượng nào. Nhìn thấy nàng có ý không hay với hai vị phu nhân của tập đoàn khiến đám nhân viên cứ gọi là toát mồ hôi nhìn nhau, nói thật cũng không thể trách cô ta, nếu không nhờ bữa tiệc mấy tháng trước chắc họ cũng chẳng thể biết được mặt hai vị phu nhân quyền lực nhất tập đoàn đang ngồi kia. Nàng ta bước tới gần, đám vệ sĩ ngăn lại không cho nàng ta bước vào khu vực bán kính 50m, mẹ anh ra lệnh cứ để cho cô ta vào, xem cô ta là ai mà thái độ thế

-Không biết bà và tiểu thư đây là người hẹn gặp chủ tịch trưa nay- nàng hỏi

-Đúng- mẹ anh không khách khí trả lời

-Tiểu thư nhà mình xem ra cũng đánh giá quá cao bản thân đi- nàng nhìn cô một lượt rồi quay sang chỗ mẹ anh nói với giọng hơi bất cần

-...- cô ngây thơ không hiểu cô ta nói gì

-Cũng không có ảo tưởng bằng cô đây- mẹ anh hiểu ngay ý cô ta

-Bà ...- cô ta tức giận

-Tôi thì sao, con tôi không có sức hút nhưng ngày nào cũng gặp được chủ tịch còn cô đây chưa chắc đã hẹn được ngày nào- bà nói rồi nhìn cô với ánh mắt coi thường, dạng người như cô chẳng bằng một góc của con dâu bà, cũng là bố chồng bà có mắt

-Tôi muốn bà hủy cuộc hẹn trưa nay, bà ra giá đi- nàng tướng tiền có thể quyết định

-A, không được- giờ cô mới lên tiếng, đầu gì cũng đã hứa cùng mẹ chồng và anh ra ngoài ăn rồi, không thể làm bà thất vọng được. – mẹ tôi muốn ăn trưa cùng anh ấy, không thể khiến mẹ buồn được- cô lên tiếng

-Cô nghe rồi đấy, con tôi nói không được- bà nói rồi lại nhàn nhả uống trà. Những người trong sảnh giờ mới biết lão phu nhân của họ quả không phải dạng vừa đâu. Nàng đang tức giận quay ra thì thấy anh đi về phía ngoài cửa.

-Anh- cả cô và nàng đồng thanh.

Anh quay về phía có tiếng thì thấy mẹ và cô đang ở đấy, liền tối mắt bước tới, không hiểu sao hai người lại đến, anh lờ mờ thấy sao không báo cho anh, bắt họ đợi ở đó vậy. cô vốn yếu, ra ngoài thế này lỡ có việc gì thì sao, lại nói ở sảnh này khá lạnh, nhờ cô bị cảm thì ai chịu trách nhiệm giờ. Định mang khuôn mặt tức giận đến giáo huấn cô lại thấy cô tươi cười đến vui sướng vậy vậy khiến anh không đành lòng, liền dịu mặt lại. Đám nhân viên vừa bị anh lờ mờ phát sợ run run người giờ thấy anh dịu hơn cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh khoan thai bước về phía hai người.

Cô cứ như ở nhà, liền bước lên phía trước đón anh, nàng váy đỏ thấy vậy cũng vội vàng nhảy ra chen chân, không may, khi tiến lên nàng ta chạm trúng người cô khiến cô không giữ được thăng bằng mà ngã xuống. Mọi người thấy thế vội vàng xúm lại, anh không giữ hình tượng chạy đến vội vã, đám nhân viên chỉ dám xúm quanh lên lút nhìn nhau không dám mở miệng. Mẹ anh không giữ được bình tĩnh tát nàng váy đỏ hai cái rồi vội vã xem con dâu mình

-Em/ con sao vậy? – hai mẹ con vội đỡ cô lên lo lắng không ngừng

-Không sao, - cô cười trấn an tuy có hơi đau bụng chút nhưng chắc không sao đi- để con ngồi nghỉ chút là không sao- cô nói khiến cả đám thở phào, vợ chủ tịch mà có sao chắc họ chẳng cần sống nữa, giờ thì xem nàng váy đỏ sẽ thế nào. Nàng từ nãy giờ cứ đứng đờ nhìn cảnh trước mắt, chỉ nghĩ một cái thôi mà có cần làm như bà đẻ vậy không, làm gì mà như sắp chết đến nơi thế. Đã thế lại còn bị ăn hai cái tát oan uổng nữa chứ, từ bé đến lớn đây là lần đầu, cô không cam

Anh nhẹ nhàng bế cô lên ghế, để đầu cô dựa vào ngực anh để cô dễ chịu hơn, ra hiệu để đám vệ sĩ cách người xa xa một chút. Lúc này anh mới lạnh mặt tra hỏi chuyện vừa rồi. nhìn thấy cự lạnh lùng nghiêm khắc của anh thay thế cho ánh mắt ôn nhu đầy quan tâm vừa nãy, nàng hơi giật mình

-Chuyện gì xảy ra?- anh lạnh lùng nhìn nàng

-Không có gì, là cô ta không cẩn thận, không phải em- nàng nghĩ vậy thật ư?

-Cô nói láo, tôi tận mắt thấy cô huych con tôi một cái- mẹ anh tức giận, quả thực có vậy thật

-Mẹ nói sao?- anh tức giận nhìn cô ta, không ngờ dám làm vậy với vợ anh

-Không có, chỉ là em vô tình thôi- nàng luống cuống, nhìn ánh mắt vô tình của anh cô đã biết người này không đơn giản

-Con xử lý cho tốt vào- mẹ anh nhắc nhở

-Cô có thể ra về, hợp đồng với công ty cô bị bỏ- anh quyết

-Đừng mà, đừng mà- Nàng vúi tay cầu xin, nếu hợp đồng bị hủy đồng nghĩa với những công ty khác cũng sẽ hủy hợp đồng, như vậy công ty ba nàng phá sản là cái chắc, không thể để mọi thứ đổ sông đổ bể như vậy được, nàng khóc lóc cầu xin. Nhìn thấy cảnh này đám nhân viên chỉ nghĩ thật may, trước kia không có đắc tội với vợ anh

-Anh, là em không cẩn thận, đừng trách cô- cô lay tay anh xin cho nàng ta. Thấy người kiều ngạo như nàng ta phải khóc lóc như thế này cô nghĩ đó là việc lớn đi, cô cũng không nỡ làm khó người ta

-Con còn nói giúp- mẹ anh giận cô hơi lương thiện quá rồi đấy

-Anh, - cô lay tay anh

-Được rồi, được rồi, nghe em- anh không tài nào chối từ cô. Lũ người ở đó chỉ có thể há mồm mở mắt nhìn xem ai đang ngồi ở ghế kia thôi.

-Mang cô ta ra ngoài, từ giờ đừng để tôi nhìn thấy cô ta trong đây- anh ra lệnh cho nhóm vệ sĩ lôi cô ta ra. Mọi người chỉ có thể tiếc thương cho cô ta nhận được ánh mắt đó của chủ tịch thì sau đừng mong đợi gì. hã chủ tịch thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả hay trong mắt anh chỉ có vợ là hoa là ngọc đây

-Chúng ta đi ăn thôi- mẹ anh cũng muốn thay đổi không khí

-Dạ-cô đứng dậy đi, anh đỡ cô- á- cô ôm bụng kêu nhẹ, những tưởng ngồi nghỉ một chút sẽ không đau, thật không ngờ vẫn không đỡ hơn chút nào

-Sao vậy- anh vội đỡ cô ngồi lại xuống, mẹ anh cũng vội chạy lại

-Chỉ là bụng hơi đau ạ, không có gì ạ- cô cười cười

-Còn nói không sao, mau đưa nhưng đến bệnh viện, nếu mấy mẹ con nó có vấn đề gì con nên biết đường xử lý- mẹ anh vừa lo lắng mà lại vừa tức giận, lẽ ra nên cẩn thận hơn

-Anh để em tự đi, không để người khác giúp em cũng được, đây là công ty, mọi người...- cô chỉ sợ làm mất hình tượng của anh, đường đường là chủ tịch một tập đoàn tầm cỡ vậy mà lại bé vợ thế này còn ra thể thống gì a

-Em là vợ anh sao phải để người khác bế - anh nói khiến cô đang đau cũng thấy vui đi.

Đám nhân viên không dám ngược lên nhìn vì ánh mắt của anh vừa quét qua một lượt đã khiến họ đứng hình rồi.

-Có phải nặng lắm không ạ?- cô ái ngại

-Giờ là ba người mà chẳng khác trước là bao, anh nhất định phải dưỡng em béo hơn chút- anh đặt cô vào trong xe rồi ngồi cũng cô.

Đám bác sĩ ở bệnh viện vừa thở phào vì tiễn được hai phu nhân đi chưa đầy 30 phút còn đang bàn luận về vị phu nhân chủ tịch trẻ là cô thì lại có người chạy như điên vào báo phu nhân cùng chủ tịch lại đến. phu nhân vừa đến đã đáng sợ giờ chủ tịch mà đến thêm không biết còn bị dẫn vật đến mức nào. Thế là mọi người lại hấp tấp chạy ra nghênh đón bệnh nhân cao cấp này

Lần đầu nhìn thấy chủ tịch, uy nghiêm biết bao, lạnh lùng ra lệnh khám ngay lập tức khiến ai đấy đều khản trương ấy vậy mà lại bồng vọt đến tận giường, an ủi cả buổi thật khiến người khác ghen tỵ đi. Lại một hồi tra hỏi cận kề về thai nhi và mẹ khiến đám bác sĩ một lần nữa tổn nước bọt. cũng may là chỉ động thai khí chút, ở bệnh viện một hai ngày là ổn, mà căn bản là cũng chẳng cần ở viện vì ở nhà còn có bác sĩ sản khoa tốt hơn có điều do không nên đi chuyển nhiều nên ở lại bệnh viện mới là phương án tốt nhất. cô nhìn anh với ánh mắt cún con em không muốn đâu nhưng anh không để ý, an toàn mới là trên hết, mẹ anh cũng khuyên cô chỉ cần ở một hai ngày thôi mà, coi như là đổi không khí. Lạ mấy người thay đổi không khí cũng không nhất thiết phải ở bệnh viện chứ, mất công cả nhà lục đục kéo đến hỏi thăm lại còn phải tăng cường bảo vệ.

lại một lần nữa xin lỗi các bạn vì mình đăng chương khá chậm, cũng chỉ tại mình không quá quyết đoán trong việc quyết định hướng đi của câu chuyện. mình đã định kết thúc câu chuyện trong vòng hơn ba mươi chương nhưng trong quá trình viết một câu chuyện khác mình nghĩ ra một chi tiết khá thú vị khiến cho cuộc sống của nữ chính trải qua buồn tẻ một chút cũng là để nam chính thể hiện nhiều hơn tình yêu chung thủy của mình với nữ chính. sau rất nhiều ngày suy nghĩ mình không biết có nên viết chuyện theo hướng đó không, thật phiền. Thế nhưng mình cứ đăng chương này theo bản lúc đầu mình dự định tức là cuộc tình toàn hồng phấn, nếu bạn nào có ý kiến xin hãy giúp mình xem mình nên kết thúc hay hướng chuyện dài thêm nhé.

xi cảm ơn các bạn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nếu Em Có Chuyện...

Vạn điều không ngờ tới nhất đó chính là việc mấy ngày cô ở viện liên tục xảy ra vấn đề.

Do đây là bệnh viện của tập đoàn toàn cầu, lại trong trung tâm thành phố với các bệnh nhân cao cấp thế nên việc có vệ sĩ ở đây cũng khá thường tình, thế nhưng đây cũng chính là cơ hội cho những kẻ có thù có oán với anh tìm cơ hội trả thù

Trước đây trong quá trình thu thập thông tin vây bắt các bang hội phạm pháp, tổ chức của anh đã cung cấp những thông tin cho phía cảnh sát bắt được toàn bộ nhóm người trong 1 tổ chức buôn bán ma túy, nội tạng lớn trong nước. Các thủ lĩnh đứng đầu trong tổ chức tội phạm đó là một gia đình gồm một ông bố, hai cậu con trai và một cô con gái. Do phạm tội quá nặng nên cả nhà đều bị tử hình. Anh quả thực không ngờ tới gia đình họ vẫn còn một người phụ nữ chính là vợ của người đàn ông và là mẹ mấy đứa nhỏ kia vẫn còn sống

Người đàn bà này sở dĩ không bị chịu tội vì ba ta là một bệnh nhân tinh thần không bình thường nên không bị tra hỏi xét xử nhưng tất cả đều không biết rằng bà ta mới là người đứng sau tất cả, điều khiển tổ chức ấy lớn mạnh đến giờ. Ngày chồng và con bà ta bị bắt, bà ta vẫn ẩn mình trong trại tâm thần, sai những người tâm phúc nhất điều tra sự việc. Khi biết anh là người gián tiếp gây ra cái chết của cả nhà bà ta, bà ta thì sẽ phải trả thù.

Bà ta đợi chờ cơ hội, bà ta muốn anh cũng phải giống bà ta, phải chứng kiến những người thân mà mình yêu thương nhất lần lượt rời khỏi anh, khiến cho anh mãi bị ám ảnh, dẫn vật

Lượng người của bà ta có hạn nên không thể vượt qua được mấy lớp bảo vệ của anh mà tấn công gia đình anh được nên đành nhắm mắt mà đợi thời cơ. Cuối cùng khi có tin anh sẽ kết hôn, bà ta quyết nghĩ mục tiêu là cô vợ bé nhỏ của anh không phải là đơn giản hơn nhiều sao. Bất quá bà ta lại không thấy anh và vợ anh có tí tình cảm gì nên không ra tay, chẳng ngờ được khi biết anh yêu cô, bà ta lần đầu tiên sai người ra tay đã thất bại. Bà ta lại im hơi lặng tiếng thêm một khoảng thời gian nữa để liên hệ tập trung lực lượng

Thật chẳng ngờ ông trời lại giúp bà ta, được tin cô đang ở trong bệnh viện bà ta liền biết đây chính là cơ hội tốt bởi lẽ những ngày này sự bảo vệ bên người của cô cũng có phần sơ hở, đây có lẽ cũng là lần hiếm hoi để ba ta khiến anh mất đi những đứa con và vợ của mình, bà ta nghĩ cách một chút rồi tiến hành kế hoạch. Sau một hồi suy tính nếu cứ đối mặt trực tiếp dùng vũ lực nhiều khả năng bà ta sẽ không có cơ hội tiếp cận cô được nhưng nếu làm cách khác thì hoàn toàn có thể.

Bà ta uy hiếp một bác sĩ khám bệnh cho cô thế là đến giờ khám bà ta đường đường chính chính trở thành y tá vào phòng tiếp cận với cô. Nhìn thấy cô khá ngây thơ, lại có hai đứa con nhỏ chưa kịp sinh quả thực bà ta có nghĩ đến việc mình làm vậy có quá độc ác nhưng bà ta nhanh chóng gạt phắt đi bởi nỗi đau mà bà ta phải trải qua là quá lớn.

Hai ngày theo dõi tình hình, bà ta thấy được anh quan tâm đến cô như thế nào, nếu không phải cô cứ nặng nề bắt anh đi làm việc thì chắc anh chẳng thèm rời cô nửa bước đâu. Bà ta cười trong bụng, lần này bà ta sẽ khiến cho anh sống mà không bằng chết

Tại thời điểm không có anh trong bệnh viện, bà ta và các tay chân thân cận còn trung thành dồn lực tấn công vào nhà lớn và công ty của anh trước khiến anh và lão tứ phải điều động người về chỉ đạo giải quyết bởi chúng lần này mang theo tinh thần thù chết nên bên anh bị thương khá nhiều. Cùng lúc ấy, Tại tòa nhà mà phòng bệnh của cô ngụ xảy ra đám cháy, mà đơn giản vụ cháy này do bà ta gây ra đã tình hình hỗn loạn hơn một chút để bà ta có thể tiến hành kế hoạch của mình.

Ngon lửa không quá lớn nhưng nghe chuông báo cháy, mọi bệnh nhân và người nhà đều vô cùng hoảng loạn, mọi người nhanh chóng hướng ra phía ngoài mà chạy. Đám vệ sĩ cũng mau chóng hộ tống cô ra ngoài. Tuy nhiên, do thang máy không hoạt động được nên mọi người đều phải đổ dồn ra các phía thang bộ, thang nào cũng tương đối đông, đám vệ sĩ và người làm nhanh chóng đưa cô sang lối đi khác, mà người chủ động dẫn đường là bà ta, đương nhiên là không có mục đích tốt rồi. Bà ta chắc chắn vụ cháy này chẳng qua chỉ có thể nhất thời khiến mọi người ở đây hỗn loạn để bà ta ra tay thôi chứ khẳng định nó sẽ nhanh chóng được dập tắt không thể giết được ai trong cái bệnh viện này đâu. Ngay khi đến đầu cầu thang bộ, nhóm người của bà ta sắp xếp trước liền đánh người của cô, quả thực phải nói bà ta không hổ danh là người đứng đầu tổ chức tội phạm kia bởi nếu bà ta không công kích bên anh thì bà ta sẽ chẳng có cơ hội dễ dàng bắt được cô như vậy, chỉ có mấy tên vệ sĩ tép riu sao đâu được với bà ta. Bà ta đánh ngất cô rồi lôi cô ra xe theo hướng đã định lao vù vù. Một vài tên vệ sĩ mau chóng đuổi theo không quên báo cho anh rồi đuổi theo. Thật không ngờ bọn người này lại liên kết với nhau đồng thời tấn công ba nơi khiến anh không kịp trở tay.

Hiện tại ở nhà chính lão tứ đã được điều đến trước đó, anh đã thông báo cho lão quản gia không cho mọi người nhà anh ra ngoài, anh tin lão tứ đủ khả năng giải quyết mọi việc ở ngoài khuôn viên nhà anh. Còn ở phía công ty, đám người đó không nhiều nên thiên quang đã đưa người đến hỗ trợ anh. Nhóm nhân viên đã sơ tán ra ngoài do có lệnh lục soát của cảnh sát. (Thực ra anh làm việc cho chính phủ nên ngay khi bị tấn công phía chính phủ đã tìm cách tham gia và lấp liếm chuyện này bằng cách tung lệnh lục soát do có người tố cáo công ty có dấu tài liệu mật như vậy sau khi cùng anh giải quyết tình hình sẽ công khai không tìm được là xong). Điều không ngờ nhất là họ nhằm lúc này cũng tấn công về phía cô khiến mọi người không kịp hỗ trợ

Loạn ở nhà chính và công ty nhanh chóng được dẹp gọn, bà ta nhận được tin thì biết hiện giờ chỉ có cô là con bài duy nhất để bà ta thực hiện kế hoạch trả thù mà thôi. Trước khi chết bà ta muốn cho anh thấy tận mắt vợ và con anh chết trước mắt anh như vậy mới khiến bà ta hả giận, bỏ công khiến nhiều người như vậy bị bắt. Bà ta nhanh chóng hướng ra phía vực đá ngoài bờ biển, khi đến nơi liền dừng lại. Đúng lúc đó cô cũng tỉnh lại

-Rút cuộc bà muốn gì?- cô nhận ra người phụ nữ này thật không có ý tứ

-Tôi chỉ là muốn cùng cô đến một nơi mà chúng ta cần đến thôi- bà ta thản nhiên kéo cô ra khỏi xe, ngay từ khi bắt đầu bà ta đã không nghĩ sẽ sống tiếp rồi

-Bà có ý gì- cô sợ hãi, dấu gì con cô vẫn còn chưa nhìn thấy ánh mặt trời mà

-Có ý gì không phải cô cũng biết rồi sao- bà ta lôi cô xuống xe

-Bà điên rồi, buông tôi ra- cô giãy dụa, giờ này cô đột nhiên nghĩ anh đâu mất rồi sao không đến cứu cô cơ chứ

Tuy cô yếu nhưng trong giờ phút sinh tử này bao nhiêu khí lực cô đều dùng hết nên hai người cứ thế lôi kéo nhau mãi chưa ra được vách vực. Vừa lúc đó anh và người của mình đã đến nơi

-Nhưng- anh nhìn cô trong tay người đàn bà kia lo lắng, vừa thấy anh bà ta đã lấy súng giết thái dương của cô

-Anh- cô thấy anh nước mắt chảy ra, không nghĩ mình còn đang trong tay kẻ thù, lại thả lỏng toàn thân mà ủy khuất

-Không ngờ cậu lại nhanh như vậy, tôi cũng không phải người vô tình, mau ngấm kĩ vợ con mình lần cuối đi- bà ta lên tiếng

-Bà mau thả cô ấy ra- anh giờ sung về phía bà ta hét lên

-Sao tôi phải thả cơ chứ, - bà ta hướng phía anh ra lệnh mọi người hạ súng

-Bà hẳn muốn giết tôi trả thù đi, chỉ cần bà thả cô ấy tôi sẽ tự mình dâng lên cho bà- anh biết những người này chủ yếu muốn trả thù nên mang anh ra trao đổi có lẽ là được

-Không được/ đại ca- anh và đám người của anh đồng thời hét lên

-Tôi cần cái mạng của anh làm gì cơ chứ, được đi nốt quãng đường còn lại với vợ anh tôi thấy vui hơn nhiều- bà ta cười ha hả

-Bà đừng có làm liều- anh lo lắng sợ bà ta thương tổn đến cô

-Hay thế này đi, cậu tự mình kết liễu đời mình, biết đâu tôi suy nghĩ lại cho vợ con cậu một đường sống- bà ta giả ý thương lượng

-Được- anh không do dự, cầm súng lên

-Không cần, không cần, không cần- cô hét lên thảm thiết.- bà giết tôi đi- cô nói với bà ta, cô mới không cần thấy anh chết trước mặt mình thế đâu

-Nhanh lên, tôi đếm từ một đến mười, cậu mau quyết định xem muốn ai sống- bà ta nói, chẳng qua là trước khi cho cô chết muốn cô được biết rõ tấm lòng của người chồng đáng yêu của mình thôi.

Cô nhìn anh lắc đầu miệng luôn hét lên anh đừng nghe lời bà ta. Cô biết lúc này bà ta đang để tâm đến anh nên tay giữ cô có lỏng hơn một chút, nếu cô có thể dùng hết sức lực may ra có thể thoát khỏi tay bà ta khi ấy anh có thể dễ dàng hành động hơn hoặc rủi may cô có bị sao thì anh cũng anh cũng không chết được. Cô thực nghĩ không thể để anh chết tự tay giết anh trước mắt mình, nếu anh chết đi khẳng định cô cũng không thể sống được vậy thì có lí gì mà không thử vận may một lần để ít nhất anh sẽ sống và nhớ đến cô. Âm thầm cô đã quyết định xong vận mệnh của mình.

-1...2...- bà ta chăm chú nhìn về phía anh bắt đầu đếm

Cô vội vùng tay ra khỏi người bà ta, anh không ngờ cô lại làm vậy chưa kịp giờ súng bắn bà ta thì bà ta chợt giật mình trước hành động của cô liền giờ súng hướng phía cô bắn một phát, cô liền ngã xuống, anh hét hoảng lao bắn bà ta một phát rồi lao về phía cô, bà ta cũng kịp cho anh một phát súng vào cánh tay anh trước khi một loạt súng khác vang lên khiến bà ta máu chảy loang lổ. Anh vội chạy về phía cô, cũng may do quá vội vàng nên phát súng ấy chỉ bắn trúng bả vai của cô nên chắc chắn không ảnh hưởng đến tính mạng của cô. Nhưng vốn sức khỏe không tốt, phát súng ấy lại khiến cô mất quá nhiều máu nên mọi chuyện rắc rối hơn khá nhiều. Ngay lúc ấy, anh chỉ còn cách vội vàng đưa cô đi cứu thương mà không quan tâm mình cũng đang bị thương. Điều quan trọng nhất bây giờ là vợ và con của anh. Anh hoảng loạn có lẽ lỗi là tại anh, nếu không phải do anh thì cô và con sẽ không xảy ra chuyện như vậy. "vợ ngọc, nếu em có chuyện gì anh phải sống thế nào, em nhất định không biết không có em anh cũng không thể cho mình sống tiếp nữa vậy nên nhất định em phải không sao nghe chưa"- anh ôm chặt cô tự như uy hiếp cô phải tỉnh lại. anh biết cô yêu anh vậy chắc chắn không có nỗi để anh chết đâu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nghỉ Dưỡng

Vì lần này anh và cô đều bị điều thương do đạn nên việc này không thể để bị lộ ra ngoài. Thông báo với bệnh viện của tập đoàn gần nhất đồng thời bảo người của bệnh viện chuyển toàn bộ bệnh nhân sang chi nhánh khác tránh việc anh và cô bị thương lan truyền ra ngoài. Trên tay anh, máu vẫn không ngừng chảy ra nhưng tim anh còn chảy nhiều máu hơn, hiện giờ anh chẳng thể làm được gì giúp cô, chủ tịch tập đoàn toàn cầu thì sao, đại ca băng phái chính trị thì sao chẳng phải anh còn chẳng thể bảo vệ được người con gái của mình sao, hóa ra tất cả những gì anh có cũng chỉ là vô dụng thôi. Anh không biết trên đời này có bao nhiêu người, có bao nhiêu báu vật, anh chỉ biết cô mới chính là báu vật duy nhất của anh. Anh chưa từng tin vào thần linh nhưng anh thề cầu nguyện, chỉ cần để cô không sao anh sẽ trả giá, bất cứ giá nào cũng được.

Vừa đến tầng hầm bệnh viện, các bác sĩ đã đợi ở đó khẩn cấp đưa cô vào phòng cấp cứu. Lão tứ cũng nhanh chóng đẩy anh vào vì thấy máu trên tay anh chảy ngày càng nhiều. Trong hai phòng cấp cứu của bệnh viện, hai vợ chồng anh đều phải thực hiện phẫu thuật. Vì anh quá lo lắng cho cô nên thực hiện phẫu thuật trong tình trạng tỉnh, do chỉ bị thương ở cánh tay nên mọi thứ diễn ra khá nhanh chỉ là mất màu tương đối nhiều nên không có sức, nếu không phải vì còn lo lắng cho cô có thể anh đã ngất mất rồi.

Khi đi ra thì phòng phẫu thuật của cô vẫn còn đang sáng, khoảng 30 phút sau hai y tá đi ra rồi một y tá chạy vào. Nhìn qua khuôn mặt hết hoảng của y tá anh biết nhất định tình hình của cô không ổn lắm. gượng hết sức mình ra lệnh cho y tá hỏi tình hình anh và đám người ở đó đều không giấu được sự hoang mang. Theo y tá nói thì rất có thể hai đứa bé sẽ bị chết ngạt trong quá trình phẫu thuật.

Một lát sau, lại một y tá ra hỏi

-Bệnh nhân thuộc nhóm máu ABRH- ở bệnh viện chúng tôi đã dùng hết nhưng vẫn chưa đủ, xin hỏi ở đây có ai thuộc nhóm máu này có thể hiến máu không ạ. Rất mong có thể nhanh lên nếu quá trình phẫu thuật gián đoạn quá lâu cả ba mẹ con đều có thể gặp nguy hiểm- cô y tá nói một tràng

-Tôi- anh lúc này đứng ra

-Nhưng anh...- cô y tá nhìn anh ái ngại vì anh cũng vừa mất quá nhiều máu nếu giờ mà còn hiến máu thì...

-Mau lấy máu của tôi- anh lạnh lùng ra lệnh rồi tiến thẳng vào phòng phẫu thuật của cô.

Mấy bác sĩ thấy anh vào kiên quyết vậy nên cũng nhanh chóng tiến hành lấy máu.

-Có thể cứu cả mẹ và con chứ- anh ở giường bên cạnh hỏi một ông bác sĩ không phẫu thuật

-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức- ông bác sĩ chỉ có thể nói vậy. chỉ cần cô ấy tỉnh lại sớm sẽ không sao ạ

-Nếu không được nhất định phải ưu tiên người mẹ- anh biết cô nhất định không đồng ý nhưng đứa trẻ nếu không có sau này có thể có lại nhưng cô thì chỉ có một trên đời này

Sau khi hiến máu anh ra ngoài tiếp tục đợi rồi thông báo với ba anh tình hình để ông giúp anh việc công ty và đối phó với người nhà một chút, hiện tại có lẽ cả nhà đang chờ một lời giải thích của anh

Khoảng hơn một tiếng xong, đèn cấp cứu mới tắt. không đợi bác sĩ ra anh đã lao đến muốn hỏi bác sĩ

-Cả ba người đều không sao, đợi hết thuốc mê có thể tỉnh lại- bác sĩ không đợi anh mở lời đã nói tình hình bởi ông biết quả thực nếu cô gái đó có xảy ra chuyện gì thì ông cũng không thể tưởng tượng ra hậu quả. Tuy nhiên....- ông bác sĩ ngập ngừng

-Có chuyện gì với cô ấy sao?- anh mắt bình tĩnh

-Sức khỏe của ba mẹ con quả thực không tốt, hiện giờ cô ấy lại bị thương, lại không thể dùng thuốc nên khả năng hồi phục rất kém, nếu quá trình hồi phục kéo dài sẽ càng khiến đứa bé bị ảnh hưởng- ông bác sĩ nói với thái độ đầy cảm thông

-Không có cách khác?- anh hỏi

-Cách khả quan nhất là dùng thuốc đông y nhưng bệnh viện ta không chuyên, trong nước cũng không có mấy người giỏi về loại này- bác sĩ nói sự thật. Quả thực anh đầu tư kinh doanh du lịch, y học, khách sạn... nhưng tuyệt chưa bao giờ phát triển y học cổ truyền của nước mình. Với anh, anh luôn nghĩ tây y mới hiện đại thật không ngờ hiện đại cũng đâu giúp được anh bây giờ chứ.

sau khi biết tình hình của cô anh cho bác sĩ chuyển cô đến phòng VIP của bệnh viện, anh không dám ngủ mà thức trông cô cả đêm, chỉ sợ giữa đêm cô xảy ra chuyện gì. Anh cũng nhờ ba tìm thử một vài danh y giỏi đông y để giúp cô. Ba anh suy nghĩ một hồi bỗng nhớ ra ông trẻ của ông tức cụ của anh chính là danh y bậc nhất về đông y, chỉ có điều từ mấy chục năm trước đã lên một ngọn núi trồng thuốc nghiên cứu y học không vướng vói đời. Đôi khi có mấy vị cháu chất lên thăm rồi tiện lấy thuốc thôi. Tuy đã già nhưng y thuật chỉ có ngày càng tinh thông, bất quá ông cụ sẽ không xuống núi chữa bệnh, ngay cả thằng con của con trai cụ tức cháu nội cụ bị bệnh cũng phải mang con lên núi thì ông mới chữa. Anh nghe thế liền không suy nghĩ nhờ ba chăm sóc việc đông thời nhờ lão tứ và chính phủ giải quyết đám người kia để đưa cô đi sau khi cô tỉnh lại

Qua nhiên sáng hôm sau cô tỉnh lại. Vừa mở mắt ra cô đã thấy khuôn mặt bơ phờ lõm chòm râu của anh, lòng không khỏi ảm áp mà nở một nụ cười. Đưa bàn tay sờ sờ khuôn mặt của anh cô mỉm cười nói: “may quá, anh còn sống” mà anh thật muốn mắng cô cũng không nổi, ai bảo người con gái trước mắt này đặt anh lên trên cả chính bản thân mình

-Em lại làm anh lo lắng rồi, xin lỗi anh- cô nhìn anh mà đau lòng

-Em không bao giờ cần xin lỗi anh, là anh không bảo vệ được em, là anh vô dụng- anh cầm tay cô tự trách

-Không phải anh đã cứu em rồi sao- cô cười, cô vẫn vậy rất đơn giản, rất thành thật

-Ngốc này!- anh cẩn thận nhắc cô ngồi dậy ôm cô vào lòng

-Cũng may con không sao- cô đưa tay xuống bụng sờ sờ, người ta nói gặp họa không chết ắt có phúc, nhất định hai đứa nhỏ này sau này sẽ rất nhiều phúc

-Em còn nói, nếu lúc ấy bà ta bắn trúng điểm chết thì anh biết làm sao- anh cảm thán mà trách cô

-Còn hơn là em nhìn thấy anh chết- cô biết anh nhất định sẽ không giận cô lâu đâu. em tin nếu anh ở hoàn cảnh đó cũng sẽ làm giống em, mà không phải chúng ta đều tốt sao- cô nói

-Tay anh sao rồi- cô chợt nhớ anh cũng bị thương

-Không sao, vết thương nhỏ thôi.- anh trấn an. Thật không thể hiểu cô có biết người bị thương nặng hơn cả là cô không vậy.- em có đau lắm không?

-Không sao- cô cười nhưng không đau mới lạ ấy

-Đợi ngày mai chúng ta sẽ đi đến một nơi được không?- anh ân cần

-Thế còn công ty- cô không biết sẽ đi đâu nhưng công việc thì không bỏ được

-Ba sẽ lo, chúng ta đi một thời gian rồi về- với anh bây giờ công việc chẳng còn ý nghĩa gì cả, chỉ cần cô khỏe lên là được. anh đã nói với ba sẽ đưa cô đi đến chỗ cụ trẻ xem bệnh khoảng 1 tháng rồi, ông đã đồng ý giúp anh xử lý việc công ty

-Được nhưng chúng ta đi đâu?- cô nghĩ không lí nào mà anh lại để cô đi khi vừa bị thương vậy

-Chúng ta đi xem bệnh tiện thể nghỉ dưỡng luôn, bác sĩ nói em không thể dùng thuốc bừa bãi chỉ có thể dùng đông y, vừa hay cụ trẻ anh biết đông y nên chúng ta đến đó ở một thời gian- anh nói

-Thế cũng tốt- cô an tâm. Hai người có lẽ quá mệt mỏi nên cứ thế tựa vào nhau ngủ một giấc. phía bên ngoài mặt trời nhìn thấy vui vẻ vào bên trong đang những tia nắng sáng ảm áp ôm lấy hai người

Sau khi xin ba anh địa điểm anh và cô cũng đi luôn. Được người con trai cụ cho biết cụ không thích nhiều người nên chỉ có anh, cô và lão tứ đi cùng cảm giúp anh chút đồ và bảo vệ hai người luôn.

Quả thực người già có tiền nên thú vui thực khác người. chỗ ở của ông là tận trên ngọn núi cao hơn 1000m, không xe cộ nào có thể vào được. Ngọn núi này đã được gia tộc mua tặng ông cụ nhân đại thọ 90 để cụ tha hồ mà trồng thuốc nghiên cứu, vậy nên ai muốn lên thì tự đi mà trèo bộ.

Tưởng gì chứ trèo bộ hơn 1000m núi này với anh là chuyện nhỏ nhưng cô thì lại khác. Chưa nói đến việc cô bị thương còn rất mệt mỏi chỉ nghĩ đến việc để một phụ nữ mang thai leo núi thôi cũng đã khó mà thực hiện được. Bất quá vẫn là để anh bế cô lên

Đường không cao nên cũng không quá khó đi. Chỉ là việc phải bế một thân ba xác nếu nói không mệt thì chính là dối người. Cô nhiều lần nói để cô tự đi cũng được nhưng anh không chịu, lão tứ cũng bảo hay để cậu ấy công anh cũng không nghe, vợ anh tuyệt đối phải do anh chăm sóc, sao cần người khác

-Anh buông em xuống đi, tay anh bị thương mà- cô không nỡ để anh bế cô leo cả một đoạn đường xa vậy

-Em là coi thường anh- anh thật không quá thấy mệt mà ngược lại chính là thấy được bế cô như vậy quả là một thú vui

-Em là lo anh mệt- cô giải thích

-Thấy em mệt thì anh sẽ mệt hơn- anh vẫn tiêu sái bước đi

Con đường lên núi không khiến anh mệt mỏi, giữa núi rừng âm vang tiếng chim hót với tiếng gió xào xạc, hai bóng hình – một nam nhân bế cô gái thông dong bước đi. Một người ở từ phía sau vì sợ phá vỡ phút giây ấy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuộc Sống Bình Di

Lên đến đỉnh núi, một ngôi nhà đơn sơ hiện ra trước mắt, xung quanh nhà nhiều vô kể có lẽ là thuốc. Lão tứ sau khi đến cổng thì được lệnh xuống núi cùng với người của anh canh ngay từ chân núi tránh có kẻ nào biết tin tức lại gây rối, thêm đó, cụ trẻ cũng không hề thích có người khác đến.

Bước qua cánh cổng gỗ, anh đã nhìn thấy một ông lão râu tóc bạc phơ đang cầm mấy lá cây gì đó nghiên cứu. anh không nỡ đánh thức cô, Anh cất tiếng chào

-Con chào cụ-, thực tình là người cụ này có quan hệ họ hàng với anh thực nhưng anh cũng chưa từng gặp lần nào thì phải nên không dám khinh xuất

-Ai?- cụ nghe tiếng quay ra hỏi, thực cụ cũng đoán được chắc chắn người này có quen thân với con trai cụ thì mấy có thể biết cụ sống ở đây. Hai người đến đây có việc gì?- cụ lạnh lùng nhìn qua anh đang bế cô trên người, thấy qua sắc mặt của cô gái cũng đoán sơ qua được tình hình rồi.

-À, con là tiến đạt- anh vội vàng giới thiệu. – con ...- anh định nói tiếp, nghe bố anh nói cụ không chữa bệnh cho người lạ đâu nên anh muốn nói rõ thân phận mình mong ông nể là họ hàng mà giúp cô

-Là tiến đạt hả- ông lão cười ha hả tiêu sái vỗ vai anh- mới ngày nào ta gặp còn là thằng nhóc mà giờ đã chững chạc rồi-ông nhận ra anh ngay vì anh có nhiều nét giống với anh trai của cụ, rồi không kiêng nệ cụ kéo anh ngồi xuống ghế, anh cũng ngại ngùng đi theo đặt cô ngồi bên cạnh để cô tựa vào ngực mình lòng tự hỏi mình biết người này ư

-Ngạc nhiên hả, khi con 5 tuổi ta có xuống thăm con một lần con bị ốm nặng- đây là thằng chất độc tôn mà anh trai cụ để lại, năm ấy anh lại bị một trận ốm thủy đậu nặng sức khỏe quá yếu không thể dùng kháng sinh nên người nhà anh lên tận nơi mời ông xuống chữa. Nghĩ đến đứa cháu này ông không thể không cứu nên xuống nhà anh chữa bệnh cho anh, lại ở thêm mấy hôm xem xét bệnh cho anh thế nên hai ông cháu khá thân nhau bất quá sau này chi thành thoảng bố mẹ anh lên thăm, gửi thư thôi chứ cũng chưa gặp lại anh bao giờ. Đợt trước có nghe đám cưới của anh có định xuống núi mừng nhưng có người bị bệnh nên cũng không tiện, rút cuộc vẫn là không xuống gặp được cháu dâu. – thực không ngờ lại lớn vậy rồi- cụ nghĩ lại rồi cảm thán.

-Đây là... ông nhìn cô bên cạnh mặt mày tái mét liền hỏi anh

-Dạ, đây là vợ con- anh vội vàng. Cô ấy bị thương lại không thể dùng thuốc kháng sinh nên con ...- anh nhanh chóng trình bày tình hình

-Sao lại để ra tình trạng này- chưa đợi anh trình bày cụ đã nhanh chóng cầm tay cô bắt mạch. Vừa xem mạch ông đã cau mày, phụ nữ mang thai mà mạch lại yếu thế này quả khó mà bảo toàn được lại nói trên người còn vết thương mất quá nhiều máu giữ được mạng đứa nhỏ trong bụng này cũng là ông trời thương xót đây

-Là lỗi tại con- anh không biết nói gì, nếu ông mà cũng không thể thì có lẽ là duyên họ với đứa nhỏ chưa đến thôi,

-Không cần tự trách, ta sẽ có cách, hai đứa ở trên này khoảng nửa tháng để ta cho thuốc rồi hãy xuống- ông cụ đề nghị, con cháu nhà mình không thể không cứu nha

-Ông thật có thể giúp ba mẹ con cô ấy khỏe lại?- một câu hỏi không phải nghi ngờ mà mong rằng sẽ nhận được một sự khẳng định

- Tính mạng con còn cứu được chẳng lẽ không giúp được con con- ông cụ cười tiêu sái lúc ấy anh mới thở ra.

Đưa cô vào phía trong, đợi đến tối cô mới tỉnh dậy.

- Uống chút thuốc này đi- thấy cô đã tỉnh cụ liền đưa cho cô một bát thuốc giục cô uống

- Dạ- cô vừa tỉnh còn chưa nghe ra thế nào, lại chẳng thấy chồng cô đâu, chỉ thấy ông cụ lạ đưa bát thuốc bảo uống thực trong lòng hiện ra vô vàn dấu chấm hỏi

- Thằng đặt đang nấu cháo dưới bếp, yên tâm là thuốc an thai, - cụ biết cô đang thắc mắc điều gì nên giải thích

- Con chào cụ trẻ- hôm qua cô đã được anh kể qua nên cũng biết mình sẽ đến chỗ cụ trẻ, người này chắc là cụ đi. Lần đầu gặp mặt tưởng bối lại mê man ngu thế này quả nhiên vô lễ quá đi

- Một tiếng cụ trẻ này quả dễ nghe, ngoan lắm, uống thuốc trước đi rồi nghỉ ngơi một chút- cụ vui lòng với cô dâu này,

- Cụ trẻ, anh đặt cũng bị thương, hồi sáng lại phải bế con lên đây, ông mau xem giúp anh ấy đi ạ- cô chợt nhớ cũng không phải chỉ có mình cô có thương tích

- Ta đã biết,- ông đã xem qua, vết thương không nghiêm trọng lắm vừa bôi thuốc vừa uống chi cần ba ngày là hoàn toàn bình phục ngược lại để cô hồi phục được mới là vấn đề.

Hai người ngồi nói chuyện một chút thì anh từ dưới bếp đi lên. Nếu ai nhìn thấy anh lúc này chắc chắn không thể nhận ra anh. Ai mà ngờ chủ tịch tập đoàn toàn cầu cao ngạo, đại ca lạnh lùng hôm nay mặt mũi lại tèm lem toàn nhọ là nhọ chỉ để nấu nồi cháo nhỏ ở trên đỉnh núi này chứ. Hai cụ cháu thấy anh bước vào thì lạng người nhìn anh rồi hai người nhìn nhau cười khiến anh cau mày vờ giận dỗi nhưng trong lòng vạn phần đều là vui vẻ.

Lại nói đến bữa tối là nồi cháo có một không hai do chính tay anh nấu kia quả thực khiến người ta ăn một lần nhớ mãi không quên. Do không biết nên cho gì vào cháo nên anh đã đổ cả nấm, cả thịt cả hành cả rau vào cháo, chắc muối rẻ nên anh cho hơi nhiều, nhìn lo đường lại tưởng hạt nêm nên thả vào chút... tất cả đã tạo nên nồi cháo có một không hai. Cụ mới ăn một miếng đã nhú nhú mày thật không ngờ thằng chết cụ tay nghề lại tồi tệ như thế, ngờ tưởng có người đến sẽ được ăn ngon vài buổi thế là phải thất vọng rồi. cô vừa cho một miếng vào miệng cũng không khỏi nhăn mày nhưng vẫn cố nuốt xuống

- Thế nào?- anh nhìn cô chờ mong, ít ra nhìn màu sắc của nồi cháo cũng đẹp mà

- A, anh tự thử xem- cô nhìn sang cụ rồi nhìn anh, thần nhiên múc thêm thìa nữa bỏ vào miệng, cụ nhìn thấy nhú mày định lấy ra, ai đòi để cho phụ nữ mang thai ốm yếu phải ăn cái thứ không ra vị gì thế này, bất quá thấy cô nhìn ông với ánh mắt không sao cả ông cụ lại không hành động

- Đừng ăn nữa- anh giật vội khi thấy cô chuẩn bị ăn thêm một thìa nữa, thật tình nhìn rõ đẹp mà sao vị của nó kì quái vậy cơ chứ.- em định tự hành hạ bản thân tiếp đấy hả- anh cau mày, ăn thế này đúng là tự hành hạ bản thân còn gì nữa

- Không có, em thấy ăn được mà- cô tỏ ra như đúng rồi, dù gì phụ nữ có thai khẩu vị cũng khác người mà, chẳng lẽ tấm lòng của anh lại đổ bỏ

- Con mà còn ăn thêm ta đây cũng không biết đứa bé có chịu được không đâu- cụ thực rất hiểu tấm lòng cô nhưng vẫn là an toàn trên hết. cô nghe vậy liền buông thìa nhìn anh

- Tiến đạt, đừng nói con đến cháo cũng chưa từng nấu- ông nghi ngờ thằng chết ông không biết nấu cái gì

- Dạ--- anh ngập ngừng một hồi nhìn ông với ánh mắt cụ biết rồi còn hỏi con. Ông cụ bó tay đành phải tự mình nấu một nồi khác, thật xin lỗi là ông giỏi y thuật nhưng cũng không biết nấu ăn nên chỉ có thể nấu cháo hoa thôi. Tự dung cụ thấy mình có lỗi vì không để người ở lại giúp mình nấu ăn.

Phụ nữ mang thai được ưu tiên nhất thế nên tuyệt đối không được đụng vào việc gì, lão nhân gia cũng là bậc tiền bối không nên để ông làm những việc vặt, nhìn đi nhìn lại người thích hợp làm trâu làm ngựa lúc này chỉ có anh mà thôi. Nhưng không sao, vì vợ vì con anh cam tâm. Ăn xong anh đích thân rửa bát, cũng may nhà cụ chén bát có nhiều chứ nếu không sợ 10 ngày sau mấy người chỉ có thể dùng tay mà ăn.

Tuy vậy nhưng từ ngày hôm sau cô nghĩ mình ít nhất cũng không thể bạc đãi cụ trẻ và ông chồng đáng thương được, thường ngày ở nhà tuy anh ăn ít nhưng thức ăn tuyệt đối phải đầy đủ chất dinh dưỡng với mùi vị hương, giờ bảo anh ăn cháo trắng thì thật bạc đãi với anh mà. Thế nên cô đề nghị để anh chuẩn bị đồ để cô nấu ăn. Mới đầu anh còn gay gắt phản đối nhưng cụ trẻ bảo không có vấn đề gì nên anh cũng đồng ý, anh cũng không thể để vợ mình phải ăn cháo trắng suốt ngày được.

Nhìn mà xem, cái người mặt lạnh suốt ngày không nói được mấy chữ giờ đang vui vui về nhặt rau, thái thịt giúp vợ nấu cơm kia, người không biết nhìn vào còn tưởng anh vừa trúng xổ số ấy chứ. Mà có thể đúng là như vậy, anh lấy được cô chẳng phải hạnh phúc hơn trúng số độc đắc sao. Cụ trẻ ngồi bên thấy yên lòng về đứa cháu này, ngày trước anh trai cụ cũng chỉ mong được nhìn thấy cảnh này thôi giờ cụ thay anh cụ thường thức sau này có gặp nhất định sẽ kể lại cho anh cụ nghe. Mỗi ngày uống thuốc thật đúng giờ, lại được cụ trẻ quan tâm từng chút một sắc mặt của cô cũng tốt hơn nhiều, vết thương mới có ba bốn ngày đã khỏi được. Cụ trẻ nói ở lại cụ xem mặt tình đường thêm vài ngày nữa thì có thể trở về rồi. thật cụ cũng tiếc nuối lắm, có hai vợ chồng anh ở đây ông có người cùng trò chuyện, đánh cờ, lại có đứa rót trà bưng cơm, lại có được ăn ngon chứ không cần suốt ngày ăn cháo trắng... thế nhưng ông cũng biết để hai đứa nhỏ ở đây nhất định công việc ở nhà đã loạn lên rồi.

Khoảng 10 hôm cùng cụ, anh và cô cũng chào cụ trở về. cụ cho cô chút thuốc dặn cô cứ uống ít nhất cũng giúp cô ổn định được thai kì. Hai người chào

cụ rồi ra về. cụ nhìn theo bóng hai người đột nhiên nghĩ hay mình cũng xuống núi đoàn tụ với con cháu đi.

Anh thấy cô hình như vẫn còn lưu luyến nơi đây, cũng phải thôi, cuộc sống những ngày qua tuy không có tiện nghi hiện đại nhưng thực an bình và ấm áp, mọi thứ dường như vô ưu vô lo, hàng ngày chồng nhặt rau vợ nấu cơm, vợ dọn bát thì chồng rửa bát... lúc nào cũng thấy thực gần gũi thân thiết- Em thực lưu luyến nơi này? - anh dò hỏi- Không lưu luyến, ở bên anh là được - cô không mất giây nào suy nghĩ đáp luôn- Đợi sau này khi con chúng ta lớn, chúng ta cũng sẽ tìm một nơi như vậy tiêu dao tự tại được không- anh cũng muốn an bình cùng cô chung sống- Được, chỉ cần có anh ở bên là được- cô nhẹ nhàng đáp. Có lẽ đợi đến ngày ấy còn lâu nhưng chỉ cần có anh ở bên cô sẽ luôn hạnh phúc như giây phút này đây

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thiên Bảo- Thiên Phúc

Kể từ khi trở về, cô bị cấm tiết không đi ra ngoài nữa, thậm chí ở trong nhà còn cần phải có người đỡ, thực như cô vô dụng quá rồi.

Sắp đến kì sinh, cả nhà còn thậm chí không cho cô ra khỏi phòng, người làm tấp nập chuẩn bị nọ kia, anh thậm chí còn hủy toàn bộ lịch hẹn, công tác, giao toàn bộ công việc lại cho ba anh và thư kí trợ giúp để ở nhà với cô đợi ngày cô sinh. Ba anh chỉ có thể than trời, ai bảo con trai lại giống ông, suốt ngày luyên vờ đi, nhưng không còn gì có thể cản được, ông anh ra lệnh, mẹ anh trừng mắt thế là ba anh méo mặt đến quán lý lại công ty. Còn nhân viên mừng rơn vì ông chủ khó tính của mình cũng không có mặt, đỡ căng thẳng.

Thế là hàng ngày những người ở nhà đều được xem một màn tình cảm, hàng ngày cậu chủ lạnh lùng của họ sẽ bế vợ yêu ra vườn hoa tắm nắng, dẫn cô đi dạo rồi lại bế cô vào nhà. Trông thật hài hòa và hạnh phúc.

Đến tháng thứ 8 của thai kì cô càng trở nên mệt mỏi. Cả người dường như vô lực, chân tay cũng có chút phù nề khó mà di chuyển được. Vốn là người chăm cô trong khoảng thời gian này nên anh dễ dàng nhận ra sức khỏe của cô có vấn đề. Vốn cả nhà đã tính sẽ để cho cô sinh mổ như vậy sẽ không khiến cô phải mất sức quá nhiều mà cơ hội sống sót của đứa nhỏ hiển nhiên sẽ cao hơn nhưng là cô vẫn là kiên quyết sinh thường nên ngày ngày dù có mệt cũng cố lết thân đi bộ một chút, anh đi theo mà lòng đau thắt.

Người tính không bằng trời tính, một ngày đẹp trời còn cách ngày sinh tới 1 tháng nữa thì hai đứa nhỏ đã không chịu yên ổn trong bụng cô nữa mà kiên quyết đòi ra hưởng ánh nắng mặt trời. Cả nhà đã chuẩn bị xong bác sĩ và y tá đỡ đẻ tại nhà cho cô nhưng nhất thời cô lại sinh non trong nhà không có đủ trang bị cần thiết nên đành mang cô đến bệnh viện.

Trên xe đến bệnh viện bụng cô đau quặn quai, nỗi đau dường như từ trước đến giờ cô chưa từng trải qua. Ở trên xe y tá luôn miệng bảo cô cố chịu đựng, cô không có cách nào chỉ có thể cắn chặt môi mình tránh hét lên vì đau đớn. Anh nhìn cô chịu đau như vậy lại sợ cô cắn trúng lưỡi liền đưa tay mình ra đưa vào miệng để cho cô cắn thỏa thích tránh làm tổn thương mình. Hành động của anh khiến cô đang trong cơn đau mà cũng không khỏi cảm thấy ấm áp mà cười nhẹ một cái. Anh là người mà cô yêu hơn cả chính mình sao cô nỡ làm tổn thương anh chứ, cô không cần chỉ nắm chặt góc áo anh bởi sợ sẽ khiến anh đau. Anh biết cô không nỡ nên chỉ đau lòng nói: “ anh không đau đâu”

Chính là chưa đến bệnh viện nhóm bác sĩ đã đứng đợi ở trước cổng ai bảo bệnh nhân của họ chính là đương kim chủ nhân và tân chủ nhân tương lai cơ chứ nếu có gì sơ sót chỉ sợ không có chỗ mà ở lại.

Ngay sau khi xe của cô vừa đến mọi người đã nhanh chóng đưa cô đến phòng mổ. Cả khu sản giờ chỉ có mình cô và một ít vệ sĩ canh giữ, được một lúc cả nhà anh và bố mẹ cô cũng đến nơi đợi cô bên ngoài. Do trước đó thai nhi chịu nhiều kích động nên trong khoảng thời gian vừa rồi có điều dường thì cũng không thể phát triển như bình thường được, lại gặp phải chuyện sinh non nên không biết hai đứa nhỏ có bị làm sao không. Cả nhà ngồi lo lắng không yên.

Sau hơn 3 tiếng trong phòng phẫu thuật, cuối cùng hai đứa bé cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Hai đứa nhỏ được đưa ra khu chăm sóc đặc biệt còn cô cũng được đưa về phòng hồi sức ước chừng hôm sau mới tỉnh lại được.

Anh và cả nhà ra thăm mấy đứa trẻ trước. nhìn hai thằng nhóc nằm da hồng hồng nhún nhúm đang nhắm mắt ngủ rất ngon lành ai cũng thấy cung nệm không thôi. Anh cũng nghĩ người ngắm chúng, chúng là kết tinh tình yêu của hai người trải qua bao nhiêu vất vả cô cũng kiên quyết sinh nó ra. Đang ấm áp nghĩ tự nhiên anh thấy ghét hai đứa nhỏ này rồi, vì chúng mà cô mới phải chịu nhiều khổ sở như vậy, đợi sau này chúng lớn nhất định phải dạy cho chúng đến nơi đến chốn mới được. nói thế thôi nhưng anh cũng mau chóng sai người mang mấy ảnh để chụp lại ảnh hai nhóc mang cho cô xem bởi anh biết cô nhất định muốn nhìn chúng a.

Cả hai gia đình thấy cô chưa tỉnh lại nên nhất quyết không về. tự ý coi bệnh viện là nhà nên cả nhà đều ở lại đợi đến khi cô tỉnh. Các bác sĩ và y tá hiển nhiên không dám trái lệnh chỉ có thể mong cô càng sớm tỉnh lại càng tốt chứ ai đòi cả một khoa của bệnh viện giờ chỉ phục vụ một người, bên ngoài có tới hơn chục tên áo đen canh giữ, bất kể bác sĩ y tá nào vào cũng phải qua lục soát khám xét nghiêm ngặt. đến cả chỗ ở của hai đứa bé cũng chẳng khác khảm hơn bao nhiêu, thỉnh thoảng cả nhà chủ tịch lại kéo ra thăm mà đi cùng với đó là việc các bác sĩ ở đây lại một lần lại một lần khám lại hai đứa bé ấy, thật mệt mỏi.

Nói chung nếu gia đình anh mà còn ở đây thì khẳng định các y bác sĩ sản khoa sẽ luôn cảm thấy áp lực căng thẳng vô cùng. Thế nên các y bác sĩ ở đây chỉ có thể mong mọi người kia sớm tỉnh lại rồi về biệt thự đi.

Theo lý mà nói thì sáng hôm sau thuốc mê đã hết tác dụng lúc ấy cô phải tỉnh lại rồi nhưng có lẽ do quá mệt mỏi nên đến tận trưa vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì cho thấy cô sẽ tỉnh lại. cả nhà cứ thế cuống lên cứ 10 phút bác sĩ lại phải vào kiểm tra một lần. bác sĩ khám xong chỉ biết chúii thẳm trong lòng “ người ta muốn ngủ thôi mà sao cứ bắt ông phải khám thế” , ông cầu trời cho cô gái mau tỉnh lại để ông còn về với vợ con một chút chứ, hơn một ngày ông chưa về nhà rồi đấy.

Bác sĩ à, ông muốn gặp mặt vợ con quan trọng đến thế sao. Chồng cô gái kia còn nghỉ làm bao nhiêu ngày, tập đoàn toàn cầu giờ không có người điều hành kia kia. Họ cũng muốn cô tỉnh lắm nhưng chưa được đâu.

Cũng may đến chiều tối cô cũng đã tỉnh lại.

-Con tỉnh rồi- cả nhà xúm vào hỏi thăm

-Mọi người đều ở đây- cô yếu ớt cười cười

-Con làm mọi người lo lắng lắm đấy- cả nhà lại ồn ào

-Con xin lỗi- cô nhìn một lượt mọi người rồi xin lỗi, anh vẫn cứ im lặng nhìn cô từ nãy đến giờ không nói câu nào. Anh muốn nói rất nhiều nhưng không biết làm sao để bắt đầu nên cứ im lặng vậy thôi

-Hai đứa nhỏ có sao không- cô vội vàng

-Không sao cả, hai đứa đều rất dễ thương, giờ đang ở khu chăm sóc đặc biệt- mẹ cô nói

-Con muốn thăm chúng- cô định ngồi dậy nhưng anh mau chóng ngăn lại

-Em vừa mới tỉnh không cần đi, đợi mấy hôm nữa khỏe thì đi- anh âu yếm mà không để ý đến mọi người xung quanh

-Nhưng em muốn gặp chúng- cô đã là người cuối cùng biết mặt chúng rồi, giờ mà không gặp thật đúng không xứng làm mẹ

-Con xem- mẹ anh đưa những chiếc ảnh của hai đứa nhỏ cho cô xem

-Chúng thật đáng yêu- cô ngắm thật kĩ

-Nhưng nó có phải là con con thật không vậy, sao con chẳng biết chúng giống ai thế?- cô ngây ngốc khiến cả nhà phì cười, đây chính xác là con của họ rồi, chỉ có cô mới có thể ngây ngốc vậy thôi, anh nghe cô hỏi chỉ có thể mẳg yêu cô trong lòng “ em có thật đã là mẹ không vậy”

-Nhưng à, con không thấy hai bé giống hệt thằng đạt sao- ông anh cười. Nếu con xem ảnh tiến đạt lúc nhỏ con sẽ không phân biệt được đâu- ông anh tiếp tục

-Vậy thì tốt a, hai đứa sẽ đẹp trai giống anh ấy- cô vui vẻ

-Ha ha ha- cả nhà cô cười rộ lên không hiểu sao cô lại có thể làm mẹ trẻ con được

-Sau này chắc phiền bà nhiều rồi- mẹ cô cầm tay mẹ anh giao phó, con gái bà thế kia thì trông mong được gì

-Không sao, không sao, nó vậy tôi thực thích- bà chính là thích cô ngây thơ như vậy.

Cả nhà thấy cô tỉnh lại mới yên tâm về nghỉ ngơi một chút. Cô cũng phải ở lại bệnh viện chục ngày rồi mới được đi. Trong suốt những ngày ở viện mọi người trong nhà đều đến thăm cô. Anh tuy cũng ở bên cô cả ngày, mọi hoạt động của cô đều có người chăm sóc, cô thậm chí còn chưa từng phải đặt chân xuống mặt đất nữa kia vì anh không cho phép cô ra khỏi phòng bệnh vì sợ cô nhiễm lạnh. Cô có giận dỗi khi anh không cho cô đi gặp bé con nhưng chỉ cần anh dỗ hai câu cô lại liền ngoan ngoãn nghe lời ngay.

Mấy anh em thân thiết trong họ cũng đến thăm cô. Mấy người không ngừng khen bé khiến cô ghen tị không thôi, chỉ có cô giờ vẫn chưa được trực tiếp gặp bé. Lão tứ và thiên quang còn không ngừng nói sẽ huấn luyện cho hai đứa cháu này thành người tài khiến cô thoáng phần sơ sệt nhưng kì thực cũng rất vui.

Lại nói, có lẽ do cô khi mang thai phải dùng quá nhiều thuốc nên không có sữa mẹ. Cô cũng tự trách mình không thôi nhưng cũng may gia đình đã lo liệu thuê vú em rồi nên chỉ cần bé trở về nhà là sẽ có sữa mẹ bình thường. Vì điều này mà cô càng lo lắng, dường như ngoài việc sinh chúng ra cô chẳng có tư cách gì mà làm mẹ chúng cả. Cả nhà đều động viên cô rất nhiều, kiểu gì lần sau cô cũng sẽ không như lần này nữa.

Ngày xuất viện là lần đầu cô được nhìn thấy hai đứa bé, trông chúng giờ có thể hít thở bình thường, chân tay ngo ngoáy mà cô cũng an lòng. Đang định tiến lên bé bé thì anh không cho thế nên cô chỉ có thể ai oán đứng nhìn. Đợi đến khi cả nhà đến, mẹ anh và mẹ cô mỗi người bế một bé ra ngoài, cô nhìn thấy thì buồn bực. anh cứ bảo cô chưa khỏe hẳn nên chưa được bế bé. Thấy cô hậm hực anh mới hỏi

-Em ghen tị hả?- anh cười cười

-Vâng- cô đúng là ghen tị mà

-Vậy anh bế em là hết ghen tỵ rồi- vừa nói anh đã bế luôn cô đi

-Em không có ý này- cô dẩy định xuống, nhiều người đang nhìn xấu hổ chết đi được. cô là ghen tỵ với mẹ được bế bé chứ không phải ghen tỵ với bé được mẹ bế nha

-Anh biết, nhưng là anh ghen tỵ với bé được em quan tâm còn anh thì không, em yên lặng cho anh bế đi nếu không anh thật nghĩ em chán anh đấy. hai con đã có mẹ quan tâm, để anh quan tâm em đi - anh vờ đáng thương nói. Anh ở cùng cô bao lâu rồi chẳng lẽ còn không hiểu cô, nhưng giờ cô chưa khỏe mà anh còn đang rảnh nên cứ để anh chăm sóc cô đi. Cô vì anh chịu bao khổ cực nên anh phải bù đắp hết thấy, mấy hôm nữa anh phải đi làm có muốn chăm cô nhiều cũng không được.

-Yêu anh nhất- cô dụi vào lòng anh thì thầm, dù có con thì anh cũng mới là người cô yêu nhất. Anh không cần ghen tỵ với ai cả.

Anh nghe được chỉ mỉm cười, vợ anh vẫn ngây thơ bị anh trêu mãi mà không có phát giác được.

Quả thực so với trước khi có con cô cũng chẳng thấy có gì khác thậm chí mọi người còn bảo bọc cô hơn khiến cô tưởng mình mới là trẻ con trong cái nhà này. Bé con toàn do bố mẹ chồng và ông cô bế, cô chẳng được động tay đến. không được nghịch ngợm làm việc nhà linh tinh. . . nói chung so với trước khi có con cô còn được bảo vệ kính hơn.

Ông anh đặt tên hai đứa là Thiên Bảo- Thiên phúc ý là chúng là báu vật của trời được hưởng phúc trời mà sinh ra. Ngày đầy tháng chúng ông tặng cho chúng hai miếng ngọc gia truyền mà tổ tiên để lại mong chúng bình an, hạnh phúc.

Có lẽ những ngày tiếp theo của gia đình sẽ luôn tươi vui hạnh phúc lắm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhà Có Ba Cáo Già Đội Lốt Thỏ Non

Khác với khi ở trong bụng cô luôn ôm yêu thì giờ hai đứa thiên bảo thiên phúc khỏe mạnh vô cùng. Chúng quả nhiên được kế thừa toàn bộ ưu điểm của anh. Không biết sau này thế nào chứ giờ cô chỉ thấy hai đứa con mình vô cùng là đáng yêu, người gặp người thích. Đã thế lại còn có cái khí chất lãnh đạm của anh khiến ai cũng mẩn mê, đừng nói nữa, nhắc đến lãnh đạm thì cô mới nhớ không biết hai đứa học ở đâu mà thính thoảng miệng lưỡi nịnh nọt cũng siêu kinh thế nên cả nhà luôn bị cái ngây thơ của chúng lừa gạt chỉ có cô mới biết hai đứa con cô nghịch như quỷ ấy. Hai thằng con cô càng lớn càng thông minh mà đi kèm với thông minh chính là nghịch ngợm. Vì chúng muốn có bạn bình thường nên hàng ngày đều có người đưa đến trường, bắt quá chúng cũng giống cô chỉ đi đến cổng trường liền dừng xe đi bộ vào, ngoại trừ hiệu trưởng cũng chẳng có ai biết thân phận đặc biệt của hai đứa.

Vì tính chất gia đình anh nên ngay từ khi còn nhỏ hai đứa con của cô đã văn thao võ luyện, thậm chí còn được anh đưa đến tổ chức để tập huấn, thế nên cả nhà cô bây giờ cô vẫn cứ nghĩ là đứa trẻ cần được bảo vệ đi. Kể ra nếu lũ trẻ đó dùng quá thông minh như anh mà ngốc nghếch một chút như cô có khi lại hay. Chứ ai đòi, mới 5 tuổi mà dám cùng lừa mẹ cắt đuôi đám vệ sĩ chạy lung tung đi chơi đến tối mới về, để khi anh mắng lại dám đồ hết tội lên đầu cô cơ chứ, lũ này đúng là tiểu quỷ mà bởi chúng nó biết bố nhất không nỡ mắng mẹ đâu. Lại có dám đánh lạc hướng nhóm vệ sĩ tự ý quay về tổ chức học hỏi chiến thuật gì đó khiến cô đi đón không thấy khóc âm hết một ngày, anh thấy thì chỉ thương tâm không thôi. Ai bảo cô làm mẹ rồi còn ngày ngốc để bọn trẻ đùa. Chúng còn dám làm nhiều điều nghịch ngợm lắm rồi lại đổ hết cho cô, khiến cô chỉ có nước dùng đôi mắt vô tội nhìn mọi người, mọi người chỉ cười thầm trong lòng. Không biết từ khi nào bắt nạt cô trở thành thú vui của cả gia đình rồi. haiz. . . anh chỉ nhìn chúng rồi quát một câu sau này đừng có mà làm vậy nữa nhưng anh chắc chắn chúng chẳng nghe đâu

Được cái mấy đứa nhỏ cực kì hiếu thuận, đối với mấy người trong gia đình đều nhất nhất yêu quý nghe lời tất nhiên với cô là trường hợp ngoại lệ, không phải vì chúng không thương cô mà là chúng quá thương nên muốn cô vô ưu vô lo chỉ cần quan tâm chú ý đến chúng là được thế nên chúng mới hay chọc cô vậy thôi.

Nhưng người làm nhìn vào thì đều thấy, cả nhà đặc biệt yêu thương cô đi. Đã mấy năm rồi, ông nội anh vẫn không ngừng một câu cháu dâu, hai câu cháu rể. Bố mẹ anh dù có đi đâu chơi điều đầu tiên là luôn mua quà cho cô, còn có luôn mua đồ về để cô dưỡng thân nữa chứ. Hai đứa con tuy nghịch ngợm nhưng chỉ cần thấy cô bị đứt tay liền nhanh chân băng gạc, chỉ cần cô hắt hơi cái là đã biết đích thân nấu cháo cho cô rồi. còn anh ấy thì khỏi nói, nếu cô có một hôm mệt mỏi anh sẽ nghỉ việc hai hôm, nếu có khiến cô rơi một giọt nước mắt anh sẽ khiến người ta phải khóc thành sông, nói chung vợ là của anh nên đừng bao giờ động vào.

Ai da có lẽ cái nhà này giờ chỉ còn mình cô là cần bảo vệ thôi. Thật vẫn chỉ có cô là trẻ con

Cô cũng không có đi làm trong tập đoàn của anh mà thay vào đó là một quán cà phê sách nhỏ đối diện với công ty để hàng ngày có thể cùng anh đi làm rồi cùng về nhà chăm sóc con cái, cả nhà một đoàn ấm áp.

Sắp đến ngày sinh nhật của cô, năm nào cứ đến mấy ngày này là cả nhà anh lại chuẩn bị quà cho cô rồi. Mọi năm Thiên Bảo và Thiên Phúc được dạy cách làm thiệp tặng cho cô. Năm nay chúng lớn hơn rồi nên không tặng thiệp mà định tặng cô thứ gì đó. Sau khi bàn bạc kĩ lưỡng hai anh em chúng đã quyết tự kiếm tiền mua quà cho cô. Nhìn xung quanh chúng toàn đồ có giá trị, bán bừa một món cũng có thể mua quà rồi nhưng chúng không nỡ thế nên

hai thằng nhóc mắt mấy hôm liền làm bài tập thuê cho người ta để lấy tiền. thấy vẫn chưa đủ chúng còn lên tham gia đóng một quảng cáo gia đình nữa chứ. Nói thật nếu để anh biết thì không sao vì anh hiểu cho tấm lòng của chúng chứ để cô biết thì liệu đấy, chúng có biết cô luôn cho rằng mình chưa xứng làm mẹ chúng nên đặc biệt không muốn chúng phải chịu khổ, lại càng không muốn chúng cùng người khác chơi trò gia đình đâu. Đợi cô biết thì cũng qua sinh nhật rồi, không sao. Thế là sau mấy ngày bọn chúng cũng góp được một khoản tiền đủ để mua quà cho cô.

Khổ nỗi chúng cũng chẳng biết cô thích cái gì. Năm nào cụ, ông bà và bố chúng đều tặng cho cô nhiều lắm rồi chẳng còn thiếu thứ gì cả. Sau cùng vẫn là nên tặng một cái gì ý nghĩa một chút. Biết buổi tối chắc chắn cả nhà sẽ tổ chức tiệc rồi nên chúng đành giả giọng đặt một bàn tiệc 4 người tại nhà hàng hạng trung vào trước sinh nhật cô một tối. Mâm tiệc đơn giản có thêm một chiếc bánh kem để chúc mừng sinh nhật cô. Số tiền còn lại chúng mua được hai sợi dây đeo tay đôi bằng bạc để tặng cho bố mẹ chúng. Tất nhiên chúng không cho ai biết đâu, thậm chí anh cũng không biết vì hai đứa thường trốn được vệ sĩ mà chúng lại biết tổng mình có người của anh theo sát nên chúng còn đặc biệt chạy đến bên lão tứ năn nỉ lão tứ giữ bí mật

-Chú, chú đừng nói cho ba biết nha- thiên bảo làm mắt cún cầu nài

-Đi mà chú- thiên phúc lạnh lùng cũng xuống nước

-Muốn chú không nói thì phải hối lộ- mấy khi được hai nhóc tì nịnh hót phải làm cao một chút

-Được, được ạ- hai đứa chân chó chạy đến nịnh hót

-Chú với ba ai đẹp trai hơn?- để xem chúng nói sao

-Chú đẹp trai hơn- hai đứa nhanh nhẩu, trước hết lấy lòng chú đã rồi nhờ mẹ dỗ ba sau

-Hôm nay chú đi nhiều mới hết cả người- lão tứ lại nói

-Để bọn con xoa bóp cho chú- hai đứa nhanh chóng dùng bàn tay mềm mềm đáng yêu của mình xoa bóp cho lão tứ. lão tứ nhắm mắt hưởng thụ chỉ sợ đại ca và chị dâu cũng hiếm khi được hưởng đãi ngộ tốt như vậy.

Thiên Quang đang ngồi trước máy tính nhìn thấy cảnh này giật giật mắt mấy phát. Vừa hôm qua hai thằng nhóc con anh còn đánh lộn khiến ba anh em trong tổ chức bị thương, lão tứ hôm qua còn phạt mấy người sao lại dám đánh thực cùng hai đứa nhỏ thế mà giờ ba người lại quần quýt như chó con thể kia có chết không. Thiên bảo với lão tứ thì không nói chứ đến thiên phúc hôm nay cũng thấy xun xoe quả là lạ đời. Thấy thiên quang nhìn về phía mình với ánh mắt kinh ngạc lão tứ lại tiếp tục

-Chú nhất định sẽ giúp con nhưng em rằng chú thiên quang không chịu đâu, chú ấy nghe lời cha con lắm- lão tứ nhìn sang thiên quang.

-Chú thiên quang nhất định sẽ không ạ- hai đứa chạy sang ôm lấy cổ thiên quang nhõng nhẽo khiến thiên quang nổi hết cả da gà da vịt.

Thế là nhờ sự nhiệt tình lấy lòng hai chú lớn ở đây nên các chú không hề báo gì cho anh biết. Chiều hôm đó, hai đứa đến thẳng công ty của anh sau để yêu cầu anh đi đón mẹ chúng. Bất quá mọi người trong công ty không hề biết chúng là con anh nên lại một lần nữa chúng phải xử lý tiếp

Hai đứa đến trước cửa tiến vào quầy lễ tân

-Cô xinh đẹp ối, con nhờ cô một chút được không ạ?- thiên bảo dẻo miệng, mẹ nói phải ngoan ngoãn lễ phép mọi người mới thích. Thiên phúc nhìn sang thiên bảo rùng mình một cái vừa hôm qua con lớn tiếng đánh một tên trộm vặt mà sao giờ ngọt thế

-Có việc gì vậy con- cô lễ tân thấy hai đứa nhỏ anh tuấn, dễ thương lại ngoan ngoãn vậy cũng đáp lại

-Cô có thể cho con lên tầng cao nhất chơi một chút được không ạ- mẹ từng nói ba ở tầng cao nhất nên lên đó chắc chắn gặp được ba- thiên bảo nghĩ bụng, thiên phúc nhìn sang với ánh mắt khinh bỉ thái độ diễn trò của anh mình

-Nơi đó không đến chơi được đâu con- cô lễ tân nhẹ nhàng đáp. Trên đó chỉ có chủ tịch và thư kí kim ra vào thôi. Chủ tịch của cô ấy à mặt lạnh kinh người, ai đó làm phiền lúc chủ tịch làm việc thì chỉ có nước nghỉ việc thôi, cô cũng không phải không cần cơm ăn đâu

-Cháu muốn gặp chủ tịch được không ạ?- thiên phúc nghiêm túc nhìn cô lễ tân, tính thẳng bé thẳng thắn

-Cháu gặp chủ tịch làm gì ạ?- cô lễ tân hỏi thiên phúc, trước giờ nữ nhân đến đòi gặp chủ tịch thì nhiều chứ trẻ con thì không có

-Tặng quà ạ- thiên phúc đáp, ngữ khí giống anh vô cùng, cô đã dặn không bao giờ được nói thân phận của mình

-Chủ tịch giờ đang họp, các cháu có thể đến kia đợi lúc chủ tịch xong việc được không- nữ nhân chỉ về phía phòng khách nói với hai nhóc, hai nhóc này thật đáng yêu nhưng cô không thể đổi bát cơm manh áo của mình làm liều đưa chúng vào gặp chủ tịch a.

-Được- thiên phúc lạnh lùng tiến đến, đám người ở phòng lễ tân thấy mà cứ ngại ngại ra trong đầu đều nghĩ cái tư thế kia quen quen a

-Anh- thiên phúc quát thiên bảo đến ngồi cùng cậu, rõ ràng hôm qua xem thấy ba không có lịch họp mà, chiều còn hẹn đón hai anh em nữa. không phải ngoài mẹ chúng ra lại lò mò với cô nào chứ- thiên phúc cau mày nghĩ nghĩ. Thực đến thiên phúc còn thấy anh thật có sức hút cơ mà. Không được, công ty ba toàn trai xinh gái đẹp, mẹ không lo mất ba nhưng mình phải lo thay cho mẹ mới được- thiên phúc nghĩ.

Thế nên hai đứa thì thầm định trốn lên văn phòng kiểm tra thử xem, kiểm tra bất ngờ vậy nếu có gì thì anh đừng có mà trách. Chỉ có mẹ chúng ngốc mới tin ba thôi chúng phải giúp mẹ chứ. Hai đứa gật gù, ngồi một lúc rồi giả vờ muốn đi vệ sinh liền lên đi thang bộ lên tầng hai rồi bấm thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà. Cũng may đang giờ làm việc nên không có ai sử dụng thang này, chúng thực may mắn.

Hai đứa đến trước cửa phòng anh chỉ thấy có rất nhiều cô chú trên tay ai cũng cầm một tệp giấy tờ chắc đến để xin ý kiến hoặc phê duyệt.

-Xem ra ba làm việc nghiêm túc thật nha- thiên bảo thì thầm với thiên phúc

Vừa lúc đó một người từ trong phòng đi ra, khuôn mặt tái xanh

-Chủ tịch thế nào?- cả nhóm phía ngoài hỏi dồn, giờ họ đang chờ tổng giám đốc kiểm tra và duyệt lại tình hình tài chính các chi nhánh và tập đoàn 6 tháng đầu năm

-Tâm trạng chủ tịch không tốt lắm, vừa rồi báo cáo bên chi nhánh mỹ viết nhầm một tháng khiến chủ tịch vô cùng tức giận lại còn cái báo cáo chết tiệt này không hiểu sao lại bị hụt một chút khiến chủ tịch lập tức cho thư kí kim gọi điện điều hành lại. bây giờ trong đó đang do chi nhánh bên nhật báo cáo, hình như cũng không khiến ngài vui hơn

-Amen, lát nữa đến ai đây- cả lũ cầu trời

-Là em- một tên đẹp trai đứng ra thờ dài.

Hai anh em Thiên Bảo Thiên phúc nhìn nhau khó hiểu, vẫn biết ba sẽ nghiêm túc làm việc nhưng không nghĩ ba có khả năng có người khác sợ thế này nha. Thế thì không biết cái người mỗi tối đọc truyện hôn hai đứa trước khi ngủ, cái người sấy hộ tóc cho mẹ chúng mỗi ngày là ai nha. Hóa ra tính hai mặt của chúng cũng là được di truyền từ ba. Hai đứa cười cười

Lại một người nữa bước ra, một người khác đi vào

-Số liệu lại sai à?- mọi người thấy cô ta lo lắng liền hỏi han

-Không ạ, em quên không viết hoa một chữ chủ tịch bắt em làm lại còn nói không hiểu sao nhân viên công ty lại có thể sai lỗi cơ bản vậy, em bị trừ nửa tháng lương- nàng nức nở

-Không sao, không sao, thế là may rồi- mọi người an ủi cũng mừng cho nàng.

Thiên bảo còn tưởng mình nghe nhầm. có nhầm một chữ không viết hoa mà cũng phạt, vậy ai ở trước mặt mẹ chúng ngồi sửa cho mẹ từng từ tiếng nhật một, mỗi lần còn không quên nhắc mẹ không sao luyện nhiều sẽ tốt, đến lúc mẹ luyện còn nói không cần vội đi nghỉ trước nhĩ . Lại còn nói viết sai rất tốt chữ. Quả thực mẹ mình có vị thế quan trọng thật.

Sắp đến giờ mẹ về nhà rồi nên phải báo anh tan ca sớm chứ nếu không lỡ hết cả kế hoạch mất. Hai đứa đứng một góc xem có nên vào không

-Ba đang làm việc có nên vào không?- thiên bảo chưa quyết

-Nhưng không vào sẽ không kịp- thiên phúc nói rõ

-Ba có giận không- thiên bảo khó xử

-Có mẹ chống rồi- thiên phúc sáng suốt

-Cũng đúng, coi như mình giúp mây cô chú đây một chút- thiên bảo nói vậy cho đỡ tội lỗi ấy mà.

Thế là hai đứa hiện ngang tới trước cửa phòng chỗ đám đông vừa lúc đó cô lễ tân cũng lên đến nơi, cô đặc biệt để ý hai nhỏ đẹp trai. Hai đứa bảo đi vệ sinh mà mãi không thấy ra, nhờ bảo vệ vào tìm không thấy nên cô nghĩ chúng đã lên phòng chủ tịch rồi. cô hốt hoảng vội đi lên khẩn cầu đừng cho chúng vào chứ nhà cô vẫn cần tiền lương của cô lắm đó. Quả nhiên vừa lên đến đây đã thấy hai nhóc đang tiến về phía phòng của anh rồi.

-Sao hai nhóc lại ở đây?- cô lễ tân vội vàng

-Cháu lên gặp chủ tịch mà- hai đứa lại giả ngây thơ

-Không được, hai đứa mau theo cô xuống dưới, lát nữa chủ tịch xong việc sẽ gặp các cháu- cô lễ tân nịnh chúng

-Không muốn, cháu muốn gặp bây giờ cơ- hai đứa không đi, mấy người ở đây cứ nhìn bọn chúng, nếu chủ tịch mà biết nhất định sẽ càng giận hơn cho xem nên mấy người cũng xúm lại bảo chúng xuống đi. Thiên phúc nghĩ bụng “ mấy người phải cảm ơn chúng cháu sẽ cứu mấy người đấy, lại còn dám đuổi hả” thế nên chúng không nghe cười lạnh một cái khiến mấy người ngại ngút

-Mau đi thôi- cô lễ tân cầm tay hai đứa kéo đi, mọi người mong sao người tiếp theo đừng ra khỏi cửa vì nếu chủ tịch nhìn thấy quả hôm nay sẽ là ngày tồi tệ nhất trog đời nhân viên đó. Chủ tịch cực ghét người lạ đến đây đây

-Không muốn- hai đứa giận dữ vùng tay ra, tất nhiên chúng khá khỏe mà nhưng chủ yếu để chúng muốn cho mọi người biết chúng không dễ bắt nạt đâu

và mọi người hãy chống mắt lên xem những gì sắp diễn ra này, nghĩ vậy hai anh em tương thông tâm ý nhìn nhau cười thầm

Vừa lúc tranh cãi nhốn nháo người trong phòng mở cửa bước ra, thế là thiên phúc vọt lên vào trong phòng trong khi thiên bảo vẫn ở trong đám đông. Cả nhóm người ngậy ngốc dừng lại mọi hành động, điều gì sẽ xảy ra tiếp đây.

-Ba ba- thiên phúc nhanh miệng gọi anh

-Thiên phúc- anh đang ngủn ngủn khí thế nghe tiếng bé em gọi liền dịu hẳn đi. Anh bước tới chỗ thiên phúc

-Ba ba- thiên phúc nhào vào lòng ba như con mèo con

-Sao con ở đây, mẹ và anh đâu?- anh nghĩ chúng đi cùng cô, lâu rồi cô không có đến công ty không biết có bị gây khó dễ không, vừa bé thiên phúc anh mau chóng bước ra ngoài cửa xem có cô và thiên bảo không

-Ba ba- thiên bảo còn đang bị mấy người kia lôi kéo liền gọi anh

-Mấy người làm gì vậy?- anh thấy con trai bị nắm đến đỏ tay thì đau lòng, đây là cục cưng mà vợ anh mất bao công sức mới sinh được vậy mà dám khi dễ nó sao. Mấy người nghe anh quát nhanh chóng buông tay, thiên bảo chạy vọt ôm lấy chân anh

-Có sao không?- anh nhìn vết đỏ đỏ trên tay bé xoa xoa rồi nhìn mấy người kia một cái khiến tất cả rã rời. Thư kí kim bên cạnh chỉ biết thờ dài bởi thư kí kim hay đi cùng anh nên thừa biết chủ tịch của họ trước mặt vợ và các con quả là dịu dàng ấm áp vô ngần khác hẳn với khi ở công ty, thế nên chuyện này cũng chẳng lạ.

-Không sao ạ- bé nói đáng yêu kinh.

-Mẹ đâu rồi- anh vẫn không thấy cô nên hỏi

-....- hai đứa ghé vào tai anh thì thầm khiến anh vui vẻ trông thấy. anh xoa đầu hai đứa rồi quay sang thư kí kim lệnh nghị

-Ba, ba chỉ cần gọi mẹ thôi, nếu mẹ biết ba bỏ dở việc nhất định sẽ mắng bọn con nha- thiên phúc nghĩ nên để anh hoàn thành công việc trước đã. Có hai người ở đây ba sẽ không hung dữ mà bắt lỗi nhỏ của bọn họ đâu hoặc có cũng sẽ chỉ nhắc nhở thôi

-Được, vậy hai đứa vào phòng ngồi đợi ba tí- anh ôm hai đứa vào ghế ngồi rồi quay ra bảo mọi người vào hết đi để nhanh xong.

-Thư kí kim báo cho phu nhân lúc về sang công ty đón bọn trẻ giúp tôi- anh nói xong nhanh chóng làm việc

Quả nhiên không khí nhẹ nhàng hơn rất nhiều, trên khuôn mặt chủ tịch có một sự vui nhẹ, những bản có lỗi được anh khoanh vào rồi nhẹ nhàng bảo làm lại chứ không có tức giận như trước đó. Mọi người thờ phào nhìn hai đứa với ánh mắt biết ơn vô hạn. Chẳng mấy chốc chỉ còn vài người nữa là xong. Trong lòng mọi người chỉ có thầm cảm thán “quả không hổ danh là cha con, ba người này chính là hai quý đội lốt thiên thần” nhưng cũng không quên nhìn ánh mắt biết ơn về phía hai cậu. “Thế này mà họ thấy được bộ dáng của ba đối với mẹ hẳn sẽ thành chủ đề buồn đưa lê bán đưa hầu cả năm”- hai thằng nhỏ cũng nhìn anh với ánh mắt hơi khinh.

Thì ra nhà có ba cáo già đội lốt thỏ non.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đám Âm

Trong khi hai đứa nhỏ đang dương dương tự đắc cô lần này nhất định sẽ cảm động đến rớt nước mắt luôn (cũng không thể trách sao chúng lại hưng phấn vậy được, từ trước đến giờ gia đình luôn dạy chúng là con trai nhất định phải bảo vệ mẹ thế nên chúng mới tuyệt đối không bao giờ phụ thuộc vào cô. Chúng cũng biết cô âm ức nhưng thế nên hôm nay đền bù cho cô một điều bất ngờ nha, nhân tiện cũng đòi luôn đứa em nữa chứ lúc nào cũng chỉ có hai anh em thế này buồn chết cha, hai anh em tâm linh tương thông ngồi nhìn nhau cười thật có chút âm u) thì cô lại đang sốt ruột không biết hai thằng quý nhỏ lại gây ra lỗi tày trời gì. Mỗi lúc hai đứa này trốn ra ngoài gây sự rồi mắc lỗi là lại bị anh sai người lôi về nhà giáo huấn, hôm nay hai đứa còn bị đích thân lôi đến công ty hẳn lỗi lầm không hề nhỏ, lần này thì cô không bênh đâu, càng bênh chúng thì chúng lại càng làm liều ả, thật không hiểu chúng có coi cô là mẹ không nữa. Cô không muốn đến công ty đâu nhưng lần này phải phá lệ rồi nha.

Cô sau khi nghe thư kí kim gọi điện báo nghĩ hai đứa kia bị thế nào vì từ trước đến giờ chúng có đến công ty đâu, anh cũng không nghĩ để cô đến đó nên chắc đã xảy ra chuyện rồi. cô vội giao cửa hàng cho nhân viên rồi bắt taxi đến công ty. Vừa xuống xe cô đã vội vàng chạy vào công ty định lên phòng anh luôn thật không ngờ cô lại bị cản lại

-Xin lỗi, quý khách muốn gặp ai ạ?- cô lễ tân trẻ thấy cô vội vàng nên lễ phép ngăn lại

-Tôi đến gặp chủ tịch- cô vừa cô hít thở vừa đáp lại

-Xin lỗi chủ tịch của chúng tôi đang có việc, lát nữa tôi sẽ báo lên cho chủ tịch ạ- cô lễ tân trẻ lễ phép

-Là chủ tịch gọi tôi đến- cô đang lo lắng nên cũng không kiên nhẫn đáp lại, mà anh đã gọi thì làm sao mà bạn được nữa

-Chủ tịch hình như không có lịch hẹn nữ nhân hôm nay- cô lễ tân đáp, cô mới vào làm nên chỉ biết chủ tịch đã có vợ chứ không biết mặt vợ chủ tịch

-Tôi là vợ anh ấy sao phải hẹn trước- cô thực sự không biết hai đứa nhỏ xảy ra việc gì nên không muốn mất thời gian ở đây

-Sao có thể, cô chỉ như sinh viên mà lại nói dối để gặp chủ tịch- cô lễ tân nhìn cô đánh giá thấy cô còn trẻ hơn cả mình, nghe nói chủ tịch lấy vợ 6 năm nên giờ không thể trẻ thế này được.

Vâng, trong khi cô đầu vật với cô lễ tân mới để vào trong thì hai đứa con của cô đang ngồi điều hòa trong phòng chủ tịch rộng rãi lấy cô ra để thực hiện một cuộc cá cược tiêu khiển

-Em nói xem bao nhiêu phút nữa mẹ sẽ lên đến đây- thiên bảo đầu têu trò chơi

-Năm phút- thiên phúc lạnh lùng suy đoán, mẹ cô giờ chắc đang lo lắng lắm, mà với cái bề ngoài của mẹ có nói cũng chẳng ai tin là phu nhân chủ tịch cả nên chắc không lên đây được, 5 phút là quá nhanh rồi, thiên phúc thừa hiểu mẹ mà

-Anh nghĩ chỉ 4 phút nữa, dám cá không?- thiên bảo chắc chắn

-Cá gì?- thiên phúc có hứng thú cá cược

-Nếu anh thắng thì một tháng tới em luôn phải ngoan hiền như mèo nhỏ trước mặt mẹ- thiên bảo đề nghị, như vậy cậu vừa thấy được biểu cảm dễ thương của thằng em cáu kỉnh của mình vừa làm mẹ vui quả một mũi tên trúng hai đích

-Nếu anh thua- thiên phúc hỏi lại

-Tất nhiên anh sẽ là người lấy lòng mẹ rồi- thiên bảo khá công bằng

-Được, em chờ xem anh diễn thế nào trước mặt mẹ- thiên phúc mỉm cười nói, hai anh em cậu cảm thấy không thích nhất lúc tỏ ra “thò non” trước mặt mẹ mình thế nên mọi hình phạt cá cược thường lấy cô làm mục tiêu luôn

-Anh lại đặc biệt muốn biết biểu cảm của em trong tháng tới- thiên bảo hình như rất chắc ăn

-Nếu hai đứa đều thua thì có nên ngoan ngoãn trước mặt mẹ một năm không nhỉ?- anh vừa kí công văn cuối cùng, phát tay đến chỗ hai đứa nhỏ, anh vẫn lắng nghe chúng từ nãy đến giờ. Nếu để cô biết được cả nhà ba người còn lại lấy cô ra làm trò đùa không biết sẽ thế nào nhỉ? Không nấu ăn cho mấy người? không làm bánh ngọt? không cho anh vào phòng luôn? Chắc lắm ấy chứ

-Không được- hai đứa đồng thanh, nếu một năm chúng ngoan hiền như thể sợ chúng sẽ thành thỏ thật mất

-Sao lại không?- anh ôm lấy hai đứa yêu thương, anh biết chúng cũng giống anh tuy ngoài miệng luôn không quan tâm nhưng đều đặt cô vào trong lòng mà yêu thương

-Có ai hiểu mẹ bằng ba đâu bọn con cá chỉ có thua thôi- thiên bảo nói sự thật

-Cũng vẫn nhớ điều đó hả- anh nheo má thiên bảo yêu thương

-Chúng ta không xuống đón mẹ sao?/- thiên bảo thấy ba đã xong việc sao không đi xuống luôn

-Ba con muốn xem ba đoán có đúng không?- thiên phúc cất lời

-Lại không qua được con- anh xoa đầu thiên phúc,

Vừa lúc đó, cô ở dưới sảnh mất kiên nhẫn gọi cho thư kí kim,

-Thư kí kim ạ, là tôi, - cô lấy điện thoại gọi cho thư kí kim, cô lễ tân thấy thế biết mình lại vừa phạm lỗi liền tái mặt

-Được, vậy thì tốt, vậy bảo anh đợi là tôi đợi dưới sảnh nhé- cô nghe hai thằng nhóc kia không sao nên cũng yên tâm hơn, cô không muốn lại lên đó thêm loạn nên chỉ đợi ở dưới sảnh.

-Ba lại đoán đúng- thiên phúc thấy anh cười liền biết ba nó đã đúng, ba luôn vậy, thỉnh thoảng lại kiểm tra xem rút cuộc ba hiểu mẹ bao nhiêu, mỗi lần lại một lần nó thấy ba cười tươi hơn nó biết ba đã hiểu mẹ hơn cả mẹ hiểu chính mình rồi.

-Tất nhiên, xuống đón mẹ thôi- anh cười thỏa mãn cùng hai đứa và thư kí kim đi xuống. Đã ba năm anh ngày càng hiểu cô vậy nên cả đời cả kiếp này anh cũng chẳng lo sẽ mất đi cô

Cô ngồi đợi ở sảnh, thỉnh thoảng có nhóm người đi qua đều cúi chào cô, cô đáp lại, chỉ có cô lễ tân kia vẫn ngây ngốc không biết sẽ bị trách phạt thế nào. Được một lúc thì anh và hai thằng nhỏ cũng xuống, vừa thấy cô hai thằng nhỏ lại bắt đầu bật chế độ làm nhảm với cô khác hẳn với hình ảnh nũng nịu anh vừa nãy

-Nhưng lại quên mang gang tay rồi- chúng nhìn thấy tay cô trống không nên nhắc, chúng thực quan tâm đến sức khỏe của cô

-Không phải lo hai đứa làm loạn ba thì mẹ cần phải vội vàng vậy sao- cô ai oán nhìn hai đứa con

-Ai cho nhưng uống chè, tối lại không ngủ được thì sao- thiên phúc tí mỉ nhảm mặt khi thấy chén trà hoa cúc trên bàn cô ngồi

-Chưa có uống mà, mới cảm thôi- cô thật không biết sao bọn chúng cứ nói cô vậy, không biết cô là mẹ hai đứa hay hai đứa là bố cô nữa cứ nhắc nhở mãi.

-Nhưng lại không tô son dưỡng môi nữa kìa- thiên bảo thấy môi cô hơi khô lại làm nhảm. Đã nói rồi không phải chúng không thương cô mà là chúng quá thương cô nên dùng cách khác để thể hiện thôi

-Nhưng cái gì, gọi mẹ, là mẹ- cô tức giận sao chúng không gọi cô là mẹ cơ chứ.

-Không nên tức giận như vậy sẽ rất xấu- anh đi tắt tay vào tay cho cô an ủi, ai bảo cô lấy chồng mấy năm rồi vẫn cứ trẻ như thế. Mới đầu cũng có nhắc hai đứa nhưng thực tình thấy chúng cứ dễ như vậy gọi cũng thực vui tai, lại thấy cái vẻ ủy khuất đáng yêu không chịu được của cô nên anh cứ để chúng gọi cô vậy để ba cha con thương thức về tức giận đáng yêu này của cô.

-Thấy ba nói chưa- hai đứa biết ba cũng không trách nếu chúng gọi thẳng tên cô

-Tại anh đó- cô tức giận nhìn anh, đúng vậy cũng chỉ tại anh quá chiều cô và lũ nhỏ nên giờ nó mới dám cười đầu cười cổ bất nạt cô.

-Rồi, tại anh, giờ mình đi được chưa?- anh nhẹ nhàng bế thiên bảo, tay còn lại nắm tay cô đi ra khỏi công ty. Những người đi qua sảnh đều trộm liếc nhìn gia đình 4 người từ nãy đến giờ lòng không khỏi kinh hãi. Quả nhiên lời đồn chủ tịch họ sủng vợ lên tận trời là có thật.

-Mẹ bế thiên phúc nha- thấy thiên bảo được anh bế cô cũng muốn bế thiên phúc

-Con tự đi được, mẹ mới cần bế ấy- thiên phúc cao ngạo, chính là nó không muốn cô mất sức lực vì nó. Nhớ lời ba nói để sinh hai anh em cô đã bao lần nguy hiểm đến tính mạng nên ngoài thì bất nạt cô chứ trong tâm cô là người bọn chúng để ý và quan tâm nhất. Trước mặt cô chúng luôn tỏ ra chứng trạc chính là để cô yên tâm, chúng sẽ là chỗ dựa của cô.

-Vậy cho mẹ công một chút- cô mặc cả, từ nhỏ hai đứa con cô đã không cần cô chăm sóc, cô thấy mình thật vô dụng

-Mẹ cứ dắt tay con được rồi.- thiên phúc nhẹ nhàng nắm tay cô cùng đi. Tay mẹ nó suốt bốn mùa đều lạnh thế nên chỉ cần ba hoặc hai anh em nó đi cùng cô thì nhất định chúng sẽ nắm lấy tay cô để như tạo cho cô một cảm giác an toàn.

Cái nhà này đúng là loạn rồi, từ bé đến lớn giờ chẳng coi cô ra gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương Cuối: Hạnh Phúc Giản Đơn

Bữa tối được đặt tại một nhà hàng tương đối tốt, thật không ngờ lũ quý nhà anh có thể làm bí mật đến anh cũng không biết.

Khi bước vào nhà hàng người ta chỉ chăm chú nhìn cả nhà anh không phải vì anh là chủ tịch tập đoàn toàn cầu mà người ta nhìn thấy một thanh niên đẹp trai thành đạt với hai tiểu thiên thần nhỏ tuổi rất vui vẻ săn sóc một cô gái trẻ bên cạnh. Nhiều người còn nghĩ giờ mẹ ghê con chồng cũng hòa thuận ghê ha. Anh và mấy người không để ý chiến phòng đã đặt sẵn

-Không nghĩ bốn người chúng ta lại đi ăn riêng thế này, anh cũng thật biết tạo điều bất ngờ đó- cô không nghĩ anh lại đặt com ở nhà hàng bình thường này

-Không phải anh, là hai nhóc này đó- anh cảm kích nhìn chúng, lâu rồi cả nhà 4 người họ không ra ngoài cùng nhau

-Thật sao? Hai nhóc cũng biết mẹ thích nơi này sao- dù gì thì những nơi bình dân hợp với cô hơn

-Đương nhiên- hai nhóc kiêu ngạo, với bản tính của cô chúng thừa biết cô thích gì

-Hai con đã đặt sẵn món rồi hả- anh hỏi

-Vâng ạ, đã thanh toán luôn rồi – thiên bảo khoe khoang

-Hai đứa lấy tiền đâu ra- cô giật mình vì ở nhà bọn chúng không có tiền riêng

-Lát nữa sẽ nói mẹ biết giờ ăn đi đã- thiên phúc nhìn thấy phục vụ mang thức ăn lên nghĩ ra một lối thoát tạm thời.

Cô nhìn hai đứa với ánh mắt nghi ngờ chỉ có anh thỏa mãn mà tâm đắc con anh quả cũng là nhân tài, không hổ danh là con của anh, chẳng mấy chốc anh có thể giao việc cho chúng để mà tiêu sái hưởng vui vẻ bên vợ như ba mình rồi. thấy anh ngồi cười thỏa mãn hai đứa nhỏ cũng thấy không ổn lắm cần cần thận hơn mới được.

Bữa ăn diễn ra vô cùng đầm ấm, món ăn tuy đơn giản nhưng không phải không ngon bởi nếu muốn ăn ngon cô đã tự nấu rồi, trong bữa anh và hai đứa nhỏ liên tục gấp đồ cho cô khiến cô đỡ khóc đỡ cười bao giờ ăn mới hết chứ.

Vật vả mãi đến lúc dọn bàn thiên bảo nói thầm vào tai phục vụ, người phục vụ cười đi ra. Anh điện vụt tắt, một người đẩy một chiếc bánh kem lớn với hai mươi bảy ngọn nến tiến đến phía cô. Cả anh và cô đều bất ngờ, dù anh đã biết chúng tổ chức sinh nhật cho cô nhưng không nghĩ còn có màn này nữa.

“happy birthday to you, happy birthday to you...” Hai đứa đứng dậy hát chúc mừng sinh nhật cô, cô đang vui mừng nên ngay ra

-Mẹ mau ước đi rồi thổi nến- thiên phúc giục cô, nó biết cô đang rất cao hứng

Cô nhắm mắt cầu nguyện rồi cùng anh thổi nến. đèn điện bật lên mọi người chỉ thấy nước mắt cô đang chảy dài thoi

-Mẹ không cần cảm động đến mức này chứ- thiên bảo cao hứng nhưng vẫn chế cười cô

-Mẹ, chúng con yêu mẹ- thiên phúc và thiên bảo tiến đến ôm lấy cô, anh vòng tay ôm trọn ba người, cô thực cảm thấy hạnh phúc

-Em xem, nước mắt tèm lem thảo nào con cứ coi em như trẻ con- anh ôn nhu lau nước mắt cho cô

-Mẹ, đây là quà cho hai người đó- thiên bảo lấy ra hộp quà mà hai đứa đã mua.

Cô nhận hộp quà mở ra, lấy một chiếc dây tay đeo đeo vào tay anh, anh lấy chiếc còn lại đeo cho cô, hai người nhìn nhau rồi nhìn hai đứa trẻ cười đến hạnh phúc.

Chắc do quá vui mừng nên cô quên mất không hỏi hai đứa lấy tiền đâu ra thế nên lúc nhìn thấy hai thằng nhỏ nhà mình trên quảng cáo cười đến sáng lạng với người phụ nữ khác cô đã giận chúng cả mấy hôm liền, không phải mọi người trong gia đình đều dạy dỗ hai thằng quý ấy thì còn lâu cô mới tha thứ, ai bảo chúng lộ mặt ra cơ chứ, dù không biết nó là con trai tập đoàn toàn cầu nhưng với khuôn mặt đáng yêu này đủ để người ta bắt cóc bán đi rồi đấy. Nghe lý do xong cả nhà chỉ biết cười, cứ cho là đám người ấy vượt qua được đám người bảo vệ hai đứa nhóc nhưng hai đứa ấy không bắt người ta thì thôi chứ biết bao giờ người ta bắt được con cô. Thế nên cả nhà hòa vào trấn an một lúc là xong.

Thỉnh thoảng anh lại cùng cô và các con đi du lịch một vài nơi, cuộc sống cứ như vậy cũng thấy thật hạnh phúc.

Ngày sinh nhật hai đứa nhỏ kia tròn năm tuổi là ngày cô biết tin mình lại mang thai một lần nữa, quả là vui mừng nha dù gì với cô sinh cho anh thêm vài đứa nữa cũng được chỉ là anh cứ lo này lo nọ cho sức khỏe của cô nên chần chừ mãi, giờ thì hay rồi, cuối cùng cô cũng có thể sinh cho hai thằng tiểu quý một đứa em, quan trọng hơn là cô sẽ được làm mẹ chân chính a.

Bất quá, những ngày đó cô lại trở thành bảo bối của gia đình, đến cả hai thằng nhỏ kia cũng dám uy hiếp cô nếu dám không cẩn thận để em trai nó làm sao thì đừng có trách chúng nó, cô đứng thật lại khóc dòng, sao đúng cái thân mình mà cũng lo không xong. Ai nha chỉ mong thằng nhỏ tiếp theo ngốc nghếch một chút chứ đừng như hai anh và bố nó suốt ngày coi cô là người yếu đuối nhất cần được bảo vệ, cô mới là không cần đâu.

Tránh cho cô và đứa con chứ ra đời bị làm sao anh đã tuyệt đối không cho cô ra khỏi nhà, mỗi lần muốn đi đâu đều phải có anh đi cùng. Hai anh em thiên bảo thiên phúc cũng mỗi ngày cùng nhau trừ ngày đếm ngược đón sự ra đời của đứa trẻ tiếp theo. Cô tự hỏi có khi nào hai đứa anh sẽ chăm sóc đứa em giúp cô luôn không nhỉ.

Một ngày đẹp trời, trong công viên rợp cánh hoa roi, người nào đó may mắn sẽ thấy hai thiên thần nhí mặt lạnh đi một bên đỡ một cô gái trẻ, theo bên còn lại là một chàng trai khôi ngô đang vừa đi vừa ôm cái cô gái nhỏ với chiếc bụng bầu đang nhô cao, một bức tranh hạnh phúc. Chẳng ngờ đến cuối cùng họ lem hiện đại vẫn có thể ở bên hoàng tử hạnh phúc.

Rồi có một ngày quá rảnh rồi cô lôi món sách vở ra soạn lại, chợt cô thấy lại cuốn nhật kí khi xưa của mình, mở ra xem cô ngạc nhiên vì nó đã thay đổi một chi tiết. thì ra Có một ngày, anh mở ngăn kéo tìm thuốc cho cô, chợt phát hiện một quyển sổ nhỏ nhỏ, anh bạo mình lôi ra xem. Anh ngồi đọc một hồi rồi lấy bút viết thêm vào trang đầu tiên của cô ba chữ “ không phải” bên trước dòng “ nhật kí tình đơn phương” mà cô viết trước đó. Sau đó mỉm cười gấp lại bỏ vào chỗ cũ. Cô không biết trong máy tính của anh cũng có một mục riêng viết cho cô, chỉ cho cô mà thôi.

Duyên phận đưa họ đến với nhau, có lẽ nhiều người nghĩ cô thực là chuột sa chĩnh gạo nhưng chỉ trong gia đình họ mới hiểu cô là người mang lại cho họ hết thảy những hạnh phúc này. Nhiều người nghĩ cô không xứng đáng có được tình yêu của anh nhưng hơn ai hết anh biết rằng ngoài cô ra chẳng ai có thể xứng đáng nhận được hết thảy yêu thương của anh. Nhiều người cho rằng hạnh phúc của cô có được quá đơn giản nhưng chỉ cô mới biết để giữ

được hạnh phúc ấy cô và anh đều cố gắng rất nhiều. với cô và anh giờ hạnh phúc đơn giản là khi anh về sẽ thấy cô và các con đang cùng chơi đùa, là khi thiên bảo thiên phúc ủa ra ôm lấy anh, là khi anh lắng nghe từng cử động của đứa con thứ 3 này, là khi cả nhà cùng nhau sửa soạn hành trang đón thêm một thiên thần nữa và cuộc sống của họ.

Lời cảm ơn

Mình không giỏi nói chuyện cũng không giỏi nói hay, chỉ đơn giản muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất đối với các bạn- những người đã dõi theo hoặc đọc câu chuyện của mình. Trên đất nước hơn chín mươi triệu dân này có lẽ chúng ta chỉ là những người dưng vô tình biết nhau thông qua một câu chuyện nhưng mình cho rằng đó cũng là một loại duyên phận. Từng lời nhận xét khuyến khích của các bạn khiến mình có hứng thú khi viết tiếp câu chuyện này vậy nên đề câu chuyện có thể đi đến hồi kết thúc như hiện tại mình thực sự phải cảm ơn các bạn rất nhiều. Mình biết cách diễn đạt và cốt chuyện của mình rất nhàm chán nhưng các bạn không hề chê cười với một người viết vớ vẩn như mình quả thực mình nên cảm ơn vì điều đó chứ nếu không chắc mình đã nhận một loạt gạch đá rồi ấy hiihihi. Thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng bằng một câu chân thành nhất từ trong trái tim mình : “vô cùng cảm ơn mọi người, chúc mọi người luôn vui vẻ và thật hạnh phúc”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương Cuối: Hạnh Phúc Giản Đơn

Bữa tối được đặt tại một nhà hàng tương đối tốt, thật không ngờ lũ quỷ nhà anh có thể làm bí mật đến anh cũng không biết.

Khi bước vào nhà hàng người ta chỉ chăm chú nhìn cả nhà anh không phải vì anh là chủ tịch tập đoàn toàn cầu mà người ta nhìn thấy một thanh niên đẹp trai thành đạt với hai tiểu thiên thần nhỏ tuổi rất vui vẻ săn sóc một cô gái trẻ bên cạnh. Nhiều người còn nghĩ giờ mẹ ghẻ con chồng cũng hòa thuận ghê ha. Anh và mấy người không để ý chi đến phòng đã đặt sẵn

-Không nghĩ bốn người chúng ta lại đi ăn riêng thế này, anh cũng thật biết tạo điều bất ngờ đó- cô không nghĩ anh lại đặt com ở nhà hàng bình thường này

-Không phải anh, là hai nhóc này đó- anh cảm kích nhìn chúng, lâu rồi cả nhà 4 người họ không ra ngoài cùng nhau

-Thật sao? Hai nhóc cũng biết mẹ thích nơi này sao- dù gì thì những nơi bình dân hợp với cô hơn

-Đương nhiên- hai nhóc kiêu ngạo, với bản tính của cô chúng thừa biết cô thích gì

-Hai con đã đặt sẵn món rồi hả- anh hỏi

-Vâng ạ, đã thanh toán luôn rồi – thiên bảo khoe khoang

-Hai đứa lấy tiền đâu ra- cô giật mình vì ở nhà bọn chúng không có tiền riêng

-Lát nữa sẽ nói mẹ biết giờ ăn đi đã- thiên phúc nhìn thấy phục vụ mang thức ăn lên nghĩ ra một lối thoát tạm thời.

Cô nhìn hai đứa với ánh mắt nghi ngờ chỉ có anh thỏa mãn mà tâm đắc con anh quả cũng là nhân tài, không hổ danh là con của anh, chẳng mấy chốc anh có thể giao việc cho chúng để mà tiêu sái hưởng vui vẻ bên vợ như ba mình rồi. thấy anh ngồi cười thỏa mãn hai đứa nhỏ cũng thấy không ổn lắm cần cần thận hơn mới được.

Bữa ăn diễn ra vô cùng đầm ấm, món ăn tuy đơn giản nhưng không phải không ngon bởi nếu muốn ăn ngon cô đã tự nấu rồi, trong bữa anh và hai đứa nhỏ liên tục gấp đồ cho cô khiến cô dờ khóc dờ cười bao giờ ăn mới hết chứ.

Vật vả mãi đến lúc dọn bàn thiên bảo nói thầm vào tai phục vụ, người phục vụ cười đi ra. Anh điện vật tất, một người đẩy một chiếc bánh kem lớn với hai mươi bảy ngọn nến tiến đến phía cô. Cả anh và cô đều bất ngờ, dù anh đã biết chúng tổ chức sinh nhật cho cô nhưng không nghĩ còn có màn này nữa.

“happy birthday to you, happy birthday to you...” Hai đứa đứng dậy hát chúc mừng sinh nhật cô, cô đang vui mừng nên ngây ra

-Mẹ mau ước đi rồi thổi nến- thiên phúc giục cô, nó biết cô đang rất cao hứng

Cô nhắm mắt cầu nguyện rồi cùng anh thổi nến. đèn điện bật lên mọi người chỉ thấy nước mắt cô đang chảy dài thôi

-Mẹ không cần cảm động đến mức này chứ- thiên bảo cao hứng nhưng vẫn chê cười cô

-Mẹ, chúng con yêu mẹ- thiên phúc và thiên bảo tiến đến ôm lấy cô, anh vòng tay ôm trọn ba người, cô thực cảm thấy hạnh phúc

-Em xem, nước mắt tèm lem thảo nào con cứ coi em như trẻ con- anh ôn nhu lau nước mắt cho cô

-Mẹ, đây là quà cho hai người đó- thiên bảo lấy ra hộp quà mà hai đứa đã mua.

Cô nhận hộp quà mở ra, lấy một chiếc dây tay đeo đeo vào tay anh, anh lấy chiếc còn lại đeo cho cô, hai người nhìn nhau rồi nhìn hai đứa trẻ cười đến hạnh phúc.

Chắc do quá vui mừng nên cô quên mất không hỏi hai đứa lấy tiền đâu ra thế nên lúc nhìn thấy hai thằng nhỏ nhà mình trên quảng cáo cười đến sáng láng với người phụ nữ khác cô đã giận chúng cả mấy hôm liền, không phải mọi người trong gia đình đều dạy dỗ hai thằng quỷ ấy thì còn lâu cô mới tha thứ, ai bảo chúng lộ mặt ra cơ chứ, dù không biết nó là con trai tập đoàn toàn cầu nhưng với khuôn mặt đáng yêu này đủ để người ta bắt cóc bán đi rồi đấy. Nghe lý do xong cả nhà chỉ biết cười, cứ cho là đám người ấy vượt qua được đám người bảo vệ hai đứa nhóc nhưng hai đứa ấy không bắt người ta thì thôi chứ biết bao giờ người ta bắt được con cô. Thế nên cả nhà hòa vào trần an một lúc là xong.

Thỉnh thoảng anh lại cùng cô và các con đi du lịch một vài nơi, cuộc sống cứ như vậy cũng thấy thật hạnh phúc.

Ngày sinh nhật hai đứa nhỏ kia tròn năm tuổi là ngày cô biết tin mình lại mang thai một lần nữa, quả là vui mừng nha dù gì với cô sinh cho anh thêm vài đứa nữa cũng được chi là anh cứ lo này lo nọ cho sức khỏe của cô nên chán chừ mãi, giờ thì hay rồi, cuối cùng cô cũng có thể sinh cho hai thằng tiểu quỷ một đứa em, quan trọng hơn là cô sẽ được làm mẹ chân chính a.

Bất quá, những ngày đó cô lại trở thành bảo bối của gia đình, đến cả hai thằng nhỏ kia cũng dám uy hiếp cô nếu dám không cẩn thận để em trai nó làm sao thì đừng có trách chúng nó, cô đứng thật lại khóc dòng, sao đúng cái thân mình mà cũng lo không xong. Ai nha chỉ mong thằng nhỏ tiếp theo ngốc nghếch một chút chứ đừng như hai anh và bố nó suốt ngày coi cô là người yếu đuối nhất cần được bảo vệ, cô mới là không cần đâu.

Tránh cho cô và đứa con chứ ra đời bị làm sao anh đã tuyệt đối không cho cô ra khỏi nhà, mỗi lần muốn đi đâu đều phải có anh đi cùng. Hai anh em thiên bảo thiên phúc cũng mỗi ngày cùng nhau trừ ngày đêm ngược đón sự ra đời của đứa trẻ tiếp theo. Cột trụ hời có khi nào hai đứa anh sẽ chăm sóc đứa em giúp cô luôn không nhì.

Một ngày đẹp trời, trong công viên rợp cánh hoa rơi, người nào đó may mắn sẽ thấy hai thiên thần nhí mặt lạnh đi một bên đỡ một cô gái trẻ, theo bên còn lại là một chàng trai khôi ngô đang vừa đi vừa ôm cái cô gái nhỏ với chiếc bụng bầu đang nhô cao, một bức tranh hạnh phúc. Chẳng ngờ đến cuối cùng họ lem hiện đại vẫn có thể ở bên hoàng tử hạnh phúc.

Rồi có một ngày quá rảnh rồi cô lôi món sách vở ra soạn lại, chợt cô thấy lại cuốn nhật kí khi xưa của mình, mở ra xem cô ngạc nhiên vì nó đã thay đổi một chi tiết. Thì ra Có một ngày, anh mở ngăn kéo tìm thuốc cho cô, chợt phát hiện một quyển sổ nhỏ nhỏ, anh bạo mình lôi ra xem. Anh ngồi đọc một hồi rồi lấy bút viết thêm vào trang đầu tiên của cô ba chữ “ không phải” bên trước dòng “ nhật kí tình đơn phương” mà cô viết trước đó. Sau đó mỉm cười gấp lại bỏ vào chỗ cũ. Cô không biết trong máy tính của anh cũng có một mục riêng viết cho cô, chỉ cho cô mà thôi.

Duyên phận đưa họ đến với nhau, có lẽ nhiều người nghĩ cô thực là chuột sa chĩnh gạo nhưng chỉ trong gia đình họ mới hiểu cô là người mang lại cho họ hết thấy những hạnh phúc này. Nhiều người nghĩ cô không xứng đáng có được tình yêu của anh nhưng hơn ai hết anh biết rằng ngoài cô ra chẳng ai có thể xứng đáng nhận được hết thấy yêu thương của anh. Nhiều người cho rằng hạnh phúc của cô có được quá đơn giản nhưng chỉ cô mới biết để giữ được hạnh phúc ấy cô và anh đều cố gắng rất nhiều. với cô và anh giờ hạnh phúc đơn giản là khi anh về sẽ thấy cô và các con đang cùng chơi đùa, là khi thiên bảo thiên phúc ủa ra ôm lấy anh, là khi anh lắng nghe từng cử động của đứa con thứ 3 này, là khi cả nhà cùng nhau sửa soạn hành trang đón thêm một thiên thần nữa và cuộc sống của họ.

Lời cảm ơn

Mình không giỏi nói chuyện cũng không giỏi nói hay, chỉ đơn giản muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất đối với các bạn- những người đã dõi theo hoặc đọc câu chuyện của mình. Trên đất nước hơn chín mươi triệu dân này có lẽ chúng ta chỉ là những người dung vô tình biết nhau thông qua một câu chuyện nhưng mình cho rằng đó cũng là một loại duyên phận. Từng lời nhận xét khuyến khích của các bạn khiến mình có hứng thú khi viết tiếp câu chuyện này vậy nên đề câu chuyện có thể đi đến hồi kết thúc như hiện tại mình thực sự phải cảm ơn các bạn rất nhiều. Mình biết cách diễn đạt và cốt chuyện của mình rất nhàm chán nhưng các bạn không hề chê cười với một người viết vớ vẩn như mình quả thực mình nên cảm ơn vì điều đó chứ nếu không chắc mình đã nhận một loạt gạch đá rồi ấy hihihi. Thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng bằng một câu chân thành nhất từ trong trái tim mình : “vô cùng cảm ơn mọi người, chúc mọi người luôn vui vẻ và thật hạnh phúc”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.